

Túy Tinh Mại Thân

Contents

Túy Tinh Mại Thân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	38
18. Chương 18	42
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	48
22. Chương 22	51
23. Chương 23	52
24. Chương 24	54
25. Chương 25	56
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	63
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	70
32. Chương 32	72
33. Chương 33	74
34. Chương 34	76
35. Chương 35	80
36. Chương 36	81
37. Chương 37	81
38. Chương 38	84
39. Chương 39	85
40. Chương 40	88
41. Chương 41: Pn1 – Bất Tri Quân Tâm	89

Túy Tinh Mại Thân

Giới thiệu

Nhân vật: Phương Kính Tai, Phong Nhược Trần Phối hợp diễn: Mạch Ngọc, Phương Hiếu Tai Edit: D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-tinh-mai-than>

1. Chương 1

Bầu trời như có như không hiện qua mái hiên, trong hẻm nhỏ sắc xuân vô biên, khói quán quýt, hoa liễu lá tả.

“Ở đây có ngân phiếu trăm lượng, một hộp minh châu...”

Phương Kính Tai khép lại chiết phiến trong tay, đem ngân phiếu cùng hộp trân châu đồ lên người trước mặt.

Ngân phiếu trăm lượng hiện ra, một xấp ấy chỉ sợ là trăm lượng cũng không bằng, ngọc không nhiều lắm nhưng mỗi viên đều trơn bóng, bọc một tầng rục rở bên trong, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ.

Chỉ là người nọ né người mà ngồi, vàng ngọc phía trước chẳng chút nào may mắn.

“A!”

Phương Kính Tai cười lạnh một tiếng, chiết phiến trong tay gõ lên mặt bàn:

“Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song... Không hổ là đầu bài nơi này, có lẽ những thứ này người không để vào mắt. Như vậy đi, người khác mua người một đêm bao nhiêu, Gia ta trả giá gấp bội.”

Mạch Ngọc quay đầu, hé ra dung nhan tuần tú tuyệt lệ nhưng không mất đi anh khí.

Mi dài mắt phượng, môi mỏng khẽ mỉm. Một thân trường sam hồng nhạt mỏng, thanh nhã đạm nhạt trộn lẫn mấy phần không cho thân cận hồ hững. Phảng phất như mộc lan tĩnh mịch, kiêu ngạo tuyệt không.

Trong lòng Phương Kính Tai không khỏi thầm khen một tiếng, chỉ riêng dung nhan tuyệt lệ này liền đem bao hoa cỏ kiêu diễm áp xuống.

Đối phương nhìn hần, ánh mắt kia...

Nói không rõ là xem thường hay là vừa lòng, chung quy vẫn là như thế lẳng lặng nhìn hần, không nói một lời.

Ngay sau đó, trong lòng Phương Kính Tai nở nụ cười chế giễu.

Nhưng thật ra có thể y giả bộ!

Không phải chỉ có chút tư sắc, ỷ vào mình cầm kỳ thi họa tài học xuất sắc liền cả ngày làm hồng quan đi tới đi lui.

Hừ!

Hồng quan là gì, không phải chỉ cần tốn chút bạc, dù cho là đệ nhất đầu bảng trong kinh thành cũng chỉ mở chân ra hầu hạ người sao?

Đứng dậy đi qua bàn bát tiên đến bên người kia, chùng chiết phiến hất cằm y chuyển hướng về phía mình bên này, lời nói động tác cực kì ngả ngớn:

“Ngày đó thấy người cùng tiểu tử thối họ Phong kia du hồ, trên thuyền hoa cười nói không coi ai ra gì, bây giờ cười cũng không cười? Hay chính là đối với họ Phong kia phá lệ ưu đãi?”

Mạch Ngọc đẩy chiết phiến khỏi, đứng dậy tiến đến bên giường:

“Nhược Trần công tử cùng các người không giống nhau...”

Chỉ thấy y đưa lưng về phía Phương Kính Tai, đưa tay thả tóc... ngay tức khắc tóc đen rơi xuống, sau đó gỡ mấy thứ ràng buộc trên người.

Sa y nhẹ nhàng tuột xuống, Mạch Ngọc nửa ngồi ở trên giường, nghiêng người dựa vào sàng lan.

Vừa mới phút trước còn giống như nguyệt sương hoa lãnh ý bức người, thế mà sau một cái chớp mắt, cũng là màu da như tuyết, môi mỏng xinh đẹp, trước ngực hai điểm đỏ thắm thấp thoáng sau sợi tóc đen như mực, theo lồng ngực phập phồng lúc ẩn lúc hiện.

Vẻ lạnh lùng không cho bất cứ người đến gần biến mất như nước bốc hơi trên lá, không còn sót lại chút gì, thay vào đó là vẻ phong tình mê người.

Phương Kính Tai thoảng cái thất thần, chiết phiến trong tay “cạch” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Các người không phải dùng tiền mua vui sao? Muốn chúng ta cười liền cười, muốn chúng ta khóc liền khóc, dù cho không đòi hỏi, chúng ta vẫn làm theo. Nhưng có thể có mấy người có thể đối đãi với người ngoài được như Nhược Trần công tử? Chẳng qua đều là gặp dịp thì chơi mà thôi...”

Ánh sáng trong con ngươi rõ ràng lưu chuyển. Mạch Ngọc ngẩng đầu lên chậm rãi nhắm mắt, cổ họng nghẹn một chút:

“Phương nhị gia một đêm ngàn vàng chấm Mạch Ngọc, Mạch Ngọc giờ đây cũng là người của Nhị gia, Nhị gia muốn chơi đùa ra sao... Mạch Ngọc phụng bồi...”

Nghe vậy, hai vai Phương Kính Tai run rẩy, tay càng nắm càng chặt, người trước mắt giống như hoa quỳnh nở rộ kinh diễm, thân thể chỉ cần nhìn qua cũng khiến hần tâm huyết dâng trào, nhưng lời nói của đối phương vô luận như thế nào hần cũng không nuốt trôi khẩu khí này.

Một chuông rơi trên bàn, Phương Kính Tai oán hận nghiêng rằng:

“Trời sinh tiện mệnh* còn giả vờ thanh cao, phi! Lão tử còn lạ gì!”

Dứt lời phẩy tay áo bỏ đi.

(Tự rước lấy nhục.

Đưa tay rót rượu, nhắc lên, bên trong trống không.

“Tiểu nhị, mang rượu tới!”

Tiểu nhị ôm một vò rượu trở lại, thấy hần có vẻ say đến bảy phần liền hảo tâm nhắc nhở:

“Gia, uống nhiều hại thân.”

“Sao vậy? Sợ ta phiến người?”

Phương Kính Tai lấy ra một thỏi bạc ném ở trên bàn, miệng mơ hồ lẩm bẩm:

“Lão tử chính là... là có tiền! Đây, đủ, có đủ hay không?”

“Đủ đủ...”

Tiểu nhị một bên trả lời một bên bắt đắc dĩ lắc đầu, người như vậy mỗi ngày đều nhìn thấy vài đám, chỉ cần trả đủ tiền, uống rượu làm loạn cũng không quan trọng.

Phương Kính Tai xách vò rượu, người càng không ngừng run rẩy, đã vài lần rót rượu tràn ra ngoài liền càng thấy buồn bực, ngay cả chén cũng không cần, dứt khoát mang vò rượu tùy tiện đổ vào miệng.

Phong Nhượng Trần, lại là Phong Nhượng Trần. Tám chín phần mười hai người bọn họ kiếp trước kết thù!

Nhớ lại hồi bé cùng nhau đi trộm hồng nhà phu tử, nhân chứng vật chứng đều bắt được, phu tử lại nói hấn làm hư Phong thiếu gia nhu thuận hiểu chuyện. Lớn hơn một chút, thế nhân lại khen Nhượng Trần công tử tài học xuất sắc, đối xử với người ngoài khiêm tốn tao nhã, mà Phương gia nhị thiếu ngược lại dốt nát kém cỏi.

Đám bạn chỉ thấy mất mặt, hấn Phương Kính Tai lại vui vẻ tự tại.

Chẳng qua là công tử Phong gia giống như âm hồn không tan, đồng thời cũng giống như Phương Kính Tai hấn từ nhỏ mục đích chính của bản thân làm cho gia sản càng ngày càng nhiều.

Ở thanh lâu chọn trúng một thanh quan, nghĩ chuộc trở về nạp thêm thị thiếp, kết quả người ta sống chết không muốn, lại nói trái tim chỉ dành riêng cho Nhượng Trần công tử, người chỉ chiếm được thân ta chứ không chiếm được lòng!

Phi!

Lão tử cứu người lúc nước sôi lửa bỏng, nói cho cùng dồn ép người làm kỹ cũng giống ép người xuống hố lửa!

Không muốn cũng không nguyện, người khác còn nịnh hót để thành thiếp bên người ta kìa!

Hấn một bụng không cam lòng từ thanh lâu đi ra, chân rẽ vào một nam quán. Chủ lâu mặt như quan ngọc, tiểu quan thân thể nõn nà hỏi hấn:

“Gia, tốt không?”

Cặp mắt hoa đào của tiểu quan cong cong:

“Nhân gia đã đáp ứng y chờ Nhượng Trần công tử đến chuộc...”

“Phi! Nhân gia cao hứng nói người có thể tin? Lão hoàng đế nói mê muốn lập Tế Phụ làm hậu, lẽ nào Tế Phụ thật sự vào tẩm cung của lão hay sao?”

“Gia, ngài lúc đó chẳng phải cao hứng?”

Thế nhưng không lâu sau, Tế Phụ thực sự tiến vào tẩm cung của lão hoàng đế, Phong Nhượng Trần cũng thật sự thay tiểu quan chuộc thân.

Chuyện chính là như vậy, dù cho tách chân trần ngay cả đầu ngón chân cũng đếm không hết! Ngay sau đó, dường như khắp thiên hạ ngoại trừ họ Phong ra những người khác đều là phi cầm tẩu tử.

Mà ngay cả lão đầu nhà mình cũng cả ngày ở bên tai cần nhần.

Nhi tử nhà nào đó mười tám tuổi đã bắt đầu học quản lý việc nhà, hiện tại toàn bộ Phong gia đều do một tay y xử lý, lão đầu ta lúc nào thì không vì cái nhà này quan tâm?

Trong lòng Phương Kính Tai đương nhiên không phục.

Phong Phương hai nhà gia thế ngang nhau. Bản thân mình lớn lên cũng coi như anh tuấn tiêu sái, còn hơn cái tên Phong Nhượng Trần kia.

Chính mình đâu kém chỗ nào?

Xách lên vò rượu rót xuống, chất lỏng lạnh như băng theo cổ họng một đường thiêu đốt tới phía dưới. Trong đầu lúc nào cũng hiện lên ‘Vô Song’ Công tử Mạch Ngọc... Dung nhan tuyệt lệ, thân thể tràn ngập mê hoặc...

Bất giác uống một ngụm lớn, nghĩ đến câu kia:

“Nhược Trần công tử cùng các người không giống nhau...”

Tuy rằng cái gì cũng chưa nói, nhưng so với nói hết ra còn muốn chọc người ghen tị.

Phượng Kính Tai nghĩ xung quanh cái gì cũng không có, bàn ghế quanh hắn bắt đầu nghiêng ngả, nhắm mắt lắc đầu một cái, mở ra. Vẫn như cũ trời đất quay cuồng... Một mảnh hỗn loạn, mang máng thấy trước cửa nhiều thêm một người.

Sa y khinh bạc, dung mạo Vô Song...

Người nọ đi tới, quơ quơ hắn, nói cái gì Phượng Kính Tai một chút đều không nghe được, chỉ là hướng phía người ta cười hắc hắc, sau đó kéo lại...

Họ Phong có thể thương người, lão tử cũng có thể!

2. Chương 2

Ngày hôm sau, Phượng Kính Tai đau đầu tỉnh dậy, trong đầu giống như có ruồi nặng phá rối, vang lên ong ong.

Đợi khi thần trí thanh tỉnh mới nhớ đến bản thân, cánh tay vô ý chạm phải cơ thể ấm áp bên cạnh, nghiêng người nhìn, bất giác hít một hơi khí lạnh.

Tưởng rằng mình uống say nên mộng xuân, không nghĩ tới...

Thế là kí ức một đêm trước thay nhau nổi lên...

Một chút chống cự, đè nén thở dốc, cùng với người kia thực cốt tiêu hồn nóng bỏng sát sao...

Nhớ mang máng chính mình đặt người ở dưới thân liễu chết trầu tống, đem một bụng bất mãn cùng buồn bực phát tiết lên người y.

Trong lòng Phượng Kính Tai bắt đầu thấy hối hận, nhìn sống lưng trắng nõn trơn bóng đầy vết thâm, biết mình lúc đó không khống chế được, cảm thấy vô cùng may mắn khi mình không có chơi đùa chết người, nhưng mà...

Nghe đồn là công tử ‘Vô Song’ nhưng sao lại giống như chim non thế này?

Lúc sắp nhập, khí lực cũng không nhỏ, không ngờ cơ thể lại gầy yếu như thế...

Dù sao vẫn cảm thấy có cái gì không đúng...

“Này.”

Đưa tay đẩy người kia một cái, đối phương không có phản ứng thế là lại đẩy hai cái:

“Này, người không sao chứ?”

Nhìn y vẫn nằm không nhúc nhích, trong lòng Phượng Kính Tai có chút luống cuống, liền lại gần nhìn một cái...

Ác mộng!

“A a a a !”

Tiếng kêu thảm thiết xé trời.

“Sáng sớm người gào thét cái gì?”

Người nọ quay người lại, vẻ mặt mệt mỏi, thanh âm cũng khàn khàn.

“Phong, Phong, Phong...”

Phương Kính Tai ôm chần núp ở một bên, run run rẩy rẩy chỉ vào trước mặt người nọ, líu lưỡi nửa ngày cũng không biết nói cái gì.

Người nọ nhếch một bên mày:

“Làm sao mà vẻ mặt như thấy quỷ thế?”

Phương Kính Tai cuối cùng cũng từ dư vị khiếp sợ trở lại bình thường:

“Phong, Nhược, Trần! Người người người sao người lại ở nơi này?”

Phong Nhược Trần quét mắt nhìn hắn một cái:

“Người cho là ai ở chỗ này?”

Nói xong vén chần lên lộ ra một thân chứng cứ phạm tội.

Thế là tầm mắt Phương Kính Tai vẫn không nhúc nhích rơi vào giữa hai chân Phong Nhược Trần... Nơi đó một mảnh hỗn độn, nhắc nhở hắn lần nữa...

Đây không phải là mơ!

Chính mình lại đem y biến thành Mạch Ngọc!

Phương Kính Tai à Phương Kính Tai, đến heo ra ngoài còn phân biệt đâu là con của mình, người cư nhiên lại đem hai người nhận nhầm, người người người, quả thực... Ôi.. hiện tại cũng không quản được mấy thứ đó, trọng yếu là... cái này làm sao mà giải quyết?

Hay là nói mình say đến bất tỉnh nhân sự một chút cũng không biết...

Có quỷ mới tin!

Chỉ có thể nói mình uống say coi y là Mạch Ngọc...

Không được!

Ngay cả một nam quan còn không giải quyết được chẳng phải là càng khiến y thêm chê cười?

Phương Kính Tai ôm chần vào ngực nghĩ làm sao kiếm cớ, mà Phong Nhược Trần lại có vẻ bình tĩnh khác thường.

Y qua quýt lau thân thể, mặc quần áo tử tế liền gọi tiểu nhị mang giấy bút đến.

Phương Kính Tai tưởng là mình nghe lầm, không phải trước tiên nên gọi nước nóng hay đồ ăn sáng sao?

Qua chốc lát, tiểu nhị liền đem giấy bút cùng mực tới. Phong Nhược Trần nhận lấy ngồi ở trước bàn, không biết từ đâu móc ra một bàn tính ‘lạch cạch’ một bên đọc một bên tính.

“Trà mới mười lăm thuyền, mỗi gánh mười ba lượng, trên đường báo thuế bốn lần mỗi lần hai nghìn lượng, gấm Vân Nam năm thuyền...”

Phương Kính Tai cuốn chần thành một cục:

“Người tính cái gì thế?”

“Bồi thường.”

Phong Nhược Trần đem bàn tính đến trước mũi hắn đâm một cái:

“Tổng cộng là một trăm hai mươi vạn lượng, nể tình hai nhà Phong, Phương nhiều năm qua lại cùng với tiền tài Phương gia đặt được, ta thu người một trăm vạn lượng không tính là quá đáng.”

“Người nói cái gì? Một trăm vạn lượng?”

Phương Kính Tai thoáng cái nhảy dựng lên:

“Đầu bài Ý Hương Các cùng lắm một đêm ngàn lượng, người coi người là ai?”

Phong Nhượng Trần khí định thần nhàn nâng chén trà lên nhấp một ngụm:

“Người cũng nói đó là đầu bài Ý Hương Các... Nếu Phong mỗ thật sự muốn đem chuyện này vỡ lở ra, người cho là một trăm lượng bạc có thể đòi lại công bằng cho Phong mỗ?”

Phương Kính Tai nổi giận:

“Người biết ta uống say? Họ Phong người một đại nam nhân lễ nào ngay cả phản kháng cũng không được liền để ta thượng?”

Phong Nhượng Trần không lập tức bác bỏ hẳn, tiếp tục uống trà, một hơi lại một miếng, sau đó đặt chén trà xuống.

Phương Kính Tai chú ý tới trên mặt y có bốn dấu ngón tay, mà mấy vết tích trên cổ cũng thành linh đập vào mắt.

Phương Kính Tai chịu đựng đau đầu bắt đầu nhớ lại...

Hắn lúc đó đã say cực độ, mơ mơ màng màng nhìn thấy Mạch Ngọc, đối phương nói tiểu nhị muốn một phòng hảo hạng sau đó tự mình đỡ hắn đi vào.

Vừa vào cửa, đã lôi kéo y lên giường đè xuống, lúc đó bởi vì đối phương không phối hợp mà kích động cho y một phát, còn nói cái gì người trời sinh là người bị người thượng còn giả bộ cái gì thanh cao, đến trên giường người kia vẫn giãy dụa chống lại liền bóp cổ y...

Thế là, cứ như vậy, bản thân mình mạnh hơn y.:v /

Phương Kính Tai có chút không giám tin tưởng sự thật này, không sai, nhân chứng vật chứng đều đủ cả, trốn cũng trốn không thoát.

Ý thức được đây là lỗi của mình, ngay sau đó khí thế hắn liền giảm một nửa.

“...Lão tử há lại là người dám làm không dám nhận! Họ Phong kia, phải bồi thường người lão tử không có ý kiến, thế nhưng muốn một trăm vạn lượng có phần hơi quá.”

Phương Kính Tai nắm chặt chần trên người, len lén liếc y. Chỉ thấy y một tay chống mặt, một tay kia ở trên bàn tính gầy, cũng chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

Một lúc lâu, hạt châu trên bàn tính lạch cạch vang lên, đem Phương Kính Tai đã giống như chim sợ cành cong bị dọa đến gần ra.

“Được rồi, bạc có thể không tính, nhưng Phong mỗ không bao giờ làm thâm hụt tiền buôn bán.”

Nói xong múa bút trên giấy gạch một cái:

“Người để ta lần tới thượng. Chuyện tới qua Phong mỗ coi như chuyện cũ bỏ qua.”

“Thượng? Lần tới thượng?”

“Không muốn?”

Phương Kính Tai âm thầm cắn răng, chính mình đuối lý chỉ có thể trơ mắt nhìn. Cho dù có trăm nghìn bản thân cũng không muốn, thế nhưng vừa nghĩ đến một trăm vạn lượng, lại đem suy nghĩ cắt ngang một cái:

“Thượng liền thượng, mỗi người một lần coi như trả hết nợ!”

Phong Nhượng Trần ngẩng đầu, mi mục sáng chói khóe miệng mỉm cười:

“Phong mỗ nói chỉ một lần sao?”

Vươn tay đến trước mặt Phương Kính Tai đang ngây ra, trước giờ trốn trở lên.

“Đây là vốn.”

Tiếp theo giờ ngón giữa.

“Như thế này mới không thua thiệt.”

Sau đó đến ngón áp út.

“Đây mới là lõi.”

Phương Kính Tai sớm đã tức giận đến mức không nói được gì, trợn tròn mắt trừng Phong Nhược Trần, biểu tình kia tựa hồ muốn đem y một hơi nuốt vào.

Trên giấy, Phong Nhược Trần viết xong một khoản cuối cùng, nhắc lên thổi khô:

“Không đáp ứng cũng được...”

Buông tay, “Cầm một trăm vạn lượng đến đây.”

Phương Kính Tai nhắc chân, tiến lên đoạt tờ giấy kia, vẽ mặt hung tợn cầm bút trên bàn kí tên của mình, sau đó đem bút ném một cái:

“Ba lần thì ba lần, sợ người sao!”

“Phong mỗ nói là ba lần?”

Phong Nhược Trần chỉ chỉ mặt trên cho Phương Kính Tai nhìn.

Đúng vậy, ba, đêm!

Còn bao nhiêu lần... Phong Nhược Trần nhìn Phương Kính Tai từ đầu đến chân quét một lần:

“Vậy còn để xem biểu hiện của Phương nhị gia.”

Thực đẹp mắt, khê cười.

Phương Kính Tai chỉ cảm thấy trong đầu ‘oanh’ một tiếng.

“Con mẹ nó, người dám sai khiến lão tử!”

Phong Nhược Trần không đếm xỉa gì đem tờ giấy kia cắt xong, sau đó đi ra ngoài. Lúc đi qua Phương Kính Tai còn đưa tay vỗ vỗ vai hắn:

“Một tờ khế ước, nếu Phương nhị gia đổi ý, tiền bồi thường còn cộng thêm phí bội ước...”

Người đã đi ra tận ngoài cửa, còn không quên lui lại nhắc cho tỉnh:

“Mười lăm tháng này, Phong mỗ đến thu đêm đầu tiên, lúc đấy nhớ kĩ rửa sạch rồi nằm lên giường chờ Phong mỗ.”

“...”

Một lúc lâu...

“Họ Phong! Lão tử cho người thượng liên theo họ của người!”

3. Chương 3

Phương nhị thiếu gia mang một thân xui xẻo trở về Phương phủ, vừa vào cửa đã thấy thị đồng của mình ôm một cái vò lớn đi qua trước mặt, liền gọi nó lại.

“Sơ Cửu, người ôm cái gì đó?”

“Nhị gia, ngài đã về rồi!”

Sơ Cửu ôm cái bình chạy nhanh đến trước mặt Phương Kính Tai:

“Nhị gia, ngài không nhớ sao? Năm ngoái ngoài chôn một cái vò đào hoa nhưỡng ở góc sân, vài ngày trước còn dặn dò tiểu nhân đi đào lên, cái này là đem đến trong phòng ngài mà.”

Phương Kính Tai vừa nghe đến “rượu” liền giận không có chỗ phát tiết, mặt sa sầm:

“Ném!”

“A?” Gương mặt Sơ Cửu lộ vẻ không hiểu.

Phương Kính Tai không nhịn được xua tay:

“Ném hay đập đều được, dù thế nào cũng đừng để lão tử thấy nó!”

“Gia, nhưng rượu này ngài tốn không ít thời gian công sức...”

“Ném ném ném! Lão tử từ hôm nay trở đi kiêng rượu!!!”

“A?”

Sơ Cửu tự vả vào miệng một cái, nhìn nhìn bóng lưng chủ tử, không biết sáng sớm hán bị thế nào mà cơn tức lại lớn đến thế.

Phương Kính Tai vừa đến phòng mình liền chấp tay sau lưng tới tới lui lui, vừa đi trong miệng còn lẩm bẩm cái gì đó.

Trong lúc đó ngẩng đầu thoáng nhìn đến cổ kiếm treo trên tường trần tà, thoáng chốc chạy tới, lấy từ trên tường xuống, ở trên thân kiếm sắc bén lau một cái, Phương Kính Tai giờ cao kiếm hắc hắc cười, cười một hồi, vẻ mặt lại ủ rũ, than thở đem kiếm treo lại trên tường.

Sau đó lại nghĩ tới cái gì, lục tung một trận lấy ra một bọc giấy nhỏ, há miệng lại bắt đầu cười, cười xong lại gục đầu xuống thở dài.

Như thế vài lần, Sơ Cửu nhút nhát chờ bên cạnh, trong lòng nghĩ thầm, nhị gia sẽ không phải là bị quỷ nhập vào người chứ?

Mạng nhỏ quan trọng hơn!

Thế là nó lặng lẽ di chuyển ra cửa, mới vừa chuyển qua hành lang, mắt để sau đầu đụng phải người đứng cạnh đó.

“Sao lại rời đi?”

Sơ Cửu ôm đầu quay người lại:

“Đại, đại thiếu gia.”

Đại thiếu gia Phương gia không thể so với nhị gia lêu lổng, mặc dù lớn hơn nhị gia vài tuổi, nhưng mấy năm nay theo lão gia xử lý gia nghiệp từ lâu đã tới luyện cả người không giống với tuổi nội liễm ổn thực.

Phương Hiếu Tai bước chân vào cửa, thấy bên trong giống như bị kẻ trộm ghé qua, không khỏi cau mày:

“Kính Tai, người lại làm cái quỷ gì?”

Phương Kính Tai bỗng chốc khó xử, trong lòng phiền muộn không nói nên lời, cũng không thể nói cho đại ca biết mình vì danh tiết của cái nơi nào đó mà phát sầu, bĩu môi:

“Đại ca, người tìm ta có việc hả?”

Phương Hiếu Tai gật đầu:

“Ngày mai ta khởi hành đến Giang Ninh nhận sổ sách, đi một lần liền mấy tháng, trong nhà tuy có cha và Hạ bá xử lý, nhưng người cũng nên bỏ tâm tư quan tâm một chút mới tốt.”

“A~ Ta đã biết.”

Phương Kính Tai buông một câu giòn tan mà nói, trong lòng lại lải nhải, đại ca người tài giỏi vậy, còn muốn ta làm cái gì nữa.

Hoàn hồn, đã không còn thấy bóng dáng Phương Hiếu Tai ngoài cửa.

Đại ca vẫn luôn như vậy, từ khi tiếp nhận phần lớn việc làm ăn, liền ngay cả ngày cũng không thấy bóng dáng, hai huynh đệ đã bao lâu không hảo hảo cùng nhau nói chuyện? Hai tháng? ... Sáu tháng?

Ồi, bây giờ không phải vì việc này này mà phiền muộn.

Phương Kính Tai lại ở trong phòng xoay tới xoay lui, do dự nên làm cái gì ngăn cản Phong Nhược Trần.

Giết người phóng hỏa diệt trừ y là không thể nào, một trăm vạn lượng cũng không phải là con số nhỏ, nếu để cho cha và đại ca biết chắc chắn sẽ lột da hằn hong dưới nắng vài ngày; trên khế ước lại có tên chính tay hằn kí, nghĩ thế nào cũng không xong.

Nếu như có khả năng đem tờ khế ước trộm lại, sau đó vu khống, đến lúc đó họ Phong kia cũng không giám làm gì.

Chủ ý này không tồi...

Thế nhưng, phải làm sao mới có thể lấy lại khế ước vào tay?

Lúc Sơ Cửu đang choáng váng vì chủ tử lúc ẩn lúc hiện, thì chủ nhân của nó không giải thích được hỏi một câu:

“Hiện tại là ngày nào?”

Sơ Cửu suy nghĩ một chút trả lời:

“Nhị gia, qua ba ngày nữa là mười lăm.”

“Ba ngày?”

Phương Kính Tai trợn to mắt không giám tin, ngẩn ra một lúc sau đó giống như con gió liền xông ra ngoài.

“Người ta nói thứ không thể trêu vào nên tránh được thì tránh.”

Phương nhị gia tự mình ra trận liền lấy mấy lời này giải thích.

Lẳng nhẳng hơn nửa ngày, Phương Hiếu Tai cuối cùng đồng ý cho hắn đi Giang Ninh thu sổ sách, Phương Kính Tai xông lên trước ôm đại ca một cái vô cùng chặt, sau đó lấy mấy món quần áo, ngay cả Sơ Cửu cũng không mang theo liền như vậy bỏ chạy, suốt đêm lên đường.

Phương lão gia tử trong lòng không khỏi sung sướng, con thứ cuối cùng cũng có chút tiền đồ. Chỉ là nếu để lão nhân gia biết con trai thứ vì “nợ bán thân”, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Từ Biện Kinh đến Giang Ninh, Phương Kính Tai chọn con đường nhanh nhất là đường thủy.

Dọc theo đường đi nước từ trên núi chảy xuống tú lệ, phong cảnh kiêu diễm.

Hắn có hơi chút đắc ý, lão tử đi dạo Giang Ninh rồi Hoài Ninh, dạo xong Hoài Ninh xuống Phúc Ninh. Đến khi chơi xong một vòng, xem ta đem họ Phong người tức chết!

Nhắc tới Giang Ninh, liền phải nói tới sông Tần Hoài, Phương Kính Tai trong đầu nhớ ra nơi đó trên sông thuyền hoa như rừng, mỹ nữ như mây.

Bản tính Phương Kính Tai tùy ý, tuổi càng lớn hành vi càng phóng đãng, trong nhà việc làm ăn không tới lượt hắn quan tâm, trong lúc rảnh rỗi ngoại trừ gây hại phá rối thì chính là chơi gái bài bạc, giống y lão chuột sa vào hũ gạo.

Từ xưa Kim Lăng đã nhiều giai nhân, có phần trần thế phong lưu, tiên khách thi nhân dừng chân tại đây, quyến luyến sâu khổ.

Phương Kính Tai đi một chút dừng một chút, dừng một chút vui đùa một chút, đến khi tới Giang Ninh thì hắn đã quên vì sao mình đến đây.

Trong lầu lâu khách nhân ra vào tấp nập, khỏa kẻ chạy tới chạy lui bận tới tắm mặt mũi.

Phương Kính Tai ngồi ở lầu hai, vị trí gần cửa sổ, trong tay gờ cao chung rượu, đang suy nghĩ chờ chốc lát nên đi chơi hồ Huyền Vũ hay là đi hồ Mạc Sầu cho tốt.

Không bằng bao một con thuyền hoa, dọc theo sông Tần Hoài đi xuôi xuống, thanh âm đàn sáo quẩn quýt, hương sen đầy lồng ngực, chẳng phải quá sung sướng?

Cửa tửu lâu xuất hiện một người mặc tổ bào trường tុ, nho sam vuông vắn, giống như nhau đều nhả nhận tinh xảo, tiểu nhị nhanh chóng tiếp đón:

“Gia, ngài là nghỉ trọ hay là ở trọ?”

“Nghỉ trọ.”

“Chính là... ngài xem ở đây đều hết chỗ.”

Người nọ ngẩng đầu nhìn lầu trên một cái, sau đó mỉm cười:

“Vị trên lầu kia ta biết, ta với hần chung một bàn là được rồi.”

“Được. Gia, ngài đi theo ta.”

Phương Kính Tai quyết định muốn gọi tiểu nhị tính tiền, liền thấy một người chậm rãi đi lên lầu.

Sống lưng chợt lạnh, nhin không được đưa tay cấu bắp đùi mình một cái, đau đến run run, xác định bản thân không phải đang nằm mơ.

“Trong điểm đều chật, không ngại ta và người chung một bàn chứ?”

Còn chưa đợi hần đáp ứng, người đã trực tiếp đi tới, thoải mái ngồi xuống, rồi quay sang nhìn Phương Kính Tai bộ dạng còn đang sưng sờ há mồm vô cùng ngu xuẩn.

Khóe miệng y cong lên một cái, nụ cười như gió xuân.

“Tạm thời có việc muốn đến Giang Ninh, thuận tiện hẹn... chần chẫn phải thay đổi thời gian.”

Người nọ rót cho mình một chén rượu, đưa đến bên miệng, lại ngưng một chút:

“Không nghĩ tới gặp người ở nơi này...”

Nhàn nhạt uống một ngụm, khẽ khen một tiếng rượu ngon.

Toàn bộ quá trình Phương Kính Tai như bị làm phép đứng yên, vẫn không nhúc nhích.

Người nọ buông chén rượu, khóe miệng lộ ra một tia cười khó hiểu:

“Xem ra tại hạ đoán sai nhân phẩm của Phương nhị gia, nhị gia đã hết lòng tuân thủ, cái này có tính hay không là...”

“Dâng, người, tận, cửa?”

4. Chương 4

Có lẽ trên đời này không có ai xui xẻo hơn hần nữa!

Phương Kính Tai lần này ngay cả chết cũng đều nghĩ tới.

Rèm giường buông xuống, theo giường gỗ hồ đào run rẩy mà lay động tầng tầng gợn sóng, ván giường ‘kèn kẹt’ vang dội, tiếng ồ ồ thở dốc cùng thanh âm thân thể va chạm đan xen vào nhau.

“Nhẹ một chút cho ta! ... Con mẹ nó, muốn lão tử đau chết sao?”

Phương Kính Tai một bên bám chặt lấy chân bên dưới, một bên dứt quãng kêu lên thảm thiết mắng chửi. Mà người phía sau từ đầu đến cuối trầm mặc không lên tiếng.

“Kháo! Người muốn động đến khi nào nữa?”

Từ trước đến giờ luôn là hấn áp người khác, lần này là lần đầu tiên bị người ta đè...

Phương Kính Tai chứa một bụng không được tự nhiên cùng không cam lòng, hiển nhiên không hiểu được hứng thú trong đó, chỉ cảm thấy đau nhức ùn ùn kéo đến.

Quá con mẹ nó đau!

Hấn bắt đầu hoài nghi khi thời điểm tiểu quan ở dưới thân hấn khóc nức nở có phải là bị đau đến mức xuất ra không?

Ở tửu lâu gặp phải Phong Nhượng Trần, từ kinh hãi chuyển sang ngẩn người, không thêm giải thích liền không nói hai lời bỏ lại bạc, chính mình kéo Phong Nhượng Trần thẳng hướng khách sạn mà đi.

Vừa vào cửa, cài chốt, cũng không coi xem bên ngoài đang là giữa ban ngày ban mặt liền bắt đầu cởi quần áo. Một bên cởi một bên mặc:

“Họ Phong, người có dũng khí, đòi nợ đòi đến tận Giang Ninh... không phải để thượng người sao?”

Trường bào bị hung hăng ném tới mặt Phong Nhượng Trần.

“Lão tử không né cũng không trốn, từ giờ trở đi ta cho người làm, làm xong ba đêm sau này không ai nợ ai! Phương gia cùng Phong gia làm ăn cũng không qua lại! Con mẹ nó người chống đỡ không được ba buổi tối, lão tử trước tiên dùng một đao chém người!”

Phong Nhượng Trần đứng yên một chỗ nghe hấn mắng chửi, đợi hấn mắng xong, không từ chối đi đến cái người nhìn y chăm chăm về mặt như muốn ăn tươi.

Phong Nhượng Trần cúi đầu nhìn áo choàng trong tay, sau đó khước miệng nhếch lên giống như cười nhạo:

“Một đêm rồi lại ba đêm, hình như nên do tại hạ định đoạt, còn việc làm ăn của hai nhà, có vẻ như còn chưa đến mức Phương nhị gia quan tâm...”

Một câu này đập trúng nỗi đau của Phương Kính Tai!

Đúng, Phương Kính Tai hấn chính là không có tiền đồ!

Việc trong nhà đều do đại ca và cha xử lý, bản thân hấn cả ngày chỉ biết ăn uống chơi gái đánh bạc. Cũng không giống Nhượng Trần công tử người tuổi còn trẻ đã chủ trì gia nghiệp.

Dù cho là đi kỹ viện, người đến nơi đó thì chính là phong lưu, mà ta đến nơi này chính là hạ lưu!

Gì thì gì, nam nhân giống như thế không thiếu, mà sao họ Phong người có cái gì đặc biệt hơn người?

Bất quá, sau một nén nhang, Phong Nhượng Trần nơi kia đã từng với ai, Phương Kính Tai cũng không rảnh để ý.

Trong lòng hấn không thoải mái, hấn bị người thao, còn là người đời này hấn ghét nhất!

Phong Nhượng Trần cũng không cởi quần áo, ấn ngã hấn, sau khi qua loa khuyếch trương thì chính là tiến quân thần tốc, Phương Kính Tai giương miệng lớn tiếng kêu thảm thiết. Phong Nhượng Trần cũng không nhìn lại hấn, cứ thế sáp chặt bên trong dững đạo chưa bao giờ bị tiến vào bắt đầu đâm rút.

Phương Kính Tai ngay từ đầu đã mắng chửi còn không ngừng giãy giụa, cổ họng đau rát mắng người phía sau cũng không có khí lực, chỉ có thể cúi xuống há mồm thở dốc.

Người phía sau dường như không có ý dừng lại, Phương Kính Tai mơ màng có chút chật vật quay đầu, chỉ thấy quần áo người nọ rối tung, búi tóc rơi lỏng một nửa rơi xuống vai, sợi tóc theo động tác thoáng qua, mất nửa khép, bộ dáng động tình.

Hấn thừa nhận, Phong Nhượng Trần lớn lên rất dễ nhìn, chính là cái loại tuần dật tiêu sái đường đường các cô nương đều thích, ngay cả thời điểm phóng túng như thế này, y cũng chỉ có tuần khí cùng mê người.

Con mẹ nó!

Mê người?

Phương Kính Tai nếu như còn khí lực nhất định sẽ tự cho mình một cái tát.

Đang muốn quay đầu lại tiếp tục chịu trận chẳng biết khi nào mới có thể kết thúc dày vò này, đột nhiên, Phong Nhược Trần mở mắt ra, con ngươi rõ ràng trong trẻo.

Phương Kính Tai biết dáng vẻ mình rất thê thảm, thời điểm mới vừa bị tiến vào đau đến tất cả nước mắt đều đi ra, hiện tại trên mặt vẫn còn một mảnh ướt lạnh.

Vừa thẹn vừa giận, một tầng bóng tối phủ xuống, mặt Phong Nhược Trần phóng đại, còn chưa kịp phản ứng, đã bị y hôn lên môi.

Phía sau luật động càng ngày càng nhanh, Phương Kính Tai thở một hơi khí lạnh muốn bò về phía trước né tránh rung động kịch liệt, nhưng đối phương lại nắm bờ vai hắn lôi trở về, vững vàng ép hắn tựa trên giường rộng rãi.

Phương Kính Tai bị đỉnh đến choáng váng, mơ hồ hờ, thanh âm vụn vặt nghe có vẻ nhỏ nhẹ rên rỉ.

Không biết có phải nơi kia đã quen thuộc bị tiến vào hay không, lại còn là đau đến mức tận cùng rồi sinh ra ảo giác, Phương Kính Tai bị cọ sát ngoài đau đớn còn cảm giác được một tia sung sướng, dục vọng luôn xui lơ cũng đã muốn ngừng đầu.

Mẹ nó!

Họ Phong, người điên rồi!

Lão tử đều bị người chơi đùa đến hỏng rồi!

Tiếng ồ ồ thở dốc rơi vào bên tai, cuối cùng hết sức đâm vào, cơ thể đang đè trên người khẽ run hai cái, cùng lúc nhiệt lưu trong người bắn ra.

Phương Kính Tai muốn mắng người, thế nhưng vừa mới há miệng chưa nói được câu nào đã bị đối phương nuốt vào trong miệng, môi bị liếm mát khiến trong lòng hắn sinh ra một cảm giác kỳ dị.

Phương Kính Tai thở phào, nghĩ cuối cùng cũng xong, nhưng mà bộ phận kia của đối phương đang chôn trong cơ thể hắn còn chưa có ý tứ lui ra, so với lúc trước cứng hơn mấy phần, thế là hắn ở trong lòng bắt đầu khóc thét.

Nếu như tên kia thật sự làm mình ba đêm... Bản thân hắn chính là sống không bằng chết!

5. Chương 5

Phong Nhược Trần muốn hắn hai lần, đến lúc này Phương Kính Tai đã thở ra thì nhiều mà hít vào chẳng được bao nhiêu.

Lúc tỉnh lại, hắn thấy Phong Nhược Trần ngồi trước án đang phê duyệt cái gì đó, nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu, vẫn là nụ cười dễ nhìn như trước:

“Người đã tỉnh?”

Phương Kính Tai cảm giác mình như bị người ta hành hung đánh cho một trận, cả người đau nhức, nhất là chỗ bị tiến vào kia, tức thì nổi giận vung tay một cái.

“Hừ!”

Phong Nhược Trần không nói gì, gác lại bút, đi tới ngoài cửa gọi tiểu nhị dọn đồ hắn chuẩn bị nước nóng và bữa tối. Khuôn mặt Phương Kính Tai trầm xuống, mặc cho y vội vàng trước bàn bệ sau phục dịch, nhưng sự thật là đem tư thế chủ nhân bày ra toàn bộ.

“Thấy người không ít lần đi Ý Hương Các, đến phiên mình lại giống như đầu gỗ, thế nào một chút ‘uyển chuyển hầu hạ’ lại chưa được học?”

Phong Nhựt Trần xắn tay áo giúp Phương Kính Tai ngồi trong thùng gỗ chà lưng, xoa xoa chà chà lại không hiểu sao đi hỏi một câu.

Phương Kính Tai quay lại hung tợn trừng mắt liếc y:

“Đầu gỗ người sao còn làm ba lần? Uyển chuyển? Người không thử uyển chuyển một cái cho ta xem?!”

Vừa nói xong đã thấy hối hận, nhớ tới lần trước mình uống say căn bản không rõ tình trạng đau đớn, có lẽ lần đầu Phong Nhựt Trần chịu khổ so với mình cũng không ít đi...

Vừa nghĩ như thế, trong lòng có chút an ủi.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của nước rào rào, hai người cũng đều bảo trì im lặng, bầu không khí bắt đầu có chút áp lực, quỷ dị không bình thường.

Chính là không đến một tháng trước, hai người dù đi trên đường sát rạt nhau cũng không đem một tiếng ra chào hỏi, thế mà bây giờ liền lăn đến trên giường, còn lăn đến hai lần!

Trong lòng Phương Kính Tai đột nhiên có chút thắc mắc, tại sao lần trước say rượu chính mình mạnh hơn, ngày thứ hai họ Phong kia căn bản lại giống như không có việc gì, thậm chí còn gầy bần tẻ cùng mình cò kè mặc cả!

Lẽ nào ngay cả việc thương mình cũng không bằng y?

Bất giác ừ ừ.

Nhắc tới Nhựt Trần công tử cho tới bây giờ đều là ánh sáng chói lóa ca tụng bốn phương, dáng vẻ đường đường, tuấn dật bất phàm, tài văn hơn người, phong lưu tiêu sái thương hương tiếc ngọc. Mà trong việc làm ăn, thủ đoạn lại dứt khoát khiến người khác trở tay không kịp.

Từ xưa đến nay, con người khi tìm được trân bảo hiếm có, thì cứ hay đem so với những thứ có phẩm chất kém hơn, thế là kỳ trân hiếm thế đó dưới sự phụ trợ của vật phẩm kém mà càng sắc sảo lóa mắt, trong khi vật phẩm kém lại càng đáng xấu hổ. Mà Phương Kính Tai thật bất hạnh chính là khối đá có phẩm chất kém được so với mỹ ngọc kia.

Kỳ thực bản thân mình cũng không kém đến mức đấy!

Hắn nhiều lần nghĩ như vậy. Thế nhưng người kia thực sự quá ưu tú, có lẽ y cứ mãi ưu tú như thế ngay cả mình cũng chán ghét bản thân mất.

Phương Kính Tai ôm chân, mặt tựa trên đầu gối, ngực như bị tảng đá lấp kín khó chịu.

Trên đầu rơi xuống một miếng vải bố, động tác người nọ rất nhẹ, sau đó lật mặt khăn đưa cho Phương Kính Tai rồi xoay người đi ra ngoài, đợi cho Phương Kính Tai lau khô thân thể, từ thùng nước tắm đi ra lại kịp thời khoác lên vai hắn một bộ trung y.

Theo bản năng, Phương Kính Tai giơ cánh tay, giống như mỗi sáng rời giường Sơ Cửu hầu hạ hắn mặc quần áo như thế.

“Phương nhị gia, tiểu nhân hầu hạ ngài, ngài có vừa lòng không?”

Lời Phong Nhựt Trần pha trò rơi ở bên tai, song song nói chuyện cũng tự tay mình giúp hắn búi lại tóc.

Phương Kính Tai không trả lời, vừa nãy hắn còn suy nghĩ lung tung mà không chú ý đến, hiện tại nghĩ lại lại thấy có chút xấu hổ. Cho dù cả ngày quên luyện ở xóm làng chơi, phần lớn cũng là gặp dịp mà đùa giỡn. Hắn dùng tiền mua vui, rất ít khi cùng người khác có mấy cử chỉ thân mật như thế này.

Kết tóc làm phu thê, hai người ân ái không thể nghi ngờ.

Phương Kính Tai nghĩ trên mặt mình giống như bị thiêu cháy, xoay người đoạt lấy trâm ngọc bích trong tay y, “Ta tự mình làm là được.”

Phong Nhựt Trần tựa hồ không chú ý tới xấu hổ trên mặt hắn, cười cười, đi thẳng tới gian ngoài, đem sổ sách lúc trước ghi từng việc cất đi.

“Này, người đến Giang Ninh tóm lại là làm cái gì?”

Sẽ không phải là đi đòi nợ chứ?

Phương Kính Tai thầm nghĩ trong lòng.

Phong Nhược Trần ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên cười, “Ngày ấy đến phủ người bàn chút chuyện làm ăn, ta thuận miệng nói mấy hôm nữa đến Giang Ninh một chuyến, đại ca người nói người cũng tới Giang Ninh, thế là hần nhờ ta chăm sóc người một chút, nói người dù sao vẫn giống như tiểu hài tử, sẽ liệu lĩnh...”

Trâm gài tóc trong tay Phong Nhược Trần ‘rắc’ một tiếng bị bóp gãy.

“Làm sao thế?”

“Không, không sao...”

Con mẹ nó!

Phương Kính Tai nắm chặt tay khóc không ra nước mắt.

Đại ca, người cứ như thế bán đứng huynh đệ mình?

Hồ lửa đây, sờ sờ như thế sao người lại đẩy ta xuống?!

Thế là, Phương Kính Tai cuối cùng cũng sáng tỏ – trên đời này, không có người nào xui xẻo hơn hần!

6. Chương 6

Nếu là chính miệng đại ca nhờ họ Phong chăm sóc mình, ngay sau đó Phương Kính Tai đối với khoản sổ sách ừ ừ cạc cạc liên giao luôn cho Phong Nhược Trần. Không phải đều gọi hần là “Kim tính toán” sao? Có người tốt bên cạnh như vậy mà còn không sử dụng, đúng là heo ngu.

“Người không sợ ta động tay chân vào mấy khoản mục à?”

Phong Nhược Trần hỏi hần.

Bốn chi nằm phịch xuống giường, Phương Nhị gia khoát tay:

“Nếu là sổ sách quan trọng, dù cho kẻ dao lên cổ đại ca cũng không để ta thay hần đến đây...”

Nói xong ôm lấy đệm chặn khe lều bầu một câu, “nếu có thể làm, ta cũng tự mình làm rồi...”

Sau đó nghe tiếng cửa đóng lại, bước chân vọng lại càng ngày càng xa cho đến khi hoàn toàn biến mất. Phương Kính Tai nhìn cửa nháy mắt một cái, khóe miệng nhếch lên, lăn một vòng xoay người ngồi dậy, hoàn toàn không giống trước đó còn mệt mỏi.

Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại, nhị thủy trung phân bạch lộ châu*

Trong nước cá lội vui đùa, thuyền hoa qua lại như thoi đưa.

Phương Nhị thiếu gia vừa rời khỏi khách điểm liền hướng sông Tần Hoài mà đi, chọn thuyền hoa lớn nhất vừa mới cập bờ, ung dung đi tới, vẻ mặt tú bà lạnh tanh chào đón:

“Vị gia này, các cô nương còn đang nghỉ ngơi, lát nữa ngài hãy trở lại.”

A, không hổ nổi danh mười dặm Tần Hoài, khẩu khí khá lớn.

Phương Kính Tai nhíu mày, “Ta chính là muốn bây giờ, làm sao?”

Nói, vút cho tú bà một xấp ngân phiếu, “Bây giờ mà hầu hạ gia vui vẻ, gia mặt khác khen thưởng.”

Sáng sớm liền gặp người có tiền ra tay hào phóng, há lại đóng cửa làm ăn, thật sự không có đạo lý.

Tú bà nhếch môi, cười đến nỗi lớp phấn trên mặt cũng muốn rơi ra, quay người hướng bên trong lần lượt kêu to Tư Cầm, Như Hòa, Tình Thiên, Thanh Hạm...

Vóc người uyển chuyển, nữ tử xinh đẹp từ trong thuyền đi ra, dẫn hấn đi vào thuyền thất. Trong thuyền hoa, lan can chạm trổ, rèm vàng viền bạc, phi thường xa hoa. Đến phòng khách, khói hương mù mịt kéo dài nhón nhơ, thanh âm đàn sáo quần quýt.

Trong lòng noãn hương như ngọc, mỹ nhân ngậm rượu đưa đến bên miệng hấn, môi đỏ như anh đào, hơi thở như mộc lan, mùi rượu, hương mỹ nhân, Phương Nhị thiếu gia phe phẩy quạt, trên mặt có bao nhiêu dương dương tự đắc đều hiện hết bên ngoài.

Họ Phong, lão tử ở chỗ này tiêu dao khoái hoạt, người cũng từ từ cùng đồng số sách triền miên liêu chết đi!

“Gia, có chuyện gì vui vẻ, nói cho ta nghe một chút.”

Mỹ nhân mở miệng, sao có thể không đáp, Phương Kính Tai ‘bep’ một cái hôn lên mặt người đẹp, “Muốn nghe? Trước hết để cho gia nhìn người có bản lĩnh gì?”

“Đáng ghét ~” mỹ nhân hờn dỗi một tiếng.

“Không muốn?” Phương Kính Tai xoay người, móc ra tấm ngân phiếu nhìn sang một nữ tử khác, nói: “Người có muốn nghe không?”

Nàng kia mỉm cười lấy ngân phiếu nhét vào ngực, sau đó từ trên người Phương Kính Tai đứng lên, lùi hai bước bắt đầu chậm rãi trút xuống áo lụa mỏng như cánh ve trên người. Chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng, môi đỏ chút cười, xinh đẹp cực hạn, mê người vô cùng.

Phương Kính Tai ôm mỹ nhân cười nói, “Người cũng cỏi... Ta sẽ nói cho người biết.”

Mỹ nhân nghiêng mắt liếc hấn, cánh tay quàng lên cổ: “Sao không phải chính người tự làm?”

Phương Kính Tai chợt nhẹ mũi nàng ta: “Lẳng, lơ!”

Ngón tay chạm lên đai lưng đối phương, đối phương mềm nhũn thở hển hển một tiếng, Phương Kính Tai tiến tới mút cắn cổ trắng nõn, “Gia ta cao hứng phải..”

“Không biết tại hạ có thể có vinh hạnh cùng nhau nghe một chút?”

Thanh âm quen thuộc phát ra từ phía sau, Phương Kính Tai ‘rầm’ một cái từ trên ghế ngã xuống đất. Vô cùng nhếch nhác đứng lên, xoay người, liền thấy tên kia chống tay ở cửa ngoài phòng khách, khoe miệng nhếch lên quỷ dị.

Phương Kính Tai không giám tin, tay chỉ y:

“Phong, Phong, Phong...”

Người kia cười đi tới, “Hôm nay trời trong nắng ấm, du thuyền trên sông, lại không quá thích hợp.”

Nụ cười kia càng ngày càng âm trầm, Phương Kính Tai rùng mình.

“Phương Nhị gia không phải nói chính mình không lên nổi sao? Trái lại lúc này rất có tinh thần nha.”

Người kia đưa tay, cười cười, nắm chặt thứ đang dâng cao trong quần hấn.

“Ta, ta, ta...”

Phương Kính Tai không biết nên giải thích thế nào.

“Ôi, người không cần giải thích, Phong mỗ chỉ là đi ngang qua tiện đường nhìn thử, không nghĩ tới vừa vào cửa chỉ thấy tình cảnh ưt át.” Phong Nhược Trần nắm cầm hấn, ghé vào lỗ tai thổi khí nóng.

Trong ngực Phương Kính Tai càng ngày càng sợ, thuyền này trên sông mà, y lên kiểu gì?

Đang lúc buồn bực, tay đối phương nắm cầm hấn rời đi, sau một khắc ngược lại nắm hàm dưới, Phương Kính Tai bị ép há mồm, đồng thời, có viên gì đó mát lạnh bị đẩy thẳng vào trong miệng, theo hầu tuột xuống.

Phương Kính Tai chết khiếp, vội vàng cạy mở tay Phong Nhựt Trần, ngón tay móc cổ họng muốn nhổ ra:

“Người, người cho ta ăn cái gì? Khụ! Khụ!”

“Ồ, người nói cái này...”

Phong Nhựt Trần dáng vẻ bình tĩnh từ trong lòng ngực lôi ra một bình nhỏ, quay nhãn bình hướng thẳng Phương Kính Tai, quơ quơ:

“Tình mê... Lúc đi hiệu thuốc bắc thu sổ sách, ông chủ kín đáo đưa cho ta, nói là cực phẩm thôi tình.. chỉ cần một viên đại chiến ba ngày kim thương cũng không ngã...”

Theo sau đó là vuốt cằm lẩm bẩm:

“Thật lợi hại như thế sao...?”

Nói, quay sang Phương Kính Tai nhàn nhạt cười:

“Nhớ người có lẽ sẽ dùng đến, không bằng liền thử xem thuốc này có linh nghiệm như lời ông chủ nói không, nếu như không phải, ta thay người đi nói lý lẽ.”

“Phong! Nhựt! Trần!”

Phương Kính Tai hồn hển gào lên với y, tên này ... tên này cư nhiên hạ xuân dược hần! Còn lấy hần thí nghiệm thuốc! Thực sự là... Thực sự là... Con mẹ nó!

Phương Kính Tai giờ tay đang định đâm tới, nhưng mà cơ thể nháy mắt vọt lên một trận nóng ran, tình hình vô cùng bất hạnh, ngay sau đó, Phương Kính Tai cảm thấy người trước mắt hiện lên vô số bóng chồng, thần trí ngày càng mờ mịt, tất cả cảm giác ham muốn tặng vọt đều tập trung ở bụng dưới, giống như đốt một đoàn lửa kêu gào đòi phát tiết.

Phương Kính Tai lui hai bước ngã xuống giường, khó nhịn mà xé mấy thứ vướng víu trên người, trên da thịt trần trụi nhuộm một tầng đỏ ửng, ánh mắt đục ngầu, hồn hển thở dốc, lồng ngực liên tục phập phồng.

“Không hổ là cực phẩm, như thế đã có hiệu quả?”

Người nọ tấm tắc khê thở dài một tiếng, sau đó quay sang mấy nữ tử lúc trước vây quanh Phương Kính Tai:

“Gọi mấy người cũng làm việc trên thuyền đến đây...”

Mấy nữ tử người nhìn ta, ta nhìn người, hai mặt nhìn nhau một lúc, cuối cùng người ở sát cửa đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, phía sau theo một vài nữ tử đi đến.

Phong Nhựt Trần lấy ra một xấp ngân phiếu đặt lên bàn, “Hiện tại xem bản lĩnh các người, hầu hạ hần đến khi hết dược tính mới thôi.”

Dứt lời khoát tay một cái, ra phòng khách.

7. Chương 7

Súc, sinh!

Súc sinh! Súc sinh! Súc sinh!

Mẹ nó! Lão tử với người tám đời có cừ oán à?!

Phương Kính Tai nằm trên giường lấy tay chỉ vào hai vành mắt như người chết tỏ rõ việc mình mệt mỏi quá độ.

Thuốc kia thật là lợi hại, nếu không phải Phong Nhựt Trần quay lại hiệu thuốc hỏi ông chủ giải dược, phỏng chừng chờ đến khi dược tính đi hết, Phương Kính Tai hẳn cũng sớm tinh tấn nhân vong bất ngờ chết luôn trên thuyền hoa quá!

Các cô nương cũng mệt mỏi không ít, tú bà một phút tham tiền kết quả ăn trộm gà không thành còn mất luôn nắm gạo, khéo cũng phải ngừng kinh doanh một thời gian rồi.

Trên thuyền hoa lúc này, người duy nhất có thể cười được, đại khái cũng chỉ có Phong Nhựt Trần từ đầu đến cuối đứng một bên xem kịch vui.

“Uống cái này luôn đi.”

Trở lại khách điểm đã không thấy tăm hơi Phong Nhựt Trần đâu, qua hơn nửa ngày mới thấy y bưng chén canh đi đến.

Phương Kính Tai sau khi nhận lấy uống một ngụm, nói không ra được kỳ quái, có mùi thuốc, còn mang theo mùi tanh tươi, bất giác nhú mào:

“Cái gì đây? Khó uống!”

“Đương quy hầm hổ tiên.”

“Phù! Khụ khụ! Khụ!”

Phương Kính Tai uống sặc, tức giận cầm chén lên đập.

“Họ Phong, người đùa giỡn lão tử đùa đến nghiện luôn hả?”

Phong Nhựt Trần nhất thời lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Sao lại có thể nói như thế? Tại hạ cũng vì nhị gia suy nghĩ... Chơi đùa thế kia, vẫn bên bồi bổ một chút.”

Cuối cùng nói xong câu đó, khéo miệng nhếch lên vui vẻ bán đứng mình.

Hừ! Rõ ràng chính là cười trên nỗi đau của người khác!

Phương Kính Tai quay đầu sang chỗ khác không để ý tới y, trong lòng bắt đầu hồi tưởng trước kia mình đắc tội y cái gì...

Chẳng lẽ là bị y phát hiện mình đến thuyền hàng nhà y ném con chuột vào? Có thể là tết nguyên tiêu ngày đó ngăn cổ nhân ở cửa sông đem tất cả mấy thứ Nhựt Trần công tử viết xé bỏ? Cũng có thể là trước đây mình dùng tên tuổi y hết ăn lại uống nên bây giờ bị người ta tìm tới cửa...

Thực sự là người đang làm, trời đang nhìn, hiện tại gặp báo ứng!

Phong Nhựt Trần ngồi ở một bên nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó hỏi hần:

“Kế tiếp dự định làm gì?”

Phương Kính Tai quay đầu lại hung hăng liếc.

Làm cái gì cơ?

Không thấy lão tử hiện tại cái gì cũng không làm được sao?

Phong Nhựt Trần hiểu ý gật đầu, đặt chén trà xuống, từ trong túi tay áo lấy ra cái bình cực kì độc ác kia đặt lên bàn.

“Nếu không để tại hạ nói cho Phương nhị gia một phương pháp.”

Khéo miệng người nói chuyện cong một cái, lại lộ ra cái loại thích thú đen tối khiến lưng phát lạnh, y cười nhạt:

“Phương diện này cũng không thiếu...”

Chỉ chỉ cái bình “Tình mê” nói:

“Nhị gia mang theo nó trở lại thuyền hoa tiêu dao một vài ngày được chứ? Có linh dược này hỗ trợ, đảm bảo nhị gia dùng mãi phi thường tên tuổi chói lóa khắp mười dặm Tần Hoài, khiến cho lúc chuyện trò hát hò mấy chục năm sau cũng không tán.”

Phương Kính Tai thật khó tưởng tượng, tên mặt dài sạch sẽ nhã nhặn này, thế mà sắc mặt không đổi nói ra lời bỉ ổi dễ tiện như thế.

Biến! Thái!

Phong Nhược Trần lại nói, “Nếu nhị gia chán ngấy này son này phấn, không bằng cùng Phong mỗ đi thu sổ sách? Cũng tiện giám sát.”

Đây coi như là lối thoát cho hẩn nhỉ?

Thế nhưng nghĩ tới sự lợi hại của “Tình mê”, Phương Kính Tai thà rằng đi theo đuôi y thu sổ sách, buồn chán đến chết cũng so với việc bị ép đến thành xác khô thì tốt hơn nhiều.

Thật ra thì có Phong Nhược Trần ở đây, cái loại việc thu sổ sách cón con này rất nhanh đã làm xong.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Phương Nhị thiếu gia cũng khôi phục lại sinh long hoạt hổ lúc trước, hẩn vốn cũng không phải là người tính tình dễ chịu, một ngày lên tinh thần liền bắt đầu không an phận. Đề mục hẩn cũng không thêm hỏi đến.

Chuyện của mình Phong Nhược Trần cũng làm xong, liền hỏi Phương Kính Tai có muốn trở về không?

Nhớ lại từ khi gặp y hẩn sẽ không đụng phải chuyện tốt, đầu tiên là bị thương, sau đó lại bị hạ xuân dược, Phương Kính Tai chịu đồng ý liền thực sự là heo.

Chỉ thấy hai chân hẩn đặt ở trên bàn, quơ quơ:

“Đừng! Ta và ngươi số mệnh quá xung khắc, chúng ta mỗi người tự làm là tốt rồi.”

Phong Nhược Trần gạt đầu, đứng dậy, lúc tay áo phất qua bàn, có cái gì đó trượt ra ngoài, lăn xuống người Phương Kính Tai.

Phương Kính Tai cúi đầu một cái, thấy trên mặt đất không phải cái gì khác, chính là “Khế ước bán thân” ba đêm của hẩn. Nhìn thấy nhưng thực ra nhắc nhở hẩn, việc này cùng thụ hình đầu có khác nhau, lại còn hai đêm nữa!

Phong Nhược Trần nhặt tờ giấy kia lên, gấp lại bỏ vào trong túi, sau đó nhìn Phương Kính Tai nói:

“Ta đây về trước, ngày mai dậy sớm cho kịp thuyền, ngươi lúc về cũng đi đường thủy đi, chưởng quỹ nói gần đây sơn tặc quấy phá đường bộ, giết người cướp của không việc gì không làm.”

Phương Kính Tai đưa mắt nhìn y đi ra ngoài, nhìn chăm chăm cửa một lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên, từ trên ghế nhảy xuống, lập tức hào hứng đi xem hiệu thuốc bắc kia.

Lúc trở lại, thấy tiểu nhị bưng cơm nước muốn đưa vào phòng Phong Nhược Trần, Phương Kính Tai ngăn hẩn lại, nói rau xanh nhìn không tươi sốt liền bảo hẩn đi phòng bếp làm một đĩa mới bưng lên.

Tiểu nhị cũng không giải thích, khách nhân nói gì làm đó, hẩn nói rau xanh chính là rau diếp, đó chính là rau diếp. Hẩn nói thức ăn này không tươi, được, liền đổi một đĩa chu toàn.

Tiểu nhị đem mâm gỗ đặt một bên, bưng đĩa rau xanh trở lại phòng bếp.

Phương Kính Tai liếc mắt nhìn bốn phía, xác định xung quanh không có ai, từ trong ngực móc ra một bọc giấy nhỏ, mở ra, đem thuốc bột đổ xuống. Việc lớn đã thành, hẩn có chút hài lòng nhìn kiệt tác của mình, nghe cửa thang lầu có tiếng bước chân liền xoay người trở về phòng của mình.

Họ Phong, đừng tưởng rằng chỉ có ngươi biết hạ dược.

8. Chương 8

Phương Kính Tai hạ mê dược trong đồ ăn của Phong Nhược Trần.

Không có mục đích nào khác ngoài việc dự định thừa dịp Phong Nhược Trần ngủ mê mệt mà đem “Khế ước bán thân” lên lút trộm lại, nếu như thuận tiện có thể đánh y hai cái đập y hai phát để hả giận.

“Cốc, cốc!”

Tiếng đập cửa kéo hồn Phương Kính Tai đang bay cao bay xa trở về.

“Ai thế?”

“Gia, ngài hôm nay chưa ăn gì, có đói bụng không? Tiểu nhân mang cơm nước đến cho ngài.”

Không nhắc đến thì cũng không thấy đói, nhắc rồi trong bụng lại khó chịu, liền nói với người bên ngoài: “Bưng vào đi.”

Tiểu nhị mang cơm nước vào rồi lui ra ngoài, Phương Kính Tai thông thả bước đến bên cạnh bàn, một bên bưng bát cơm một bên tính toán, đoán chừng lúc này họ Phong kia cũng chết ngất rồi...

Càng nghĩ càng thấy sướng, mà bụng cũng đói đến cuồng cuồng, thế là một hồi quét sạch thức ăn, để đĩa xuống thoải mái vỗ bụng mấy cái. Phương nhị thiếu gia rửa răng, sờ sờ cái bụng phình to của mình, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện...

Hóa ra bữa tối khách điểm mang đến đều giống nhau...

Chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay sau đó... ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự...

“Nói! Tối hôm qua người bỏ cái gì vào trong cơm?”

Sáng sớm hôm sau, Phương Kính Tai tỉnh lại, đầu tiên là buồn bực sao mình lại ngủ trên đất, sau đó ý thức cũng từ từ sáng tỏ, lăn một vòng trên đất ngồi dậy, việc đầu tiên là chạy một đường đi tìm tên khóa kế đưa cơm cho hắn.

“Gia... Gia, ngài nói, ngài nói cái gì cơ...?”

Khóa kế bị khí thế của hắn dọa cho đứng im, nói một câu mà còn run run.

“Ta, hỏi, người...”

Phương Kính Tai nói từng chữ, “Tối hôm qua không phải người hạ mê dược trên đồ ăn của ta sao? Các người ở đây chính là hắc điểm, muốn ta bất tỉnh sau đó giết người đúng không?”

Người xung quanh thấy xôn xao, có khách vừa bước chân vào cửa, mới nghe hai chữ ‘hắc điểm’, lại nghe đến ‘tính kế cướp của giết người.’

‘Két!’ găng gượng đem chân phanh giữa không trung, sau đó xoay người y như chạy trốn.

Chưởng quỹ vừa thấy tình cảnh này tất nhiên sẽ lo lắng, vội vã đi tới trước mặt Phương Kính Tai, “Ôi Gia của ta, ngài không thể nói lung tung nha, uy tính của tiểu điểm cũng mấy chục năm, chắc chắn không có ai đen tối!”

Nói xong với Phương Kính Tai liền nhéo nhẹ tay khóa kế, vén lên cánh tay hắn trước đó mình vừa động tay lên:

“Tiểu tử ngươi, ngày thường chỉ thấy ngươi lấm lét, sau lưng động tay động chân cái gì hử? Còn không nói mau? Không nói ta đem ngươi tống cho quan phủ!”

Vừa nói hết câu, khóa kế ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống, “Gia, tiểu nhân nói hết, tiểu nhân nói hết, đồ ăn kia vốn là cho vị khách sát vách, thế nhưng vị ấy nói không đói bụng, tiểu nhân nghĩ quá lãng phí nên đem đến cho ngài... Tiểu nhân căn bản không hạ mê dược... Oa! Ngài còn nói rau nhìn không tươi, tiểu nhân còn đi đổi một đĩa mà... Lời tiểu nhân nói là thật, tiểu nhân không gạt ngài...”

Kế hoạch quá hoàn hảo, tự nhiên lại bị quấy rối, trước tiên còn đem mình chết ngất, Phương Kính Tai nghe xong vô cùng khao khát muốn quất chết tiểu nhị.

Con mẹ nó!

Họ Phong không ăn liền chuyển cho lão tử, xem lão tử thành người gì hả?!

Hiện tại không có chỗ xả khí, nâng chân một phát đá lên bàn. Trước mắt có lẽ họ Phong kia trở về thuyền rồi... Phương Kính Tai vừa tức vừa bực, đầu rũ xuống đi lên lầu.

“Chưởng quỹ, sao không thấy ‘Tuyết Lý Bạch’ trong chuồng ngựa?”

“À, người nói con ngựa kia hả, sáng nay có vị muốn đi đóng xe. Chính là Phong lão gia ở lầu hai phòng đông..”

Phương Kính Tai sững sốt, xoay người đi xuống thang lầu chạy đến trước mặt chưởng quỹ.

“Người nói họ Phong mua ngựa đóng xe? Hắn không phải đi đường thủy sao?”

Chưởng quỹ nói, “Đúng thế, Phong lão gia vốn là phải đi đường thủy, cũng không biết tại sao đến lúc này lại chuyển sang đường bộ, ta cũng nhắc nhở hắn, đường bộ khó đi, gần đây có sơn tặc quấy rối, hắn không nghe.”

Phương Kính Tai ghé vào trên quầy suy nghĩ một chút, sau đó hỏi chưởng quỹ, “Chưởng quỹ, tìm cho ta con ngựa nào cước trình có khả năng đuổi được ‘Tuyết Lý Bạch’.

Chưởng quỹ nở nụ cười, “Cái này cũng không khó, Tiểu Tuyết lúc còn trẻ có thể ngày đi nghìn dặm, hiện tại lớn tuổi, sẽ không nhanh như thế đâu.”

Phương Kính Tai nghĩ mãi không thông Phong Nhược Trần muốn làm cái gì mà mua một lão Mã đóng xe, đoạn đường về kinh y muốn đến tận ngày tháng năm nào?

Chẳng lẽ ngắm cảnh quá tốt, dự định một mạch du sơn ngoạn thủy?

Không khả thi... Sắp tới chính là lúc nhận trà xuân, cống trà hàng năm đều là lấy từ vườn trà nhà Phong gia, họ Phong kia sao còn có tâm tình đi chơi?

Không quan tâm được nhiều như thế!

Phương Kính Tai thu thập hành trang, nghe lão bản nói mấy nơi sơn tặc thường lui tới, lên trực tiếp cưỡi ngựa đuổi theo.

Kế đầu tiên không thành thì làm lần hai, lão tử không đem tên kia tóm lại, quyết không bỏ qua!

Vừa ra khỏi thành Giang Ninh, Phương Kính Tai tách quan đạo giục ngựa quẹo vào đường nhỏ, một đường ra roi thúc ngựa đến nơi chưởng quỹ nói có đạo tặc mới dừng lại.

Nơi này là ở giữa sườn núi được đục ra lối thẳng quan đạo, độ rộng chỉ vèn vèn bằng một cỗ xe ngựa, một bên dựa núi, sườn bên là huyền nhai, địa thế hiểm trở, bốn phía nhìn không thấy người ở, quả thực hoang vắng.

Trên đường lớn ngoại trừ vết chân ngựa, còn không có vết tích bánh xe ngựa nào mới đi qua, Phương Kính Tai nghĩ hắn là nên chặn Phong Nhược Trần ở đằng trước, bèn tung người xuống ngựa, gỡ bao quần áo, hung hăng vỗ mông ngựa, con ngựa giơ móng chạy, còn bản thân hắn thì trốn sau tảng nham thạch.

Mở bao quần áo mang theo tùy thân, bên trong là vải thô lúc rời khỏi khách điểm thì hỏi khóa kè, còn có thanh đao nhỏ loang lỗ vết rỉ sét.

Phương Kính Tai lôi ra một cái khăn bịt kín mặt, chỉ là chưa kịp thay quần áo, chợt nghe thấy xa xa tiếng ‘leng keng leng keng’ giống tiếng chuông mắc trên cổ ngựa.

Y tới?

9. Chương 9

Phương Kính Tai thò đầu ra nhìn xung quanh, đối diện đường núi đúng là một cỗ xe ngựa mộc mạc, con ngựa kia đi rất chậm, hẳn có thể nhận ra người kia là gã sai vặt đi theo Phong Nhượng Trần.

Đường này do ta mở, cây này do ta trồng...

Trong lòng lẩm bẩm giọng điệu chờ lát nữa sẽ nói, không nghĩ sao sơn tặc đều nhắc tới cái câu này, rõ ràng đều là lấy sẵn...

Thanh âm 'leng keng leng keng' càng ngày càng gần, nhìn đúng thời cơ đang chuẩn bị xông ra ...

“Đại khảo thượng!”

Mấy bóng đen từ trên núi vọt xuống dưới, xông lên trước hẳn.

“Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn từ sau đi qua, phải để lại lộ phí!”

Năm sáu người, trong tay mỗi người đều có đao, tên thủ lĩnh kia cũng đọc y chang hẳn, dáng dấp như thế này mới là sơn tặc thứ thiệt chứ!

Rõ ràng là mình chuẩn bị nói, lại gặp phải mấy tên này phá đám...

Phương Kính Tai nhíu mày, trong lòng âm thầm xúc động.

Họ Phong, vận khí người không tệ nha!

Gạt khăn trên mặt xuống, ngồi chồm hổm sau tảng đá xem một chốc rồi tính.

“Như Mặc.” Giọng nói người trong xe bình tĩnh không có một chút gợn sóng

“Người đem ngân lượng ngân phiếu, còn có mấy thứ đáng giá trên xe đều đưa cho bọn họ”

“Vâng, lão gia.”

Như Mặc nghe theo phân phó, lấy ra bao quần áo đưa cho sơn tặc.

Thủ lĩnh sơn tặc nhận lấy bao quần áo mở ra nhìn một chút rồi đưa cho đồng bọn ở phía sau, cổ chấp hỏi thêm:

“Chỉ có hai người các người? Trên xe là ai?”

“Trên xe chính là lão gia nhà ta, cũng chỉ có hai người chúng ta.” Thư Mặc đáp lại sự thật.

Tặc tử dùng chuôi đao gõ cửa sổ xe một cái:

“Đi ra đi ra, cũng không phải cô nương không dám gặp ai, núp ở bên trong làm cái gì?”

Thế là màn xe bị vén lên, người ở bên trong đi ra, áo xanh đen nhàn nhạt, Phong Thần tiêu tán, xem ra chỉ khoảng hai mươi tuổi nhưng lại có vẻ ổn thực già dặn.

Đám cướp nhìn thấy cũng sửng sốt, sau đó cười to.

“Lão gia? Há há há! Lông còn chưa mọc hết còn đòi xưng lão gia!”

“Đại ca, gà chúng ta nuôi sau rào xem ra còn nhiều lông hơn hẳn!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Nhìn tên này da non thịt mềm, phỏng chừng vẫn còn là chicks sò* đi.”

Phương Kính Tai trốn ở một bên nghe bọn hắn mỗi người một câu, muốn cười nhưng lại phải kiềm chế.

Nhượng Trần công tử là hạng người như nào? Cuối cùng cũng để y có cơ hội bị người chế nhạo!

Phương Kính Tai sung sướng chỉ thiếu mỗi vỗ đùi một phát, thế nhưng tình hình bên kia lại có thay đổi.

Mấy tên đó tới gần Phong Nhượng Trần, nhìn xuyên qua khe hở, hẳn thấy Phong Nhượng Trần mặt không sợ hãi bắt đầu cười trường sam mặc bên ngoài.

Đây là muốn làm cái gì?

Phong Nhược Trần cởi trường sam đưa cho thủ lĩnh sơn tặc, mà tên sơn tặc cầm đao đấy không nói gì, Phong Nhược Trần bắt đầu cởi trung y, tiếp theo là áo lót...

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Phong Nhược Trần không có một chút biểu cảm gì, cứ thế cởi quần áo, cởi xong thì cứ thế mà đứng. Da thịt trắng nõn trơn truột như gấm vóc hiện lên sáng bóng, hai điểm trước ngực theo lồng ngực mà phập phồng, mang theo nhan sắc mê người.

Phương Kính Tai cảm thấy trên người có chút khô nóng không rõ, cái thứ bên dưới cũng không chịu thua kém bắt đầu rục rịch, hẳn đã từng nhìn thấy hình dạng Phong Nhược Trần lúc không mặc quần áo, nhưng mà khi đó say đến ngu người nên không có ấn tượng, lúc lần thứ hai lần đến trên giường cả bụng toàn bực bội căn bản cũng không chú ý đến y...

Thế mà giữa ban ngày ban mặt, được nhìn thấy rõ ràng, phát hiện người nọ giống như có gì hấp dẫn, khác với Mạch Ngọc mị hoặc là bởi huấn luyện mới có, mà y là tự nhiên, xuất phát từ nguyên thủy!!

Mấy tên tặc tử chà xát tay không có ý tốt mà tiến lên, Như Mặc muốn bảo vệ chủ nhân, thế nhưng nó chỉ là đứa bé, bị cánh tay mấy người kia hất một cái liền ngã sang bên cạnh.

Phương Kính Tai theo tiềm thức muốn đi giải vây, thế nhưng sau một khắc lại tự mình phủ nhận.

Hắn tại sao muốn đi cứu y?

Cứu y xong sau đó lại tiếp tục bị người đời lôi ra so sánh?

Xì, hẳn cũng không ngu đến trình độ này!

Ngày ấy rõ là mình mạnh hơn, thế mà hôm sau y vẫn còn sinh long hoạt hổ tính kể để mình chui vào lưới, nếu như tên đó bản lĩnh nhiều đến thế, liền để cho đám người kia giống lần trước, sau đó cũng ép bức mấy tên cướp kí khế ước bán thân!

Phương Kính Tai thấp thỏm ngồi xổm sau tảng đá, vô cùng khoái trí khi đối thủ mình bị bêu xấu, nhưng lại bị lương tâm lên án, mà thời điểm tên thủ lĩnh sơn tặc cầm trường sam lên chột cảm thấy có gì đó rơi xuống.

Người nọ lật lại áo, từ trong tay áo lôi ra một tờ giấy, trong đầu Phương Kính Tai có cái gì đó ‘ầm’ một cái nổ tung.

Nếu để họ thấy tờ ‘Khế ước bán thân’ của mình, chẳng phải mất hết thể diện sao?

Tuyệt đối không được!

Thế là ...

“Dừng tay!”

Quát to một tiếng, từ sau tảng nham thạch nhảy ra ngoài, mấy tên đó xoay người lại, không ngoài ý muốn đều là vẻ mặt kinh ngạc.

“Ban ngày ban mặt, các người dĩ nhiên... Dĩ nhiên...” Cường thưởng dân nam – thực sự nói không nên lời!

Hai tay Phương Kính Tai khua khua tiểu đao loang lổ vết rỉ sét đối mặt với đại hán như hung thần kia, đột nhiên có dũng khí, vô cùng xúc động mà cảm thán, thì ra thể diện hoàn toàn không có so với mất mạng vẫn là tốt hơn nha.

Thấy tình cảnh như vậy, Phong Nhược Trần rút xuống trâm gỗ trên búi tóc hung hăng đâm vào mông Tuyết Lý Bạch.

Con ngựa giật mình dăng hai vó ngựa đầu hí dài, sau đó giống như nổi cơn điên bỏ chạy, đám sơn tặc bị ngựa xông đến tán loạn khắp nơi.

“Phương Nhị thiếu gia mau tránh ra!”

Như Mặc không có cách nào điều khiển để ngựa dừng lại, mắt thấy sẽ đụng phải Phương Kính Tai liền kêu to.

Phương Kính Tai phản ứng cũng nhanh, trái lui phải lui, chỉ thấy con ngựa kia kéo theo xe xoạt qua hẳn. Đang muốn thở phào một cái, bỗng nhiên dưới chân buông lỏng, tự nhiên thấy trời đất đảo lộn vị trí.

“Kính Tai!”

Cảm giác có người kéo mình lại, nhưng bụng dưới đau quặn, Phương Kính Tai chỉ biết lúc mình ngã xuống có dừng lại, sau đó lại vung lên trời đất quay cuồng, có người cùng hắn ôm thành một đoàn, rồi sau đó cái gì cũng không biết.

Một khắc trước khi mất ý thức, trong lòng Phương Kính Tai cảm thấy may mắn...

Tốt xấu gì cũng đem tên họ Phong kia kéo xuống dưới, muốn chết cùng chết, thiệt hại chút ít, coi như là lão tử báo đáp người ân cứu mạng...

10. Chương 10

“Sau này trở lại tìm một thầy tướng số xem một chút, ta và người nhất định bất tự không hợp mệnh trung tương khắc... Đụng tới người sẽ không gặp chuyện gì tốt!”

Phương Kính Tai lấy tay che mắt, ngẩng đầu nhìn bên trên. Cũng may từ nơi không cao lắm ngã xuống, ngoại trừ trầy da bên ngoài cũng không có cái gì trở ngại. So sánh, Phong Nhược Trần thương hơn nhiều, đá cùng nhánh cây lưu lại vết thương nhàn nhạt trên da thịt trần trụi, lúc này y ngồi dưới đất, không nói câu nào.

Hắn đi tới đập đập Phong Nhược Trần:

“Này! Ngồi ở chỗ này chờ người mang người lên hả? Đại lão gia, trước khi trời tối không đi ra khỏi cánh rừng này nói không chừng ta người làm mồi cho thú.”

Phong Nhược Trần ngẩng đầu, hướng về phía hắn nở nụ cười, “Người không phải nói đụng tới ta cuối cùng cũng không có chuyện tốt? Sao người còn muốn đi cùng?”

“Hứ!”

Phương Kính Tai có chút khinh thường hừ một tiếng, “Ta còn ước gì không nhìn thấy người! Ta đi bên này, người đi bên kia, chúng ta ai cũng đừng để ý nhau!”

Nói xong đi thẳng! (Cực kì khí phách =))

Đi một lúc, Phương Kính Tai đã cảm thấy có cái gì không đúng, hắn nhớ kỹ lúc rơi xuống đất Phong Nhược Trần thoáng cái dùng sức nắm chặt cánh tay của mình, còn tận lực kiềm chế kêu rên..

Cước bộ từ từ thả chậm, Phương Kính Tai đứng ở nơi đó do dự một chút, cắn răng, rồi mới quay đầu đi trở lại.

Phong Nhược Trần vẫn như trước ngồi ở chỗ cũ, một chân dựng thẳng, tay chống phía sau ngửa đầu nhìn trời, nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, vẻ mặt kinh hãi khi nhìn thấy mình làm Phương Kính Tai không khỏi chấn động.

Đi tới ở trước người y ngồi chồm hổm xuống, không nói hai lời kéo cái chân duỗi thẳng trên mặt đất kia, chợt nghe thấy Phong Nhược Trần thở một hơi khí lạnh sau đó nghiêng chặt hàm.

Quả nhiên là thế...

“Mới gãy một cái...”

Phương Kính Tai chặc chặc, lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc.

Bẻ vài nhánh cây, cắt xuống đoạn áo thay y cố định vết thương ở chân, lúc buộc cũng không đếm xỉa đến lực tay nặng nhẹ, giương mắt đúng lúc vô ý liếc đến vẻ mặt Phong Nhược Trần đang nhin đau mà trắng bệch, mồ hôi rơi từng giọt, ngực lại không thấy khoái trá.

Đợi đến khi buộc xong xuôi, Phong Nhược Trần đã đau đến mức ngay cả môi đều cắn đứt, lúc này Phương Kính Tai mới ý thức được mình có chút quá đáng. Nếu như lúc đó y không bất chấp đưa tay kéo mình, y cũng sẽ không ngã xuống

Hừ! Chính là y muốn đưa tay, lão tử lại không ép!

Phương Kính Tai ở trong lòng tìm cho mình cái cớ giải vây.

Phong Nhược Trần không thể đi, khiến Phương Kính Tai tự mình nghĩ biện pháp đi ra ngoài, không thêm để ý, Như Mặc thoát hiểm sau đó sẽ tự tìm đến y.

Hắn cởi áo ngoài vút lên mặt Phong Nhược Trần, hùng hùng hổ hổ:

“Nếu như ngươi chết ở chỗ này, cùng lắm thì đến chỗ Diêm Vương làm một vòng mười tám năm sau lại làm tên hán tử tiếp tục tiêu dao khoái hoạt, mà lão tử lưng sẽ mang danh ‘thấy chết không cứu tâm địa máu lạnh’ qua hết nửa đời. Hừ! Ta mới không cho ngươi toại nguyện!”

Nói xong, công Phong Nhược Trần bắt đầu đi ra ngoài.

Lúc nói chuyện, Phong Nhược Trần luôn khiến hắn cảm thấy rất đáng ghét, lúc không mở miệng càng đáng ghét hơn!

Hắn công y, người nọ tự quyết định ở trên vai hắn tìm một vị trí thoải mái đem đầu gác lên, mặt hai người kề sát, hơi thở ấm áp của Phong Nhược Trần đều thổi tới bên tai hắn, luôn cảm thấy có phần mờ ám, giống như như có như không mà trêu chọc mình.

Đi thật lâu, bốn phía ngoại trừ cây vẫn là cây, sắc trời bắt đầu tối, Phương Kính Tai bắt đầu có chút không nhẫn được.

“Con mẹ nó! Lão tử ngay cả vợ còn không được công đã phải công người, xúi quẩy!”

Phong Nhược Trần trái lại nằm ở trên lưng hắn, nghe thấy thanh âm tựa hồ rất khoái trá:

“Phong mỗ vinh hạnh biết bao, nếu không như vậy, sau này trở lại Phong mỗ đem khiếu tám người khiêng khua chiêng gõ trống thú người xuất giá, đá cửa khiếu xong còn công người một lần, phương Nhị thiếu gia nghĩ biện pháp này tốt không?”

“Tốt ~”

Phương Kính Tai lên tiếng trả lời, “Phong gia các người phải lấy vườn trà ở Phúc Kiến làm sính lễ.”

“Khẩu vị đúng là không nhỏ, sợ rằng Phong mỗ nuôi không nổi.”

Ngừng lại một chút tựa hồ nhớ lại cái gì đó, hỏi, “Phương nhị gia sao lại ở đây?”

“Đúng lúc đi ngang qua.”

Phương Kính Tai khô khốc trả lời. Nghĩ thầm, cũng không thể nói cho người biết ta dự định giả thành sơn tặc đến cướp “Khế ước bán thân” nha.

“Phương nhị gia ra tay cứu giúp, Phong mỗ vô cùng cảm kích, nếu có thể rời khỏi nơi đây, Phong mỗ nhất định chuẩn bị lễ vật đến cửa tạ ơn.”

Phong Nhược Trần thu lại ngữ khí đùa giỡn, ở phía sau hắn nói một tiếng cảm ơn.

Phương Kính Tai không lên tiếng nữa, ngực có chút trùng xuống.

Vẫn cho là phong độ, biết kiềm chế của y ra ngoài đều là dối trá, thế nhưng tiếp xúc vài lần, mặc dù mảnh khoe của đối phương đùa giỡn chính mình đến thâm thối, nhưng mà lời nói lúc này không kiêu ngạo không siểm nịnh ung dung rộng lượng, làm hắn cũng từ trong đáy lòng thần phục. Tựa như mới vừa rồi đối mặt với sơn tặc thì thông dong, hay là lúc cùng công tử Vô song trên thuyền chuyện trò thoải mái.

Hoặc là...

Còn có chút đồ kỵ...

Những thứ hắc có Phong Nhược Trần cũng có, những thứ hắc không có Phong Nhược Trần cũng đã chiếm được, bọn họ bằng tuổi, hắc được người gọi là Phương nhị gia, y được người gọi là Phong lão gia.

Người trước là mang theo miệt thị và trào phúng, người sau lại luôn mang theo kính nể và lấy lòng.

Hay là Phương Kính Tai hắc từ nhỏ đã định trước là một người kém cỏi, ý trời như vậy, hắc không sửa đổi được.

Bóng đêm hoàn toàn bao phủ, thấy cánh rừng xa xa mơ hồ có ánh đèn dầu, lại đi một lúc tìm được một nhà tranh, chủ nhà là một ông lão khoảng hơn bảy mươi tuổi, còn có một đứa cháu gái, hai ông cháu dựa vào việc hái thuốc sau đó bán cho trấn trên mà sống.

Cuối cùng cũng tìm được rồi chỗ nghỉ chân, chủ nhân nhà tranh thông thạo y thuật, chân Phong Nhược Trần cũng có thể điều trị, Phương Kính Tai mệt mỏi một ngày đêm vừa nằm xuống giường liền ngủ.

11. Chương 11

Ngủ thẳng đến nửa đêm, vừa xoay người đã chạm đến một vật thể ấm áp, mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ, phát hiện vật thể không rõ cũng không phải ai xa lạ, chính là cái tên người gặp người thích hoa gặp hoa nở duy chỉ có Phương nhị thiếu gia lại không định gặp – Phong lão gia – Nhược Trần công tử!

Phương Kính Tai nhắc chân muốn đem y đạp xuống dưới, nhưng vừa nghĩ trên mặt đất ẩm ướt có khả năng đối với vết thương của y không tốt lắm, thế là lại thôi.

Trong lúc đó Phong Nhược Trần vẫn ngủ yên ổn, Phương Kính Tai sợ làm y thức dậy nên cẩn thận dịch vào bên trong một chút, hở ra một khoảng trống lớn, sau đó quay mặt vào tường tiếp tục ngủ.

Nhưng mà đang ngủ, lại cảm thấy có gì không đúng...

Cảm giác ấm áp phía sau không ngừng quần quýt bên tai, Phương Kính Tai dịch một chút vào bên trong, mãi đến khi chóp mũi dán thẳng vào vách tường...

Không chỗ có thể trốn, người nọ phía sau toàn bộ đều dính vào, hô hấp đều đều, giống như ngủ say.

Trên người Phong Nhược Trần không ít vết thương lớn nhỏ, lúc đến nhà tranh vẫn còn đang sốt nhẹ, đêm trong rừng vô cùng lạnh, chắc là y thấy lạnh nên cứ nhắm chỗ nào ấm áp thì chui vào.

Vừa nghĩ như thế, Phương Kính Tai cũng không lui vào trong nữa, tùy ý Phong Nhược Trần dán dính vào mình sưởi ấm, chỉ là một thoáng sau, hắc bắt đầu hồi hận.

Nếu như cái này gọi là được voi đòi tiên, như vậy Phong Nhược Trần quả thực đem điều này từ thuyết minh tăng lên trình độ cực cao!

Tay y không hề an phận!

Đầu tiên là phủ lên hai cánh tay của hắc, một tí lại một tí, cuối cùng cuốn quanh người hắc luôn.

Tay lần mò điểm nổi lên trước ngực sau lớp quần áo, thân thể Phương Kính Tai hơi nơi lỏng, cách y phục mà bị vuốt ve, hắc không thể nói rõ có gì kỳ quái.

“Này! Người tỉnh đúng không?”

Phương kính tai nhin không được lên tiếng, nhưng đổi lại là một mảnh tĩnh lặng.

“Họ Phong, người có tin ta một cước đá người ra ngoài cho chết rét luôn không?”

Chủ nhân bàn tay bị uy hiếp cuối cùng an phận buông ra, nhưng vẫn như trước giữ nguyên tư thế ôm hân từ phía sau.

Phương Kính Tai thở hắt, ôm ôm ấp ấp, dù sao mấy chuyện không nên làm bọn họ cũng đã làm rồi, việc này thì sợ cái gì, lúc này hân bị vây khốn muốn chết, cũng không quan tâm được nhiều như thế.

Chỉ là cái tay kia ngoan ngoãn không được bao lâu liền bắt đầu bậy bạ, vả lại càng thêm quá trớn, đơn giản dò được vào trong vật áo hân.

Ngón tay nắn bóp thứ nổi lên trước ngực, như thường thức cái gì đó thú vị lắm, xoa đi xoa lại rồi vuốt nhẹ, kẹp lại dè xuống, thậm chí độc ác đến mức còn lấy móng tay gầy qua!

Cảm giác khác thường như sóng đập tới, Phương Kính Tai cho rằng dục vọng của mình dần dần đứng lên.

“Phong Nhược Trần! Người... Khốn nạn!”

Phương Kính Tai nghiêng rằng nghiêng lợi mắng, nói một câu cũng mang mùi vị tình dục, không thể nghi ngờ đối với tên kia chính là xúi giục, thế là bàn tay nọ càng làm càn, theo ngực bụng một đường tuột xuống, cuối cùng chạm đến phần thân đang cố gắng gượng.

“Người chạm vào đâu... A!”

Vô lực kháng nghị cuối cùng hóa thành tiếng than nhẹ.

Phương Kính Tai ở bên vách tường nghĩ muốn y dừng lại, rồi lại không thể chống nổi nhu cầu nguyên thủy nhất của thân thể, hai luồng ý thức cùng ý chí của hân dây dưa với trêu chọc của đối phương, sau đó nhào nặn, tất cả cảm giác đều tập trung trên dục vọng sắp sửa bạo phát, Phương Kính Tai hé miệng như cá chết chìm từng ngụm từng ngụm thở dốc.

“Tiếng quá lớn, sẽ bị nghe thấy...”

Người phía sau có lòng tốt nhắc nhở, ghé vào bên gáy gặm cắn ráy tai hân, Phương Kính Tai run lên bần bật, lập tức đưa tay bịt kín miệng mình.

Quay lưng về phía Phong Nhược Trần nên giờ khắc này không nhìn thấy được biểu cảm của y, thế nhưng Phương Kính Tai đoán được y nhất định đang cười rất đắc ý, bởi vì hân bị trêu đùa, y sẽ có cảm giác đến nỗi mình ngay cả phản kháng cũng không được liền trực tiếp sa vào dục vọng của y. Hận cái thứ không chịu thua kém kia của mình, Phương Kính Tai há mồm hung hăng tự cắn ngón tay.

Chất lỏng tanh mặn tràn ngập trong miệng, giống như khoan một lỗ khiến cho hân đang chìm đắm trong dục vọng giật mình tỉnh giấc, Phương Kính Tai chợt ngồi dậy cố sức đẩy Phong Nhược Trần, cho y một cái tát.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, Phương Kính Tai núp ở cuối giường ánh mắt hung tợn trừng Phong Nhược Trần, cảm giác giống như con thú bị thương.

Ngược sáng nên không thấy rõ vẻ mặt Phong Nhược Trần, tức giận trong lòng Phương Kính Tai còn chưa hết, thấy đối phương sắp sửa đưa tay ra liền nhào tới áp y ngã xuống giường, ắt gao đè nặng cái chân bị thương làm y đau đến mức trực tiếp hút khí.

“Mẹ nó!”

Phương Kính Tai thấp giọng mắng, nếu không phải là bởi vì muốn lấy lại ‘khế ước bán thân’, hân sẽ không trốn nợ tới tận Giang Ninh, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này, nghĩ đến đó là trong lòng nổi giận!

Phong Nhược Trần bị siết đến mức không thở nổi, khom cái chân không bị thương thúc vào bụng Phương Kính Tai, hân đau quá buông tay, tức giận lùi qua một bên.

Phong Nhược Trần ngồi dậy, bốn phía tối om, thế nhưng Phương Kính Tai vẫn cảm giác được y đang nhìn mình, một lúc lâu, đối phương mới chậm rãi nhàn nhạt mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn:

“Ta không làm khó người, thế nhưng... Người xác định bây giờ cứ như vậy sẽ không vấn đề gì?”

Phương Kính Tai sững sốt một chút, sau mới hiểu được ám chỉ trong lời nói của đối phương, mới vừa rồi bị khơi mào dục vọng, lẫn qua lẫn lại tựa hồ không có hứng thú.

Phương Kính Tai quyết định đi ra ngoài đội nước lạnh, tuy rằng trong phòng rất tối, nhưng hắn không muốn ở trước mặt tên kia động thủ giải quyết, mà mang theo dục hỏa đi vào giấc ngủ lại càng không thể nào.

“Do ta gây nên, đương nhiên do ta giải quyết, coi như xin lỗi...”

Lời còn chưa dứt, Phong Nhược Trần đã đưa tay kéo Phương Kính Tai còn chưa kịp rời giường, tay kia của y xoa nắn dục vọng đã đứng thẳng, khe xoa vuốt.

Bên trong yên lặng chỉ nghe được tiếng thở dốc, ham muốn mạnh mẽ bị che đậy ở trong bóng tối, chỉ có trên dưới bàn tay đang bọc lấy một lần lại một lần kích thích, vô cùng rõ ràng.

Tình dục xông lên não, Phương Kính Tai thần trí không rõ hai tay lần sờ trong không khí, trong lúc vô ý đụng phải ngực Phong Nhược Trần, chạm vào một mảnh trơn nhẵn, vạt áo Phong Nhược Trần từ lúc đây đưa đã mở ra. Đầu của đối phương rũ xuống đầu vai hắn, lực đạo trên tay càng tăng thêm:

“Kính Tai, cũng sờ... sờ ta...”

Giống như bị đầu độc, hai tay Phương Kính Tai di chuyển xuống cần phân thân của y, Phong Nhược Trần dán lên gò má tinh tế của hắn vuốt nhẹ, ngày nào đó ở khách điểm từng cảm nhận được cảm giác kỳ dị, lạnh nhạt ở dưới đáy lòng mở ra, đó là cái gì, Phương Kính Tai cũng bất chấp không suy nghĩ nữa.

Hai bên an ủi, giống như dã thú gào thét, sau đó dục vọng tiết ra như hồng thủy, rồi sau đó lại như thủy triều thối lui, tất cả lại trở lại như lúc ban đầu.

12. Chương 12

Phương Kính Tai nằm mơ.

Trong mơ hắn là một con chuột xám, vừa mới ngẩng đầu, chính là hai cái tai mèo của Phong Nhược Trần, y đang lắc đuôi ngồi chồm hổm trước mặt hắn liếm móng vuốt.

Phương tiểu chuột không nói hai lời bắt đầu đào, chỉ là chưa đào được hai cái đã bị Phong đại mèo ‘bep’ một cái vỗ lại, bị bắt, Phương tiểu chuột nhắm mắt chờ chết, không nghĩ tới Phong đại mèo nâng lên móng vuốt thả hắn, thế là Phương tiểu chuột lại đào, đối phương lại vỗ, lại đào, lại vỗ, lại lại lại... Cứ làm đi làm lại đến tận lúc tỉnh.

Chớp chớp mắt nhìn nóc nhà thô sơ, Phương Kính Tai quyết định đêm nay bắt đầu ngủ dưới đất, phải phân chia giới hạn nếu không họ Phong kia cứ bất chấp làm tới, vượt móng vuốt tóm hắn thì sao?!

Đứng dậy, phát hiện không thấy bóng dáng tên nằm bên cạnh, khiến hắn nghĩ đêm hôm qua mình giống như mộng xuân.

Thế nhưng hắn vẫn nhớ rõ ràng, nhiệt độ người nọ nóng rực. Khe thở dài, từ trước đến nay trên giường luôn có người hầu hạ hắn, mà nay ma xui quỷ khiến thế nào lại tự mình chia tay phục vụ người khác.

Một mảnh bóng tối trùm xuống, chỉ còn sót lại cảm giác của bản thân, ngón tay vẫn còn truyền đến nhịp đập.

Trong phút chốc, hắn không nhớ nổi đối phương là ai, chỉ biết người kia cũng giống như mình đắm chìm vào tình dục, giống nhau đều vội vàng khát cầu phát tiết, không rõ ai hơn ai kém, y ở trong tay hắn, đó là một loại quan hệ ngang bằng, mà loại nhận thức này mang đến cảm giác cực kỳ tốt, làm cho hắn hoàn toàn quên cả bản thân.

Cùng nhau run rẩy từ trong tay đối phương xuất ra, môi lưỡi kề nhau.

Mềm mại, ướt át, bốn phía thoang thoảng mùi hoa...

Phương Kính Tai xoay người xuống giường, trực tiếp vọt tới bên cạnh chậu nước, hắt nước lên mặt, nước lạnh như băng cuối cùng cũng gạt đi một chút kích thích. Đợi sau tỉnh táo, nhớ đến hôm qua Phong Nhược Trần sau khi hai bên cùng an ủi phát tiết dục vọng, chán ghét của hắn đối với y lại càng tăng.

Bên ngoài truyền đến tiếng cười nói, Phương Kính Tai đi ra ngoài, trông thấy cháu gái chủ nhà Tiểu Man đang chuẩn bị cơm sáng, Phong Nhược Trần thoải mái ngồi một bên, thế là hắn cũng qua đó ngồi xuống.

“Nhược Trần đại ca, cho người.”

Tiểu Man múc một chén cháo, gấp dưa muối bên cạnh đưa cho Phong Nhược Trần, sau đó lại múc một chén, Phương Kính Tai đưa tay muốn nhận... Kết quả Man cô nương tự mình ngồi xuống ăn, Phương Kính Tai giờ tay, mong đợi nhìn cô nhóc:

“Của ta đâu?”

“Nhược Trần đại ca bị thương, huynh lại không làm sao, đừng có đem ta thành nha hoàn sai bảo.”

Tiểu Man đẩy nôi cháo đến trước mặt Phương Kính Tai, ý tứ tự hắn làm lấy.

Phương Kính Tai ở trong lòng buồn bực, tên gia hỏa kia gây chân cũng không phải đứt tay, hứ!

Ăn xong bữa sáng, Phương nhị thiếu gia bị đuổi đi rửa chén, lão chủ nhà đi qua phòng bếp đúng lúc trông thấy, lo lắng đến cơm tối không có bát mà ăn liền xua hắn trở lại.

Tiểu Man một bên giúp Phong Nhược Trần đổi thuốc, một bên nghe y nói mấy chuyện lý thú trong kinh thành, nói đến mấy nơi vui vẻ liền nghe thấy tiếng cười truyền đến như chuông bạc, thấy chính là Phương nhị thiếu gia bị xua trở về, Tiểu Man liền sai hắn vào buồng trong lấy mấy vị thuốc.

Phương nhị thiếu gia ở trong phòng trống mắt nhìn một hàng thuốc dài, lại còn không tìm được thứ Tiểu Man cần, thế là hắn đi hỏi lão chủ nhân, rồi sau đó lại bị đuổi về lần nữa.

Sáng sớm Phương Kính Tai đã bị đuổi tới đuổi lui, mà cái tên kia lại trái ngược với mình, đang thích ý ngồi phơi nắng ngoài sân.

Phương Kính Tai rất muốn đi đến đập y từ trên ghế xuống đất, thế nhưng không biết tại sao nhìn thấy Phong Nhược Trần vẻ mặt nhàn nhã tự nhiên như thường, trong đầu lại nhớ đến giấc mơ đêm qua, sống lưng mát lạnh, quyết định vẫn nên nhắm mắt làm ngơ.

Xoay người lại thấy Tiểu Man công gùi thuốc lên trán, liền đi theo đằng sau.

Dọc đường đi, Tiểu Man hỏi hắn rất nhiều chuyện về Phong Nhược Trần. Thứ Nhược Trần đại ca giỏi, thứ Nhược Trần đại ca kém, Nhược Trần đại ca như thế này, Nhược Trần đại ca như thế kia...

“Phương đại ca, huynh nói Nhược Trần đại ca rảnh rồi liền đi kỹ viện..”

Tiểu Man lộ ra vẻ mặt nghiêm túc:

“Kỹ viện là nơi như thế nào?”

“Cái này...”

Phương Kính Tai nhất thời nghẹn họng, đối phương còn là một đứa nhóc còn chưa hiểu chuyện đời, nói ra tựa hồ không tốt lắm, liền ậm ờ cho qua:

“Kỹ viện ấy, chính là nơi có rất nhiều cô nương xinh đẹp, ăn mặc lòe loẹt, đứng ở cửa chào hỏi khách nhân.” Chuyên môn buôn bán nhan sắc.

“Ồ.”

Tiểu Man cái hiểu cái không gật đầu, có điều suy nghĩ, “Nhược Trần đại ca hóa ra thích cô nương lớn lên xinh đẹp.”

“Ồi! Không chỉ là cô nương xinh đẹp, tướng công xinh đẹp y cũng thích.”

“Tướng công là cái gì?”

“Cái này...”

May là đã đến cửa tiệm thuốc, Tiểu Man không hỏi nữa. Từ hiệu thuốc bắc đi ra, liền rẽ vào quán rượu.

“Ông chủ, cho ta Đào Hoa Nhưỡng?”

Ông chủ hướng Tiểu Man lắc đầu:

“Không có, ngày hôm trước mưa to, nước tràn vào rượu, làm hỏng mất mấy bình rồi.”

“A?”

Tiểu Man có chút thất vọng rũ mắt xuống, giữa lông mày nhú thành một đoàn:

“Vậy là phải đợi sang năm...”

Đôi mắt to linh hoạt nhìn một vòng xung quanh cửa hàng, đột nhiên sáng ngời, chỉ vào cái giá trong góc nói:

“Ông chủ, chỗ kia không phải còn một vò sao?”

Chưởng quỹ lắc đầu, “Đó là Trương viên ngoại trước kia đặt, không thể bán. Nếu không ta tặng cho Hoàng đại phu một vò Hoa Quế Nhưỡng nếm thử, sang năm nhất định giữ lại một vò cho ông ấy.”

Tiểu Man thở dài một tiếng, nhận vò rượu mà vẫn không giấu được thất vọng trong mắt. Từ trong quán rượu đi ra, Phương Kính Tai khinh thường bĩu môi:

“Rượu này có gì mà hiếm?”

“Dạ!”

Trên đường trở về, Tiểu Man nói chuyện về vò rượu cho hân:

“Đào Hoa Nhưỡng chính là do bà chủ cất, hằng năm chỉ có mười vò, nghe nói là dùng cánh hoa đào, rượu Thiệu Hưng, tuyết mai quả còn có canh gà đen, đặt ở dưới hầm rượu một năm hút đủ địa khí, lúc lấy ra, đem bùn bọc ngoài, hương thơm mười dặm, mát lạnh thơm ngọt, màu sắc như hoa đào, ông nội thích nhất...”

“Ta còn tưởng là cách điều chế thuốc.”

Phương Kính Tai nhíu mày:

“Sân sau nhà có mấy cây đào, trở về ta cất mấy vò, đảm bảo sau khi ông nội người uống sẽ không muốn mấy loại Hoa Đào Nhưỡng khác nữa.”

“Thật sao?”

Thanh âm nghe ra, nửa vui vẻ nửa hoài nghi, Phương Kính Tai không nói hai lời liền kéo cô nhóc một đường chạy chậm trở về nhà.

13. Chương 13

Nhà họ Phương có trăm năm kinh doanh tửu phường, Phương Kính Tai hầu như rượu nào cũng nếm qua, không phải rượu ngon thì không uống, mà trong lúc rảnh rỗi hân cũng tự mình thử nghiệm ra mấy cách mới ủ lấy vài vò vui đùa một chút.

Sau khi trở lại được lư, Phương Kính Tai bận rộn mấy ngày, đồng dạng trong thời gian đó Phong Nhược Trần một bên vừa uống trà vừa nói mát, gió lạnh vù vù, quả thực là mát mẻ.

Nhưng Phương Kính Tai giống như biến thành người khác.

Nếu là trước kia, chỉ cần một ánh mắt của Phong Nhượng Trần hai người có thể sấm chớp rền vang bùm bùm, mà lúc này, Phương Kính Tai chỉ coi y như vật trưng bày không thể hoạt động.

“Tại sao phải chôn ở đây? Sao không để hầm đất?”

Tiểu Man ngồi xổm một bên nâng mặt nhìn Phương Kính Tai bậm bịu.

Cái hố đào để chôn vò rượu đã cao đến nửa thân người, Phương Kính Tai ngừng lại dơ tay lau mồ hôi trên trán:

“Dưới cây đào nên chôn đào hoa nhưỡng, năm sau hoa đào tàn phủ đất lấy ra liền biết... Người ngồi chồm hổm ở đây làm gì, còn không mau rót cho ta chén trà.”

Tiểu Man ở một tiếng đứng dậy bỏ đi, Phương Kính Tai cầm cái xẻng tiếp tục đào.

Đào, đào, đào...

Phương Kính Tai ngừng lại lần thứ hai, ngẩng đầu, hướng người đối diện héch mặt:

“Muốn xem ngồi yên mà xem, còn nói mát nữa người có tin ta chụp cho một phát xẻng làm thịt người không?”

Người nọ nghe xong giống như trước kia cười, vô cùng xứng với khuôn mặt lịch sự thanh nhã, khiến tầm mắt người khác không nhìn được nhìn lâu một hồi.

Y cười nói:

“Đáng tiếc, rượu này đến năm mới mới được mở vò, hiện tại ta rất muốn ném thử.”

“Rượu ngon gì người chưa từng uống qua, cái này có gì hiếm lạ?”

Lỗ mũi Phương Kính Tai hừ một tiếng, vùi đầu tiếp tục làm việc.

“Bởi vì do Phương nhị gia tự tay mình cất, cho nên mới càng phải ném thử.”

Phong Nhượng Trần ngồi xổm người xuống ngón tay chuẩn bị xé giấy niêm phong miệng bình, thấy thế, Phương Kính Tai vò lấy lại.

“Ta chính là đồ đi, đem làm nước rửa chân, cũng quyết không lưu một giọt đến khi người mở miệng cầu xin!”

Phong Nhượng Trần vẫn cười, nhìn không ra y rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

“Thì ra chỗ nào đó của Phong mỗ chịu tội cho Phương nhị gia, nhị gia lại không nể tình.”

Phương Kính Tai trong lòng lải nhải, người chịu tội cho lão tử chỗ nào?

Vò rượu vừa mới chôn xong, Tiểu Man liền bưng nước trà đến, thấy Phong Nhượng Trần liền quên luôn công lao cực khổ của hắn.

Ánh mắt Phương Kính Tai hung tợn, Phong Nhượng Trần thản nhiên nhận lấy chén trà Tiểu Man đem đến vốn là của Phương Kính Tai, uống một ngụm lại một ngụm.

“Nhượng Trần đại ca, sao huynh không ở trong phòng? Ở đây gồ ghề cẩn thận ngã.”

“Khó chịu, cho nên đi ra ngoài một chút, ta cũng tốt gần như bình thường rồi.”

Phương Kính Tai lúc này mới chú ý vừa này Phong Nhượng Trần không cần gậy cũng không ai dìu đỡ, thoải mái đứng ở đó, sau đó nhớ lại, từ trong nhà ra đây, y làm sao đi được?

Nhảy một chân?

Thế là trong đầu này ra hình ảnh Phong Nhượng Trần một chân nhảy tới nhảy lui, rất tức cười.

“Nghĩ đến cái gì mà cười vui thế?”

“Oa!”

Phương Kính Tai nghe được tiếng động liên hoàn hần, trước mặt chính là gương mặt tuần tú phóng đại của Phong Nhược Trần, bị dọa cho sợ lùi một bước.

“Ông nội nói đắp thuốc mấy ngày nữa là tốt rồi.”

Tiểu Man nhìn chân Phong Nhược Trần một chút, nói.

Phương Kính Tai không hiểu ra làm sao:

“Thuốc gì mà công hiệu thế? Gãy một đầu khớp xương mới mười ngày đã tốt rồi?”

Tiểu Man nhìn hần chớp chớp ánh mắt xinh đẹp:

“Ai nói gãy xương đầu, Nhược Trần đại ca bị trật mắt cá chân thôi.”

“Ồ, như vậy...”

Phút chốc im lìm.

“Cái gì? Người nói y chỉ trật khớp!?”

Một tiếng rỗng chấn động, cuối cùng mấy bông hoa đào bị rung đến mức rơi xuống đầy đầu, chim trong rừng hoảng hốt, ra sức bay rồi lại bay hướng đầu trời chạy trốn.

Tiểu Man dùng ngón tay chặn lỗ tai, gật đầu:

“Ngày thứ ba Nhược Trần đại ca đến đây đã có thể tự mình đi được, chỉ là lo lắng ảnh hưởng đến khả năng khôi phục mới không cho hần đi loạn.”

Thế là Phương Kính Tai bắt đầu lý sự.

Nhớ đến ngày đó công y đi đường núi cũng muốn tắt thở, đến nơi này lại giống như nô tài bưng trà đưa nước, hầu hạ trước, hầu hạ sau, kết quả tên kia chỉ bị trật chân mà thôi!

Hung hăng trừng y, người nọ vẻ mặt không liên quan gì đến mình, Phương Kính Tai oán hận nghiêng răng, tiện tay nhặt lên cái xẻng:

“Họ Phong, hôm nay lão tử không đập một chân của người, sẽ không mang họ Phương!”

“Phương đại ca, đừng xúc động.”

“Kính Tai, cẩn thận đằng trước.”

“A!”

Cái xẻng bỗng chốc bị cảnh đào cản lại, lực đàn hồi vừa lúc đánh ngược lại cán vào Phương Kính Tai.

Phương Kính Tai quăng xẻng, bùm mặt ngồi chồm hồm dưới đất.

“Mau để ta xem có bị thương không?”

Phong Nhược Trần kéo xuống cái tay đang bùm mặt của hần, sau đó...

“Phì!!”

Nhịn không được cười lên.

Tiểu Man cũng xán tới, thấy hai mắt Phương Kính Tai bầm đen cũng ‘phì’ một tiếng bật cười.

Phương Kính Tai vô cùng khao khát muốn đào một cái hố chui xuống.

Ngay cả cây cũng thiên vị tên họ Phong, cái này là thói đời gì chứ!?

14. Chương 14

“Lão tử hần là nên ở Ỗ Hương Các, uống rượu nghe tiểu khúc, ấp ắp eo nhỏ người đẹp, hôn cái miệng nhỏ nhắn... Au!!”

Khăn ướt đặt trên đôi mắt sưng húp, lạnh lẽo kích thích Phương Kính Tai co rụt lại.

“Người nếu như dục hỏa quá thừa, hôn ta cũng được.”

Người nói, tay lần nữa buông xuống làm ướt khăn mặt, đo đo hông mình, giọng nói mang vài phần ân hận:

“Eo nhỏ xem chừng không thể rồi...”

Nắm tay Phương Kính Tai kêu rằng rắc, nếu như những lời này là Tiểu Man nói, hần sẽ cảm thấy được an ủi vô cùng, thế nhưng lại phát ra từ miệng Phong Nhượng Trần, hần chỉ cảm thấy rét run.

Phong Nhượng Trần ngồi xuống bên cạnh Phương Kính Tai:

“Ta luôn cảm thấy... Người tựa hồ rất ghét ta...”

Phương Kính Tai nghĩ, không phải là ghét... căn bản là sợ người.

“Mỗi lần đụng người liền dính một thân đen đui, ta không thể trêu vào liền trốn tránh chứ còn gì nữa!?”

Nói xong, ánh mắt nhìn Phong Nhượng Trần có chút tủi thân.

Trong lòng Phương Kính Tai giãy dụa một chút, sau đó bồi thêm một câu:

“Bây giờ muốn tránh cũng không tránh được...”

Phong Nhượng Trần vẫn không lên tiếng, im lặng thay Phương Kính Tai lật lại khăn mặt, ẩm ướt, không biết đây là lần thứ mấy cầm khăn đắp lên mắt cho hần, y khẽ thở dài.

Phương Kính Tai mơ màng ngủ chỉ cảm thấy một trận gió khẽ phất qua hai gò má, mở mắt quay đầu, đột nhiên chú đến khóe mắt Phong Nhượng Trần có chút tang thương, người nọ rõ ràng lớn bằng mình không sai biệt lắm, lại chẳng biết từ khi nào đã thu lại tính khí trẻ con mà gom lại thành một khối ngọc ấm áp, khóe miệng khẽ cong:

“Tuổi còn trẻ cũng không biết tiêu dao tự tại, sản nghiệp Phong gia lớn như thế, sớm như vậy đã cho người tiếp nhận, chẳng lẽ là lão đầu tử nhà người vội vàng đi đầu thai?”

Phong Nhượng Trần cứ cười mãi, khó có thể làm cho Phương Kính Tai cảm thấy cười mãi thế này có chút ngu ngu.

“Chuyện không liên quan đến cha, là tự ta phải làm.”

Thanh âm Phong Nhượng Trần trầm thấp mềm mại, rơi xuống bên tai, giống như nước tuyết tan ra, tinh tế róc rách.

Phương Kính Tai nhìn y, thấy rất tỉ mỉ, dường như phác họa lên khuôn mặt anh tuấn xuất sắc của y, đem hình ảnh Phong Nhượng Trần ở trong lòng mình ngày càng rõ nét.

Kỳ thực bọn họ đã rất sớm liền nhận thức nhau, bắt quả khi đó vẫn là ở trong thư viện rung đùi đắc ý: “Nhân chi sơ...”

Tuổi nhỏ, hần không nhớ y được gọi là gì, chỉ biết tên y có một chữ Trần, liền lấy hài âm gọi y là Chanh Tử.

Lúc ấy, được vào thư viện này không phải là con nhà bình thường, toàn là thiếu gia công tử ăn mặc không lo, vừa hết giờ học liền tụ tập chơi với nhau. Nguyên Bảo, Tiểu Ngư, Thái Thái... Rất nhiều rất nhiều người.

Lí do mà bên người một mình Chanh Tử ít đi một chút hần cũng không yên tâm.

Đợi đến khi nhớ toàn bộ cái tên Phong Nhượng Trần này, ôi, chẳng qua chỉ là một hồi ức không cam lòng.

“Phong, Tiểu, Chanh!”

Phương Kính Tai gọi y.

“Ừ.”

Phong Nhược Trần lên tiếng.

“Phong Tiểu Chanh Tử.”

“Ừ.”

“Tiểu Chanh Phong.”

“Ừ.”

“Tiểu Phong Tử...”

Mặt Phong Nhược Trần nháy mắt xụ xuống, Phương Kính Tai được tiện nghi còn ra vẻ thông minh, “Con theo họ cha, dù cho không muốn nghe cũng không có cách nào, bây giờ có thể để cho người khác gọi người ‘Nhược Trần công tử’ lẽ nào đến khi tóc cũng rụng răng cũng rụng vẫn để người khác gọi người ‘Nhược Trần công tử’ sao? Người một ngày nào đó sẽ bị người gọi ‘Phong’ lão gia thôi, cam chịu đi.”

“Ai nói, đến lúc đó có thể để cho người gọi ‘Nhược Trần lão gia’!”

“Thôi đi!”

Phương Kính Tai khinh thường khoát tay áo, “Mấy tên sơn tặc kia nói thật ra cũng không sai, lông mọc chưa dài còn xưng lão gia, người rõ ràng chính là cây thủy tiên không ra hoa giả bộ củ, tôi!”

“Giả bộ hay không giả bộ ta mặc kệ...”

Thân thể Phong Nhược Trần đè ép xuống dưới, “Cái kia có hay không dài đầy đủ chưa... Người hẳn là biết rõ.”

Mặt Phương Kính Tai nóng lên, nghĩ người này thực sự là không biết xấu hổ, thế nhưng tiếng mắng người còn chưa thoát ra đã bị Phong Nhược Trần chặn miệng.

Phong Nhược Trần hôn rất nhẹ, lúc muốn lui ra thì Phương Kính Tai đến gần đùa giỡn môi y một cái, đối phương cũng không khách khí chút nào đỡ lấy hân trên môi gặm một chút, sau đó người một hơi ta một hơi, dây dưa không dứt, tốt đẹp như đám sư tử con cùng nhau chơi đùa, người tới ta lui, vô cùng thân mật.

“Phương đại ca, ta đem cho người thuốc tiêu sưng.”

Tiểu Man mới vừa đẩy cửa ra, chợt nghe thấy trong phòng có cái gì ‘bộp’ một tiếng rơi trên mặt đất.

15. Chương 15

Phong Nhược Trần như không có chuyện gì xảy ra từ dưới đất bò dậy, phủi bụi trên áo choàng, Phương Kính Tai lại có chút lúng túng, nhìn kỹ còn có thể thấy đỏ ửng lan từ cổ lên tận lỗ tai.

Giuồng với cửa cách nhau một khoảng, Tiểu Man dường như không thấy được một màn hoảng hốt này, đem bình thuốc đặt trên bàn, đến bên cạnh Phương Kính Tai nhắc khăn bố lên kiểm tra thoa được, sau đó lấy một chiếc khăn sạch đổ thuốc trong bình lên đưa cho hắn:

“Liên tục đắp vài ngày, đảm bảo tiêu sưng.” Sau đó bắt đầu dọn dẹp một đồng lộn xộn trên bàn.

Phong Nhược Trần đang ngồi ở bàn bên cạnh uống trà, Phương Kính Tai che mắt đắp khăn, lại thấy nha đầu Tiểu Man không biết nghĩ gì mặt hồng hồng có gì không đúng.

Một lát sau, khi Tiểu Man dọn bàn xong, cúi đầu, trong tay dùng sức xoắn một khối băng gạc, nhìn Phong Nhược Trần nói:

“Nhược Trần đại ca... Tiểu Man rất muốn đi kỹ viện...”

“Phụt !”

Phong Nhược Trần phun trà, đối diện là Phương Kính Tai, thế là đáp thẳng mặt hấn.

Nếu là bình thường, phỏng chừng Phương Kính Tai đã bùng nổ giậm chân nhéo Phong Nhược Trần ý kiến, nhưng lần này trong lòng hắn rét run.

Thôi xong rồi...

Thật sự là không nên nói với cô nhóc những cái kia...

Phong Nhược Trần bị sắc mà ho khan, Tiểu Man bước lên phía trước vỗ hấn lưng giúp y thuận khí.

“Khụ! Người nói... Khụ, khụ, người nói cái gì?”

Tiểu Man cười cười, hé ra ngượng ngùng của mấy cô nàng đang mơ mộng, “Đúng vậy, Phương đại ca nói...”

Phong Nhược Trần liếc Phương Kính Tai, Phương Kính Tai chột dạ xoay người mặt nhìn chỗ khác.

“Phương đại ca nói, Nhược Trần đại ca không có việc gì liền thích chơi kỹ viện, kỹ viện chính là nơi có rất nhiều cô nương xinh đẹp ăn mặc lòe loẹt chào hỏi khách nhân, cho nên Tiểu Man cũng muốn...”

Trên mặt Tiểu Man lộ ra hai đóa đỏ ửng, Phương Kính Tai càng chột dạ, cả người cũng dán lên vách tường.

“Phương đại ca còn nói gì với người nữa?”

“Còn có...”

Tiểu Man hướng ánh mắt xinh đẹp nhìn lên trời, sau đó vỗ tay:

“A, Ta nhớ ra rồi! Nhưng mà...”

Phong Nhược Trần gật đầu, ý bảo nàng nói.

“Phương đại ca nói Nhược Trần đại ca không chỉ thích cô nương xinh đẹp, còn thích tướng công xinh đẹp nữa... Tiểu Man không hiểu, tướng công là cái gì? Chỉ biết sau khi phu thê báỉ đường, nhà gái liền gọi nhà trai là tướng công, thế nhưng...”

Phương Kính Tai nghĩ phía sau đầu mình có một tia nhìn âm u lạnh lẽo bắn tới, đâm thẳng qua cột sống rồi sau đó chia thành ba đường, một đường hướng về phía trước lạnh đến đỉnh đầu, một đường xuống phía dưới lạnh đến gan bàn chân, còn có một đường theo cánh tay phi thẳng tới ngón...

Phong Nhược Trần hướng về phía Tiểu Man nhếch lên khóe miệng cười giống như gió xuân, “Những thứ đó đều là Phương đại ca nói đùa người, Nhược Trần đại ca chỉ thích Tiểu Man như thế này, sau này đừng đến cái lò... ách.. cái chỗ kia. Được không?” Nói xong ở trên trán Tiểu Man hôn một cái.

Chỉ thấy Tiểu Man mặt đỏ như tôm luộc, ánh mắt ngây ngẩn gật đầu.

Phong Nhược Trần lại nói, “Người đi ra ngoài trước, ta và người Phương đại ca có chuyện muốn nói.”

“Vâng!” Tiểu rất đáp rất nhanh, bưng chậu nước trên bàn đi ra ngoài.

Phương Kính Tai nghe tiếng cửa gỗ ‘két’ mở, rồi ‘két’ đóng lại, sau đó là một mảng im lặng thăm thiết ụp xuống đầu.

“Thích đi kỹ viện, thích cô nương xinh đẹp còn thích tướng công xinh đẹp... Xem ra Phương nhị ra rất hiểu mấy thứ tại hạ yêu thích...”

Phương Kính Tai nghe được tiếng bước chân Phong Nhược Trần đến, còn có tiếng quần áo ma sát vang lên ‘sột soạt’.

Tim mắc tận họng ‘bùm’ một cái đập loạn.

Phía sau không còn tiếng bước chân, Phương Kính Tai chấp nhận số phận mà nhìn lại, ánh mắt đáng thương hơi cầu xin.

“Không làm mất mặt được không?”

“Người cứ nói đi.”

Khóe miệng Phong Nhựt Trần nhếch lên tia cười lạnh, tâm linh sáng lạn chói lóa.

Bữa tối nay, Phương Kính Tai chỉ vào hai vành mắt buồn buồn khuấy cơm. Tiểu Man ngạc nhiên nói:

“Phương đại ca, sao mắt kia của người cũng đen vậy?”

Phương Kính Tai liếc mắt trừng Phong Nhựt Trần, tiếp tục vùi đầu buồn bực ăn, Phong Nhựt Trần dù bận vẫn thông dong, nói:

“Phương đại ca nói hai bên cân xứng mới dễ nhìn, phải không?”

Quay đầu hướng về phía Phương Kính Tai dịu dàng cười.

Phương Kính Tai tiếp tục cào cơm, cả khuôn mặt cũng muốn vùi vào trong bát.

Con mẹ nó, rõ ràng nói không nên đánh vào mặt!Mấy ngày sau, thư đồng Như Mặc dưới sự chỉ điểm của thôn dân tìm được đến đây.

Hiện tại, chính là thời điểm thu trà ở Hàng Châu, ở bên này làm chậm thời gian, Phong Nhựt Trần vốn định ngày thứ hai lên đường nhưng lại vướng Phương Kính Tai trên mặt hai vết bầm đen nên lùi lại mấy ngày, đến ngày thứ tư Phương Kính Tai mới lột cái thân lôi thôi theo hai người xuống núi.

Thấy Phong Nhựt Trần vừa lên trần trên liềm mua ngựa đóng xe, Phương Kính Tai ôm cánh tay đứng một bên thờ ơ nói:

“Ta nói người nha, quả thực là tự tìm phiền phức.”

“Sao nói thế?”

Phong Nhựt Trần có chút khó hiểu.

“Người từ đầu chọn đường thủy, cũng sẽ không hết lần này đến lần khác mua phải con ngựa già đóng xe, cũng sẽ không gặp phải đám sơn tặc nảy sinh sự cố, không phải sao?”

Phong Nhựt Trần đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười lắc đầu, “Phong mỗ nếu là ngồi thuyền, liền sợ rằng không gặp được phương Nhị thiếu gia.”

Phương Kính Tai gãi gãi mặt, luôn cảm thấy nghe những lời này của Phong Nhựt Trần còn có ý tứ ở đâu đâu, nhưng đến tốt cùng là cái gì thì không thể nói lên được.

“Phương Nhị thiếu gia có muốn cùng Phong mỗ đến Hàng Châu du ngoạn không?”

Như Mặc kiểm được xe ngựa, Phong Nhựt Trần liền hướng Phương Kính Tai mời.

“Không muốn.”

Phương Kính Tai quay đầu thẳng thắn nói, hẳn chính là nằm mơ cũng muốn thoát khỏi tên ôn thần này.

“Giang nam hảo, phong cảnh cực tốt am.”

“...”

“Thải phảng sanh tiêu xuy lạc nhật, họa lâu đăng chúc ánh tàn hà.”

“...”

“Bách khoảnh phong đàm, thập lý hà hương.” *

“Dù cho người đem cả thơ cổ ra đọc, ta cũng không đi.”

“Đều nói Hàng Châu là nơi sản sinh mỹ nữ, Phương nhị thiếu gia kinh qua nhiều đóa, không muốn đánh giá một chút sao?”

“Sau đó lại dùng ‘Tình mê’ khiến tiếng tăm đại chiến ba ngày ba đêm cũng lan xa?”

Như Mặc quay sang chỗ khác ‘phì’ một tiếng bật cười, mặt Phương Kính Tài trầm xuống, xoay người bỏ đi.
“Trà long tỉnh Tây hồ, ngọt thơm như hoa lan, u trầm mà không lạnh lẽo, nhấp vào thấy nhạt nhưng sau khi uống cảm thấy khí tươi mát tràn ngập kẽ răng...”

Bước chân Phương Kính Tài chậm lại...

Vườn trà Phong gia ở Hàng Châu chuyên môn công trà trà búp Minh Tiền, trà Long tỉnh.

Hữu Vân, chè xuân là thượng phẩm, trà búp Minh Tiền là trân phẩm, mà, trà này đều do nữ tử chưa lấy chồng hái xuống, không phải dùng tay, mà dùng đôi môi...”

“Két” một tiếng, dừng bước lại, xoay người, đi trở về bên Phong Nhược Trần, nhảy lên xe ngựa ngồi, sau đó thúc giục Phong Nhược Trần còn đang đứng ở bên ngoài “Người không phải vội vàng muốn lên đường sao? Còn không mau lên! ”

Phong Nhược Trần lắc đầu, theo lên xe, đợi cho hai người bọn họ ngồi xong, Như Mặc vung roi, xe ngựa liền lên đường

16. Chương 16

Phương Kính Tài cũng không phải là chủ trà, cho dù chỉ có lão hoàng đế mới có khả năng uống trà Búp Minh thì hẳn cũng không thấy lạ. Chính là hẳn cảm thấy hứng thú với phương thức hái mà thôi.

Trong vườn trà xanh biếc, thiếu nữ hướng mặt lên trời, áo vải xanh, trên mặt có bao nhiêu thanh thuần ngây thơ, mắt dịu dàng uyển chuyển mỉm cười, môi như cánh hoa ngậm lấy phiến lá non nớt, sương sớm dính vào môi, kiều diễm ướt át... Phương Kính Tài vẫn còn đang chìm đắm trong tưởng tượng của hắn.

Dọc theo đường đi, hai người ngồi trong xe hầu như không có trao đổi, bởi vì nếu như vừa mở miệng không nói hết hai câu sẽ bùm bùm điện quang lóe lên bốn phía.

“... Tại sao ta thấy mọi người, luôn luôn coi trọng người?”

Phương Kính Tài nhìn ngoài cửa sổ xe, tay chống cằm buồn bực nói.

Vì thực sự buồn chán, liền bắt đầu miên man suy nghĩ, nghĩ tới đại ca và cha, nghĩ tới sư phụ dạy bảo hắn chưng cất rượu ở tửu phường, nghĩ đến hoa khôi ở Ý Hương Các sống chết không cho hắn chuộc thân, công tử Vô Song tài sắc song tuyệt; nghĩ tới trước khi xuống núi, Tiểu Man im lặng đưa cho Phong Nhược Trần cái gì đó; đi ngang qua một trấn nhỏ giúp đỡ một nữ tử bán mình tang mẹ, kết quả nàng ta quần lấy Phong Nhược Trần định muốn đi theo y, làm nô tì cũng không có vấn đề...

Suy nghĩ một chút liền buột miệng nói ra, quay đầu lại, Phong Nhược Trần vẫn chuyên tâm vào sổ sách trong tay, thỉnh thoảng ở trên viết cái gì đó. Đường như cảm giác được hắn đang nhìn mình, đối phương ngẩng đầu, cười cười:

“Thế nhưng trong lòng Phong mỗ, chỉ có một người.”

Phương Kính Tài đột nhiên hứng thú, “Oh? Là ai?”

Phong Nhược Trần khép lại sổ sách để qua một bên, trong mắt hiện lên một tia gian xảo:

“Đầu tiên người đem hai đêm nợ trả ta, ta liền nói cho người biết.”

“Ha! Ha! Ha!”

Phương Kính Tài ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, đáng vẻ có chút đắc ý:

“Người là người làm ăn, nên biết nói chuyện không căn cứ chính là không bằng chứng, quần áo của người cùng vật tùy thân tựa hồ còn đang ở trên vách núi...”

“Đúng vậy sao?”

Phong Nhựt Trần hỏi lại, con người thần nhiên nhấp nháy nhìn về phía hắn.

Phương Kính Tai bỗng nhiên cảm thấy kinh hoàng, khí lạnh từ lòng bàn chân một đường lủi lên, mà trên đỉnh đầu vốn là trời quang xán lạn trong nháy mắt mây đen ùn ùn giăng đầy tiếng sấm.

“Kỳ thực có lúc, mấy thứ quan trọng không nhất định phải mang theo bên người, mà thứ mang theo cũng không nhất thiết là bản gốc mới được.”

Hướng về phía Phương Kính Tai đang mở mắt trừng trừng, Phong Nhựt Trần một bộ đứng đưng như thường, giống như nhìn con chuột dưới móng vuốt, nói hướng ra bên ngoài:

“Như Mặc, thứ ta đưa ngươi giữ đâu?”

Màn xe được vén lên, Như Mặc lại gần đưa một túi gấm.

Ánh mắt Phương Kính Tai nhìn chằm chằm y nhận lấy vật kia, sau đó giống như để cho hắn nhìn thấy rõ ràng nên mở rất chậm.

Lấy tờ giấy bên trong, mở ra, ở trước mặt hắn phát phát.

Trên giấy rõ ràng viết người nào đồng ý lấy thân trả nợ, hạn định ba đêm, kí tên Phương, Kính, Tai!

Người nào đó đem tờ giấy từ trên xuống dưới phát ba lần, rồi từ dưới lên trên phát thêm 3 lần nữa, sau đấy...

Hóa đá!

Phương Kính Tai cảm giác mình thực sự biến thành con chuột bị móng vuốt con mèo kia chà đạp, vô luận trốn thế nào, đối phương ‘bẹp’ cho một cái, lại trở về, mà lần này, chính là ngu si đâm đầu vào móng vuốt của y.

Vốn tưởng rằng đem tờ ‘khế ước bán thân’ vứt bên vách núi, chờ họ Phong kia nhớ ra thì phỏng chừng chẳng biết gió thổi nó đến góc ngách nơi nào rồi, hoặc là bị móng ngựa nghiền thành đồng đất, kể từ đó, chứng cứ không còn, nợ nần bay, chuyện trong lòng Phương nhị thiếu gia cũng tiêu tán, sau này lại vô tư, lại hớn hờ theo Phong Nhựt Trần đến Hàng Châu, nhưng mà hiện tại...

Chính là hàng thật giá thật, mà còn nói, trăm phần trăm là ‘dâng hàng đến cửa’!

Sau đó, Phương Kính Tai ngoại trừ hối hận, còn có hình ảnh như thế này...

Một con chuột xám phóng khí theo sau móng một con mèo lớn đi đến một nồi lẩu đang sôi. Sau đó Phong đại mèo cho nó một ánh mắt, Phương tiểu chuột liền cưỡi lông trên người như cưỡi quần áo, ‘xẹt’ một tiếng nhảy đến giữa nồi, một bên rắc gia vị một bên cọ mình sạch sẽ...

Tưởng tượng ra kết thúc như vậy sau đó lại tiếp tục hối hận!

Cứ như thế một đường đến Hàng Châu, mà hai đêm còn lại Phong Nhựt Trần cũng không nhắc tới. Nhưng càng không nhắc tới, trong lòng Phương Kính Tai càng không yên tâm.

Nếu nói duỗi đầu một đao rứt đầu một đao, dù sao thì cũng phải lần lượt. Nhưng thế này một đao ba lần hạ, không đem người ta hành hạ đến chết cũng đem người ta hù chết.

Phương Kính Tai không biết mình đắc tội gì với Phong Nhựt Trần, mà cứ bị y ức hiếp như thế.

17. Chương 17

”Đông nam hình thẳng,

Giang ngô đô hội,

Tiến đường tự cổ phồn hoa.

Yên liễu họa kiều,

Phong lâm thúy mạc,

Tham soa thập vạn nhân gia.” (*)

Khói trên sông nhàn nhạt lay động, liễu hai bên bờ xanh biếc, mà phía bên ngoài thành bạt ngàn đồi trà xanh bóng, thật không phụ câu:

”Bạch Vân Phong hạ lưỡng kỳ tân,

Nị lục trường tiên Cốc Vũ xuân” (**)

Phong gia đại trạch chính là một ngôi đình xây trên hồ, Phong gia lão gia Nhược Trần công tử đang tự mình châm trà cho phương nhị thiếu gia.

Người nọ hết sức chăm chú, tay nghề thành thạo, nghiền chè, sắc nước, điều cao, làm từ tốn, sau đó dùng một ngón tay hớt nước, một tay lắc, vỗ nhẹ, đều đặn tinh vi, nắm chặt chén trà giữ lại rất lâu.

Cho dù Phương Kính Tai là người tầm thường không hiểu trà, cũng nhìn ra được chiêu thức của Phong Nhược Trần tuyệt đối không giống ai.

”Người uống trà, mùi vị đổi lại nhuận trạch, nước long huyền vị cam thuần, trong sạch ngư gương, cái này xứng cùng trà búp Minh Tiên trà Long Tĩnh không thể tốt hơn.”

Phong Nhược Trần nói, hai tay đem chén trà sứ đưa cho Phương Kính Tai.

Phương Kính Tai vừa mới tiếp xúc qua nước trà, liền cảm nhận được một trận thơm mát lạnh lạnh, nhàn nhạt nhấp một miếng, vào cổ họng, hương thơm đậm đà sau đó lại không thấy vị gì cả, còn đang nghi hoặc, lại cảm thấy thái hòa chỉ khí truyền qua kẽ răng, nguyên lai thử vô vị sau đó mới thấy vị.

Phương Kính Tai không khỏi nói một tiếng trà ngon, nghe vậy, Phong Nhược Trần cười nhạt nói, “Trà búp Minh Tiên trà Long Tĩnh cùng tên ‘nữ nhi hồng’, một vạn hai nghìn lượng.”

Phương Kính Tai âm thầm chặc lưỡi, chính mình ngu về trà, dù cho trà ngon hán cũng ngốc ngốc mà uống, mà cái này giá một vạn hai nghìn lượng ngược lại thấy có chút phí của trời.

Thấy vùng xung quanh lông mày hấn cau lại, cho rằng có lẽ là do chưa biết vị, Phong Nhược Trần an ủi:

“Trà này tự ta cũng không giữ lại bao nhiêu, mấy thứ khác đều phải ép với khuôn bạc vẽ thêm hoa văn long phượng đưa vào cung, nếu người thích, chờ khi ta hồi kinh liền tặng người mấy bánh trà xuân, cam đoan không khác nhau chút nào. ”

Phương Kính Tai khoát tay áo:

“Ta ngoạn không nổi kĩ năng người hầu trà, đưa ta cũng lãng phí, không bằng người giữ lại được rồi.”

Phong Nhược Trần khẽ cười ra tiếng, trong sạch róc rách giống như nước suối chảy về đông, nhìn lại, mặt mày giãn ra, nhếch miệng, trước mắt lại là một thân tố trang, hiện ra vẻ thanh thần tuần nhã cực kỳ.

Phương Kính Tai nhìn ngơ ngác, cũng may có hạ nhân trở lại bẩm báo khiến hấn hồi thần không đến nỗi mất mặt.

Phong Nhược Trần thu dọn xong trà cụ, đứng dậy nói muốn đi vườn trà tuần tra, hỏi hấn có muốn cùng đi vườn trà nhìn qua hay không, Phương Kính Tai nghĩ dù sao cũng rảnh rồi liền gật đầu đồng ý.

Trong vườn, trà nữ đang bận thu trà, mấy người cười cười nói nói đem giỏ tự lại một chỗ.

Phong Nhược Trần một bên dò xét một bên hướng quần sự hỏi, nghe thấy tiếng người, các trà nữ đều ngẩng đầu, thấy các nàng nhìn mình bên này, Phương Kính Tai gật đầu thi lễ, mấy trà nữ kia đúng là đang tuổi mơ mộng, có mấy người xấu hổ nghiêng đầu, trên mặt nổi lên phiến hoa đào.

Trong lòng Phương Kính Tai vui vẻ, có chút đắc ý dào dạt, lại thấy mấy trà nữ kia tùm lại chỉ vào hướng Phong Nhược Trần vụng trộm thì thầm không biết nói cái gì, có người da mặt mỏng đã xấu hổ đỏ mặt,

không ngừng lấy tay đâm những người khác, từng đợt tiếng cười thanh thúy như chuông bạc truyền đến, sung sướng của Phương Kính Tai nhất thời giảm một nửa, tâm tình ủ ê một đoàn.

Phong Nhượng Trần hỏi xong chuyện liền đi kiểm tra chọn lấy lá trà tốt, Phương Kính Tai xán tới, thấy chồi non giống như hoa sen, quái quái:

“Đây là giống gì? Sao lớn lên kỳ quái như thế?”

Phong Nhượng Trần trả lời:

“Theo như thời kỳ sinh trưởng của trà, lá mầm đến lá già, chia làm tám cấp, tức: Liên tâm, tước thiết, cực phẩm, minh tiên, vũ tiên, đầu xuân, nhị xuân, trường đại. Đây cũng là ‘Liên tâm’, ban đầu phải trải qua kinh trập (ngày 5 ngày 6 tháng ba), trước khi thanh minh phải lấy xuống. Dù cho là trà nữ thành thực, một ngày đêm bất quá cũng chỉ hái được hai mươi lạng, có thể nói đây là trân phẩm trong cực phẩm.”

Phương Kính Tai đang muốn đưa tay chạm một chút, lại bị Phong Nhượng Trần níu lại: “Không được!”

Rồi sau đó giải thích:

“Mần quá non, nhiệt độ ngón tay sẽ làm phiến lá biến đỏ, mà dùng tay sẽ lưu lại vết bấm cho nên mới cần đôi môi trà nữ chưa xuất giá ngắt xuống, trà nữ trước khi tiến vào vườn trà miệng còn phải ngậm nước đá, tắm rửa sạch sẽ.

“Cái loại ta vừa uống cũng hái thế này hả?”

Phong Nhượng Trần gật đầu.

Thế là trong đầu Phương Kính Tai bắt đầu mơ mộng viễn vông, lá non xanh mướt, giọt sương long lánh trong suốt, môi thiếu nữ màu hoa đào, mềm mại đầy đặn, khẽ ngậm chồi liên tâm nộn nộn...

Phong Nhượng Trần thờ ơ nhìn xuống cái tên bên cạnh đang há mồm chìm trong ảo tưởng, dường như phía sau có vô số hoa tươi tím đỏ, biểu thị mức độ mê gái của hắn.

“Đang nghĩ cái gì?”

Phương Kính Tai hoàn hồn, tấm tắc khen, “Mỹ nhân hái trà ngon, không hổ là trân phẩm trong cực phẩm.”

Phong Nhượng Trần duỗi tay ở trước mặt hắn quơ quơ, sau đó hướng hai bên trái phải một ngón tay, “Những cô nương kia đều là tuổi còn trẻ, trích hái ‘liên tâm’, thế nhưng nó là một môn tài nghệ, không phải một năm rưỡi chờ lên là có thể lão luyện.”

Phương Kính Tai nhìn theo hướng y chỉ mấy thím trung niên đang nhanh nhẹn phơi lá trà.

“Ý của người là...?”

“Bọn họ là trà nữ già đời, ‘tâm liên’ đều là do mấy người họ ngắt lấy.”

Một phút trước đó Phương nhị thiếu gia còn trầm say trong hình ảnh tốt đẹp, sau một khắc lại bị sự thật phũ phàng khiến cho quá xúc động, này phần tím hương hoa, cứ như mây mà bay đi.

Phương nhị thiếu gia ỉu xìu sờ sờ mũi:

“Thế thì trà lưu lại cho lão hoàng đế hưởng thụ đi.”

“Sao vậy? Thất vọng rồi?”

Phong Nhượng Trần đứng chấp tay, cất cao giọng nói, “Những trà nữ để ngắt lấy ‘tâm liên’ vì tài nghệ mà làm lỡ việc chung thân, có thể cả đời đều phải ở lại trong vườn trà... Thế nhân đều thấy cực phẩm trân quý, nhưng có bao nhiêu người hiểu được lao khổ trong này.”

Phong Nhượng Trần nói mấy câu đó, khiến Phương Kính Tai hơi bị chấn động, nhìn về phía trà nữ, ánh mắt cũng mang theo chút kính trọng.

“Kỳ thực rất nhiều chuyện đạo lý đều là tương thông.”

Phong Nhựt Trần vừa kiểm tra lá trà, vừa nói. Phiến lá nho nhỏ nằm trong tay y, chỉ cần nhìn một cái ngửi một cái liền có thể biết đây là giống gì, “vũ tiền còn là vũ hậu”, Phương Kính Tai không dám tin ánh mắt của mình, Phong Nhựt Trần một bộ thản nhiên.

“Phong gia ở Hàng Châu, Phúc Kiến đều có nghìn mẫu vườn trà, muốn xen vào để ý những thứ này, chút bản lĩnh sao lại không có?”

Phong đại lão gia đi tới chỗ nào, bọn hạ nhân đều là một mực cung kính, hơn nữa mới vừa rồi y lộ một chút tay nghề.

Phương Kính Tai đột nhiên cảm thấy, đó chính là khoe khoang!

Thế nhân đã đem Phương Kính Tai hấn nói rất không chịu được rồi, hiện tại người nọ lại tự mình ra trận đem Phương nhị thiếu gia hấn đâm nát bét dưới chân mà cười nhạo!

Thế là bội phục ban đầu của Phương Kính Tai đều chuyển thành không cam lòng, khinh thường nói:

“Cái này đã có gì mà giỏi. Trà lão tử không hiểu, nhưng nói đến rượu, lão tử cũng không phải loại người bình thường.”

“Ồ?”

“Người không tin?”

“Phong mỗ thật sự là có chút...”

“Ta thử cho người xem!”

Phương Kính Tai cũng không quan tâm Phong Nhựt Trần còn một thân sự vụ, lôi kéo y đi ra vườn trà.

Con mẹ nó, hôm nay lão tử cho người biết cái gì là tâm phục khẩu phục!Hết chương 17———(*)

”Đông nam hình thẳng,

Giang ngô đô hội,

Tiền đường tự cổ phồn hoa.

Yên liễu họa kiều,

Phong lâm thúy mạc,

Tham soa thập vạn nhân gia.”

Trích trong Vọng Hải Triều của Liễu Vĩnh

Ngắm thủy triều

Đông nam hùng tráng,

Giang Ngô đô hội,

Tiền Đường nổi tiếng phồn hoa.

Liễu khói cầu sơn,

Màn xanh rèm gió,

Lô nhô mười vạn nóc nhà.

Vọng hải triều – Liễu Vĩnh]————

(**)

”Bạch Vân Phong hạ lưỡng kỳ tân,

Nị lục trường tiên Cốc Vũ xuân”

Vào thời Bắc Tống, khu vực trà Long Tỉnh sơ bộ hình thành quy mô, lúc bấy giờ “Hương Lâm trà” của Linh Ẩn Hạ Thiên Trúc Hương Lâm động, “Bạch Vân trà” của Thượng Thiên Trúc Bạch Vân phong, “Bảo Vân trà” của Cát Lĩnh Bảo Vân sơn đã được liệt vào hàng cống phẩm. Cao tăng Biện Tài pháp sư thời Bắc Tống quy ẩn nơi quê nhà, cũng là nơi mà năm đó ông đã cùng với văn hào Tô Đông Pha phẩm trà ngâm thơ tại chùa Thọ Thánh dưới chân núi Sư Phong ở Long Tỉnh. Tô Đông Pha đã có thơ ca tụng trà Long Tỉnh:

Bạch Vân Phong hạ lưỡng kỳ tân

Nhị lục trường tiên Cốc Vũ xuân

Dưới Bạch Vân phong, trà mới trổ hai lá non

Lá mới tươi xanh trong tiết Cốc Vũ mùa Xuân

18. Chương 18

Ba cái bàn bát tiên hợp lại thành một bàn dài, trên mặt bàn bày chỉnh tề chút rượu với mấy cái chén. Vừa đi vào, mùi rượu, mùi trái cây, các loại mùi hoa đập thẳng vào mặt. Mấy loại rượu này đều là Phong Nhượng Trần cho người đến thành Hành Châu vợ vét mang về.

“Bắt đầu đi.”

Hai người chia nhau mỗi người một bên bàn. Phong Nhượng Trần làm tư thế mời, lại nói:

“Chỉ là không có thưởng phạt, chơi không vui.”

Phương Kính Tai không quan tâm, bưng lên chén thứ nhất:

“Được rồi, người uống, sai liền đến lượt ta.”

“Được.”

Phương Kính Tai đem chén rượu lên mũi ngửi, nói:

“Rượu màu vàng, trong suốt, mùi rượu thơm ngào ngạt, nồng mà không mạnh, này chính là ‘nữ nhi hồng’ lâu năm.”

Nhân trên vò rượu quay về hướng Phong Nhượng Trần bên này, y không nói, nhận lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Phương Kính Tai cầm lấy chén thứ hai, vẫn là nhìn trước ngửi sau, khước miệng cong lên:

“Rượu Trúc điệp thanh, nước rượu xanh nhạt trong suốt, hương vị ngọt ngào vừa phải, êm dịu vừa miệng, uống ít nhưng điều hòa phủ tạng, thông khí dưỡng máu.”

Dứt lời trực tiếp đưa tới, Phong Nhượng Trần nhận lấy cái chén, trên nhãn chính là ‘trúc điệp thanh’.

Hứng thú nhìn Phong Nhượng Trần uống xong, Phương Kính Tai lúc này mới cầm lấy chén thứ ba, ngay cả ngửi cũng không thèm ngửi nói thẳng luôn:

“Màu giống như ngọc bích, đặc như sữa tươi, mùi trái cây nồng nặc, mùi rượu ưu nhã, ngon dịu, đủ cả năm vị, đây là loại đứng đầu tứ tuyệt Thanh Thành – Nhũ tửu.”

Phong Nhượng Trần thua liền ba chén, trên mặt hơi lộ ra vẻ tán thưởng, nhận lấy Nhũ tửu uống một hớp nhỏ, khen:

“Chất lượng cực tốt, vị ngon.”

“Một, giọt, cũng, không, thừa, lại!”

Phương Kính Tai chỉ tay vào cái chén Phong Nhượng Trần đang cầm, gằng từng chữ nhắc nhở.

Phong Nhượng Trần lắc đầu, cười có chút bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đem chén không cho hắn nhìn.

Tiếp tục uống thêm mấy chén, nóng rực, rất nồng, mặt Phong Nhượng Trần cũng đã hiện lên tầng hồng nhạt.

Thấy y như vậy, Phương Kính Tai chỉ rượu còn dư lại trên bàn:

“Ở đây ít nhất phải hai ba mươi loại, Phong đại lão gia không sợ uống say mất mặt trước kẻ hèn này sao?”

“Đã là thi, dĩ nhiên sẽ không qua loa như vậy.”

Phong Nhượng Trần đi vòng qua bàn đến bên Phương Kính Tai, thay hắn cầm một chén đứng lên, “Nhưng cũng không thể vừa mới bắt đầu đã gây khó cho Phương nhị thiếu gia được.”

Trong phòng tràn ngập các loại mùi rượu, thời gian lâu cũng khiến cho người ta bắt đầu dần dần không rõ loại nào với loại nào. Phương Kính Tai nhận lấy cái chén nhìn màu rượu, sau đó đưa lên mũi lấy tay quạt quạt ngửi thử, mùi rượu rất đậm, trộn lẫn một chút hương thơm là lạ, Phong Nhượng Trần nhíu mày nghĩ trong chốc lát, lần đầu tiên lướt qua miệng chén, sau đó gạt đầu, như có tính toán trước trong lòng, chỉ vào cái chén trong tay Phong Nhượng Trần nói:

“Màu cam lại có chút xanh lục, trong suốt, vào miệng thì ngọt, ngọt mà không ngấy, mang theo vị thuốc đông y, khiến người ta không ngán, chưng cất rất vừa miệng, cay mà hắc, sau khi uống thì thần sắc nhẹ nhàng khoan khoái, đây là ‘Tô hợp hương tửu’. ”

Phong Nhượng Trần lắc đầu, “Sai rồi!”

“Để ta uống thử!”

Phương Kính Tai cầm lấy chén nhỏ uống một hơi cạn sạch, sau khi uống xong cũng nhíu mày:

“Có người nói ‘Mỹ tửu xương bồ hương Lương Hán, nhất học giới để ngũ phẩm quan’ ta thấy cũng không hơn gì cái này.”

Phong Nhượng Trần đầu tiên là sửng sốt, lập tức hiểu ra Phương Kính Tai tự mình uống chén rượu kia rồi lại nghĩ y cố tình nói sai, cuối cùng dở khóc dở cười.

Mà mới vừa rồi trong nháy mắt, vẻ mặt sửng sờ ngu si của y lọt hết vào mắt Phương Kính Tai, thế là hắn lại thêm dũng cảm, cầm lấy một chén khác trên bàn đưa cho Phong Nhượng Trần, “Nhìn người uống ta cũng thấy thèm, ngươi cũng sai, được rồi, ta uống.”

Giống như Phương Kính Tai hiểu rượu không hiểu trà, Phong Nhượng Trần thông thạo trà nghệ, đối với rượu chỉ thường thôi, nhận cái chén ngửi lại ngửi, sau đó nếm thử một ngụm, không rõ lắm mà hỏi:

“Mật hương tửu?”

Phương Kính Tai cong khóe miệng cười, Phong Nhượng Trần giống như chấp nhận, thở dài, uống cạn chén rượu trong tay, sau đó lật lại, vừa nhìn – ‘Chỉ hương mật lý’, tay run run:

“Người trên ta.”

“Sao lại là ta trên người? Phong đại lão gia là không đoán hết thôi.”

Phương Kính Tai lấy lại cái chén trong tay, liền đổi chén khác cho y.

Cứ như vậy người một chén ta một chén, đến khi ngà ngà say Phong Nhượng Trần lại có chút ngốc. So với suy nghĩ tỉ mỉ ngày thường, từng bước mưu tính, chẳng biết có bao nhiêu khả ái, Phương Kính Tai hiếm khi nghĩ đến việc này, trong lòng thấy không thoải mái. Ít nhất lúc này, ở trước mặt đồng rượu, Phương Kính Tai hẳn mới là thần thánh!

“Hạnh nhân thiêu tử?”

“Sai!”

“Đây là Thiêu đao tử?”

“Cũng không đúng.”

“Không đoán được!”

Phong Nhượng Trần đang muốn uống, Phương Kính Tai đoạt lại cái chén trong tay y.

“Đây là ‘Tất bát tử’ của người Hồ, bỏ thêm gừng, quế, rễ cây tiêu, người không thể uống.”

Nói, uống một hơi hết sạch, rượu kia vừa vào cổ họng đã cay gắt, khiến hần sặc ra nước mắt.

Để chén xuống, chỉ thấy Phong Nhượng Trần nghẹo đầu, ánh mắt mù mịt nhìn hần:

“Thế nào?”

“Khó uống.”

Giơ tay áo lên định lau miệng, thế mà đối phương xông đến kéo vạt áo hần.

Đầu lưỡi mềm mại lướt qua môi hần, dừng lại trên môi, giống như tinh tế thưởng thức rồi sau đó dán chặt, tựa hồ chưa thỏa mãn, cạy mở kẽ môi đi vào dò xét, quần lấy đầu lưỡi hần mút lấy vị rượu còn dư lại lúc nãy, thế là mùi rượu, mùi trái cây, mùi hoa, còn có hương trà nhàn nhạt, xen lẫn vào nhau, liếm mút biến thành hôn sâu, bị người nào đó hôn lên, trong óc Phương Kính Tai cũng là một mảnh hỗn loạn.

Hần không uống nhiều như Phong Nhượng Trần, nhưng hầu như đều là rượu mạnh, lúc này rượu phát tác, đã cảm thấy một trận khô nóng trong cơ thể vọt lên.

Đưa tay muốn đẩy Phong Nhượng Trần ra, nhưng tay vừa chạm vào vạt áo đã bị quỷ thần xui khiến đem tay mò vào trong. Người đối phương cũng nóng rực như mình, xúc tua trắng mịn khiến hần nhớ tới một đêm kia ở được lư.

Càng hôn càng suồng sã, Phương Kính Tai gạt cái chén trên bàn bát tiên, đẩy Phong Nhượng Trần lên, sau đó đè xuống.

Quần áo xộc xệch bị kéo ra, dẫu rằng đồ chơi từ cổ đi xuống bụng, đầu vú bị trêu đùa đứng lên, Phương Kính Tai bị cồn ăn mòn hiện tại chỉ còn một ý niệm trong đầu, đem y ép chặt dưới người, sau đó hung hăng tiến vào y!

Nghĩ như thế, đang muốn thực thi thì đối phương đã khom đầu gối thúc vào chỗ yếu hại của hần, ánh áng trong con người xoay chuyển, giống như say mà cũng không giống.

“Đừng quên, người còn nợ ta hai đêm... Hay là người tính nợ thêm một trăm vạn lượng?”

Phương Kính Tai đau khổ nghiêng răng:

“Lão tử nói không trả lúc nào?”

Nói xong kéo y từ trên bàn lên, ở trên môi cắn một cái.

“Nói, muốn ở đâu? Hay vẫn là ở phòng này?”

19. Chương 19

“Giường!”

Phong Nhựt Trần trả lời nhanh chóng dứt khoát, sau đó túm vạt áo tút tán kéo Phương Kính Tai một đường chạy đến sương phòng.

Gió mát bên tai, thoang thoang rùi rệu, đây là một hình ảnh như nào?

Hai tên nam nhân quần áo xộc xệch lôi kéo nhau vội vã đi qua hành lang quanh co thật dài. Lại băng qua vườn nhỏ, giẫm lên hoa cỏ trên đất, hai thân ảnh một trước một sau quần áo tung bay theo gió ẩn hiện qua song cửa sổ khắc dây hoa, tiến vào nhà thủy tạ. Một người chạy trước, một người theo sau...

Theo Phong Nhựt Trần đi vào trong phòng, mới vừa đóng cửa, Phương Kính Tai liền ép y lên cửa hôn một cái nóng bỏng, một tay ở trước ngực y sờ bậy bạ, một tay thì đã cầm nắm được phần thân phía dưới, không có chút chùng mịch mà xoa nắn.

“Xem ra... ‘tình mê’ lần trước.. Vẫn có tác dụng... Điều đã, đã học được... làm thế nào hầu hạ người.”

Phong Nhựt Trần bị hôn có chút không thở được, lời than nhẹ trên môi cơ hồ bị chặn lại không chút kẽ hở:

“Chính là kỹ thuật... Ha... Còn phải.. còn phải...”

Trên đời này rượu chính là loại thôi tình tốt nhất, khiến cho Phương Kính Tai quên hết tiếng động âm ỉ, quên hết chuyện cũ không vui năm xưa, thậm chí trong lúc này cũng quên mất bản thân mình đang ép Phong Nhựt Trần trên cửa.

Hắn đối với y chỉ còn lại tình dục đói khát, dục vọng bên dưới im lặng ngẩng đầu, Phương Kính Tai buông ra đôi môi có chút sưng đỏ, ngược lại càn quấy đầu vú đứng thẳng sưng cứng nhan sắc mê người trước ngực y, răng khê cắn nơi mẫn cảm, ngay cả âm thanh mở miệng cũng không bớt chút tình dục:

“Người không làm thì để lão tử làm! Không phải làm một trăm vạn lượng! Lão tử liền làm đến đầu bài Ý Hương Các luôn!”

Nghe vậy, Phong Nhựt Trần nắm lấy bả vai hắn đẩy ra một khoảng:

“Đầu bài Ý Hương Các một đêm kêu giá một trăm vạn lượng, Hồng ma ma chẳng phải sẽ cười đến lệch mồm sao?”

Nói xong dùng sức đẩy hắn ngã lên giường, tiếp đó đè lên, lưu lại dấu răng trên cổ hắn, ngược lại với bề ngoài tuấn nhã của mình, Phong Nhựt Trần thô bạo đã man xé mở vạt áo Phương Kính Tai, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt phớt qua cổ rồi đến ngực, lưu lại vệt nước sáng bóng, trong miệng ngập ngừng:

“Kính Tai, ta tối nay, phải làm sao?”

Trong óc Phương Kính Tai nhoáng cái hiểu ra, nghĩ, lão tử còn có lựa chọn nào khác sao?

Nhưng mà tiếp theo, tâm tư nhỏ bé này bị thủy triều ùn ùn kéo đến cuốn đi tất cả.

Dục vọng đứng thẳng bị một nơi ẩm áp ngấm vào, môi lưỡi đối phương quấn lấy, liếm lộng, âm nang yếu ớt bị ngón tay thon dài trái phải cầm lấy vân vê, kỹ xảo không tính là thành thạo, nhưng lại mang đến khoái cảm so với trước kia, bất luận cái gì mỗi lần đều cuộn trào mãnh liệt.

Phương Kính Tai không nhịn được nâng thắt lưng đâm vào càng sâu, dục vọng gần chút nữa đến đỉnh, cuối cùng, nham thạch nóng chảy cứ thế mà phun ra.

Phong Nhựt Trần chậm rãi lui lại, tay quệt lấy bên mép, liền thấy dịch thể trắng đục theo cổ tay trượt xuống. Mùi vị tình dục ở trong không gian phiêu tán, Phương Kính Tai vẫn còn chưa thoát khỏi dư vị cao trào, liền cảm thấy thắt lưng bị nâng lên, chất nhầy được xoa ở lõi vào nơi tư mật, ngón tay người kia nhẹ nhàng xoay xung quanh chậm chậm tiến vào, mang theo ý đồ xấu xa mà lại tình sắc, còn có một trận ngứa ngáy.

“Lẳng nhăng thế làm gì?”

Phương Kính Tai quát y, hắn còn nhớ rõ lần trước tuy không thoải mái, nhưng mà cái kiểu võ về an ủi như có như không này quả thực so với cực hình còn khó nhìn hơn.

Người nọ quay đầu lại, ‘ồ’ dài một tiếng, lập tức Phương Kính Tai cảm thấy ngón tay y rời đi, sau đó đổi lại là thứ khác, cực nóng, thô to cứng rắn, như cây gậy trơn nhẵn một chút lại một chút tiến vào thân thể, cơ thể bị đẩy lên, đau đớn cùng khó chịu dọc từ dưới lên xông thẳng lên óc.

“A...Chậm, chậm một chút..”

“Mới vừa rồi còn oán giận ta lẽ mề, hiện tại lại muốn chậm?”

Phong Nhược Trần thật sự dừng lại, liền tiến vào trạng thái nửa rút ra nửa đâm vào từ tốn:

“Phương nhị thiếu gia thật khó hầu hạ.”

Phong Nhược Trần nói cái gì căn bản Phương Kính Tai không nghe được, trước mắt chỉ thấy thân mình đang ở thế nước sôi lửa bỏng, nội bích non mềm chưa được khuếch trương đã bị đối phương tiến vào, ma sát như đao thổi qua, mà ở sâu bên trong lại trống rỗng muốn được xỏ xuyên, được lấp đầy.

“Tiếp.. Còn muốn...”

Phương Kính Tai lắc đầu, trong miệng mơ hồ đáp ứng.

Phong Nhược Trần sát lại gần hắn:

“Còn muốn như thế nào?”

Phương Kính Tai cắn môi dưới nuốt xuống lời thỉnh cầu, chỉ là phần bướng bỉnh này không thể kiềm trì được bao lâu đã bại bởi dục vọng.

“Vào... Đi vào...Người muốn làm liên làm cho ta sung sướng nhanh một chút!”

Phong Nhược Trần nhàn nhạt cười, cúi đầu hôn một cái xuống khoeo mắt đỏ hoe của Phương Kính Tai, sau đó uốn thắt lưng lên trước.

Lưỡi dao sắc bén xuyên qua thân thể, rồi sau đó là kịch liệt chấn động, mỗi một lần đâm vào đều giống như tiến thẳng vào cơ thể, Phương Kính Tai bật ra tiếng rên rỉ, nhưng Phong Nhược Trần lại giống như không nghe thấy, trái lại đem chân hắn khoắc lên vai rồi càng ra sức đâm xuyên.

Phương Kính Tai biết rõ đây mới là bộ dáng y ở trên giường, đó không phải Nhược Trần công tử khiêm tốn ôn nhã trong miệng thế nhân tán dương, cũng không phải Phong đại lão gia thành thực ổn trọng từ lời nói đến việc làm...

Đó là dã thú khoắc bên ngoài vẻ tuấn nhã, không còn phong độ tu dưỡng, bị bản năng nguyên thủy thúc đẩy, dã tính mà cuồng nhiệt.

Giường vị hoạt động kịch liệt là lắc lư, bảy lần tám lượt bị đụng chạm, nơi bị tiến vào dần trở nên quen thuộc, đau đớn cùng khó chịu từ từ tán đi, Phương Kính Tai bị đỉnh đến chỗ mất cảm khiến hắn không tự chủ được mà run rẩy.

Hắn mở mắt, liền thấy dã thú xinh đẹp kia nằm trên người mình, đôi mắt ngập nước, môi mỏng hé mở, trong lòng Phương Kính Tai khẽ rung động, đưa tay vòng qua cổ y, vội vàng kéo đầu y xuống.

Thối trắng hoa, hiểu rõ làm sao có thể lấy lòng đối phương, môi lưỡi dán lại, chỗ đó cũng đúng lúc mà co rút, liền cảm thấy y có chút dao động, bèn chủ động hòa theo hắn mà di chuyển, hai người lúc này cúi đầu cháy càng thêm lửa bốc.

Một đêm này làm đi làm lại bao nhiêu lần cả hai cũng không nhớ được, đến khi một lần nữa lên đỉnh, ý thức hoàn toàn rơi vào tay giặc, Phương Kính Tai nhìn không được ôm chặt Phong Nhược Trần.

20. Chương 20

Phương Kính Tai không nhớ mình ngủ khi nào, chỉ biết lúc tỉnh lại mặt trời đã lên cao, ánh sáng chiếu vào bên trong phòng có chút chói mắt.

Ngoại trừ mệt mỏi do miệt mài quá độ, thì trên người cũng không thấy có gì là không khỏe như đêm đầu tiên. Mà người kia không ở trong phòng.

Trận làm tình cuồng nhiệt đêm qua để trả nợ rõ ràng trước mắt, sau đó tẩy trừ hết mồ hôi làm cho cơ thể dính nhớp nháp. Trên cơ thể toàn vết tích xanh tím thể hiện vụ chơi đùa lộn xộn, sau đó tắm rửa toàn thân thơm tho sạch sẽ ôm nhau ngủ.

Hơi thở thổi tới bên tai mang theo hương trà nhàn nhạt, Phương Kính Tai đưa tay đặt lên tay đang khoác trên bụng của y, lần sờ vết chai trên tay y.

“Sao lại bị thế này?”

Tò mò hỏi, nếu nói là thời gian dài gầy bàn tính, cũng chỉ có chai dầu ngón tay.

“Xao trà lúc nóng thì bị.” Thanh âm sau khi phát tiết tình dục mang theo một chút lười biếng.

“Đương gia ngay việc này cũng muốn bắt chước?”

“...”

Người nọ im lặng một chút, sau đó đáp:

“Không, chỉ là ta muốn làm thôi.”

Ngừng lại một lúc, lại nói tiếp:

“Bởi vì không biết nhờ ai, cho nên mới đem tình cảm trút xuống việc này... mong muốn một ngày kia hẳn biết phân biệt tốt xấu, có khả năng hiểu được.”

Phương Kính Tai cười ra tiếng:

“Không ngờ Phong đại lão gia lưu tình khắp chốn còn có một mặt không muốn người biết tới.”

“Chờ đến khi người có người trong lòng liền sẽ hiểu. Cái loại thấy mà không chạm được bất đắc dĩ thế nào.”

“Lấy gia sản Phong gia các người, cùng với thế nhân đánh giá người, người còn sợ người khác không vừa ý mình sao?”

“Lời nói tuy là thế...”

Phong Nhược Trần không nói đoạn sau nữa, Phương Kính Tai cũng không lên tiếng. Mấy tháng trước quan hệ hai người chính là kiểu trên đường gặp thì gật đầu, giờ ngược lại cùng ngủ trên giường, đôi bên tựa vào nhau, Phương Kính Tai trái lại cũng không nghĩ có chỗ nào không thích hợp hay là xấu hổ. Quan hệ bọn họ bất quá chỉ là chủ nợ với con nợ, nhiều hơn nữa, hẳn cũng không nghĩ ra được.

Khoác bộ quần áo đi ra gian ngoài, thấy Phong Nhược Trần đang ngồi trước bàn thẩm duyệt sổ sách, vẻ mặt mệt mỏi. Nhớ tới lần trước tỉnh lại, y cũng đang làm chuyện giống vậy. Phương Kính Tai đi tới, phát hiện thứ y đang xem lại là sổ sách của Phương gia, trong lòng không khỏi dâng lên một chút khác thường.

“Đây không phải là...”

Nghe tiếng, đối phương gác lại bút, ngẩng đầu, “Nếu là sợ ta mơ ước sản nghiệp Phương gia các người, từ lúc ở Giang Ninh thì sẽ không cho ta chạm vào sổ sách.”

Phương Kính Tai nhất thời không cãi lại được liền đỏ mặt.

Khóe miệng Phong Nhược Trần cong lên dịu dàng cười, mặt không mang một chút xấu xa nào:

“Ta chỉ thay người sắp xếp lại sổ nợ một lần mà thôi...”

Nói, lật vào tờ, đưa tay chỉ cho hắn nhìn. Chỗ này, này và đây, là ta cố ý khoan, Hiếu Tai huynh kiểm ta liếc mắt cái có thể nhìn ra, nhưng nếu một điểm nhằm lẫn cũng không có, ngược lại sẽ làm hắn nghi ngờ.”

“Người ngay cả cái này cũng nghĩ đến rồi.”

“Đại ca người làm chuyện này còn muốn tử tử hơn ta, lúc đó mới vừa tiếp nhận Phong gia, ta còn học được không ít thứ từ hắn.”

Phong Nhược Trần nói, trong mắt không chút nào che giấu một tia kính ý .

Phương Kính Tai nhận lấy sổ sách, do dự xem nên hay không nói tiếng cảm ơn, nhưng cuối cùng lại không nói ra.

“Ta phải ở nơi này đến khi thu xong trà xuân, thời gian người ra ngoài cũng không ngắn, tuy rằng ta phái người đưa tin cho Hiếu Tai huynh nói người đang ở chỗ ta, nhưng vẫn là sớm trở lại đỡ cho đại ca người cùng phụ thân mong nhớ.”

Nghe được ý muốn cho mình về trước, ngược Phương Kính Tai có chút tư vị không nói ra được, những ngày qua hai người luôn ở chung một chỗ, phần lớn thời gian là chảnh chọc hơn thua nhau, thi thoảng cũng có lúc ngừng quấy rối.

Phương Kính Tai nghĩ, nếu như thế nhân không phải đem hắn thành đá dẫm, lấy y làm mỹ ngọc, có lẽ mình sẽ không đi chú ý y, có lẽ bọn họ có thể trở thành bạn nhau.))

Ngày đó rời khỏi Hàng Châu, Phương Kính Tai bỏ lại một thân bạn rợn da hắn ra bến tàu.

Gió sông quét vào mặt, người nọ đứng chấp tay, vạt áo bông bành, rất là tiêu sái.

Phương Kính Tai đứng ở đuôi thuyền nhìn bến tàu cách mình càng ngày càng xa, bỗng nhiên cảm thấy, mình cũng không phải rất ghét Phong Nhược Trần.

21. Chương 21

Sau khi trở lại Biện Kinh, Phương nhị thiếu gia khôi phục cảnh nhàn hạ như trước đây, uống chút rượu, nghe tiểu khúc, đương nhiên không thể thiếu việc đi Ý Hương Các áp áp tiểu mỹ nhân.

Mỹ nhân trước mặt, rực rỡ như ánh mặt trời, tiếng đàn cầm triền miên quyến luyến, Phương Kính Tai ngồi bên cửa sổ một tay chống cằm một tay nghịch chén rượu chán muốn chết, ánh mắt rơi xuống hồ tâm đình; dưới hành lang, một nam tử mặc bạch y yên lặng đánh đàn, thản nhiên phóng khoáng, phảng phất bốn phía mỹ tửu đều hóa thành phù vân hư ảnh.

“Nhị gia nhìn gì mà say mê như thế?”

Nữ tử thấy Phương Kính Tai không chú ý đến mình, liền ngừng lại, đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, “Khó trách tiếng đàn của Như Họa không lọt vào tai nhị gia, hóa ra hồn cũng bị người nọ câu đi rồi.”

Phương Kính Tai quay đầu, trong giọng nói có chút không vui:

“Người vừa rồi nói như thế, nhất định là không muốn hầu hạ ta, vậy ta đây để Hồng ma ma đổi Mạch Ngọc đến.”

Nghe hắn nói như thế, nghĩ mình nhất thời đã mạo phạm vị kim chủ này, Như Họa vội vàng châm một chén trà bưng đến trước mặt Phương Kính Tai, mặt mày tươi cười xinh đẹp mà bồi tội:

“Nhị gia ngài đừng tức giận, chính là Như Họa nói sai. Nhưng đã lâu không thấy gia đến đây, còn tưởng rằng ngài phải lòng ai đó quên mất Như Họa...” Nói, đưa tay áo lên che mặt, nhẹ giọng sụt sùi khóc.

Phương Kính Tai hừ một tiếng lấy chén rượu đặt trên bàn, đưa tay kéo Như Họa vào trong lòng, để cho nàng ngồi trên đùi mình, giúp nàng lau nước mắt:

“Được rồi được rồi, ta đùa ngươi, nhìn mặt toàn nước mắt, cười cho ta xem một cái, nếu không phải là ta Hồng ma ma thật sự đối ngươi rồi.”

Như Họa lau nước mặt nhẹ nhàng cười, thấy nàng như vậy, ngực Phương Kính Tai đông lại, nhớ đêm ấy Mạch Ngọc nói, cũng không lên tiếng nữa.

Thấy hắn lại ngậy người nhìn ra bên ngoài, Như Họa có chút không hài lòng, quơ tay một cái, đem mặt Phương Kính Tai lật lại.

“Nhị gia thật sự vừa ý Mạch Ngọc?”

Phương Kính Tai không đáp, nhắc chén rượu trên bàn uống một ngụm, sau đó khước miệng cong lên.

“Đúng vậy, ta vừa ý hắn, ngươi ghen?”

“Nhị gia, ngài lại đùa Như Họa rồi.”

Như Họa nhận cái chén giúp hắn rót đầy, “Người nào lại không biết, Ý Hương Các trên dưới đầy các cô nương tiểu quan, duy chỉ có Vô song công tử là có tiền cũng không chạm được.”

“Nghĩa là?”

Phương Kính Tai không khỏi hiếu kỳ, Vô song công tử quả thực giá thân xa xỉ, nhưng y cũng không phải đầu bài một đêm, ai có tiền cũng không đụng được?

“Nhị gia, ngài không biết thật hay giả vậy?”

“Không biết.”

“Bởi vì Mạch Ngọc là người của Nhượng Trần công tử.”

“Thế thì sao?”

Phương Kính Tai cười nhạo nói:

“Họ Phong kia bảo buông tha y sao lại nói là mua? Nếu ta nhớ không lầm, nơi này là Ý Hương Các chứ không phải thiện đường. Hồng ma ma nuôi một nam quan không tiếp khách. Cấp ăn cấp mặc cấp ở nàng cũng không đồng ý.”

Lời nói tuy thế, nhưng cùng Mạch Ngọc qua lại một lần, Phương Kính Tai cũng cảm giác được, trên người y quả thực không nhiễm khí tức phong trần.

“Giá Mạch Ngọc cao, nhưng chừng hai mươi năm sau sợ rằng không ai có dư bạc để mua một lão nam quan sắc tàn. Thế nhưng ta lén nghe Hồng ma ma nói, số khách nhân Mạch Ngọc tiếp qua, bất quá...”

Như Họa xò ra hai ngón tay trước mặt Phương Kính Tai:

“Từ sau khi Nhượng Trần công tử cùng Mạch Ngọc tiến vào khách phòng, Mạch Ngọc căn bản không nhận khách nhân khác, sau này có người hâm mộ danh tiếng là mấy vị lão gia đến chọn y, không những bị mặt lạnh đối đãi, mà sau đấy cũng gặp chuyện không may, không phải trong nhà có biến cố thì phương diện làm ăn cũng có vấn đề... Mấy đại gia kia đều hiểu sau lưng Mạch Ngọc có Nhượng Trần công tử thao túng, ai bảo người nào đó có Hoài Vương làm chỗ dựa chứ.”

Phương Kính Tai nghe xong trong lòng trùng xuống, người có tiền khiến mặt lạnh nổi giận không phải chỉ hắn đi? Nhưng nghĩ lại cảm thấy buồn cười:

“Theo ngươi nói thì Nhượng Trần công tử rất thích Mạch Ngọc, vì sao không mua y, Phong gia không phải không có tiền, để ở nhà so với sống ở đây vẫn hơn. Nếu là thật lòng yêu thích, cũng sẽ không để ý lúc y biến thành một lão đầu u ám.”

Nguyên tưởng rằng Như Họa còn có thể cùng hắn tranh luận, không nghĩ tới nàng chỉ thở dài một tiếng, từ trên người Phương Kính Tai đứng lên, đi trở lại bên cạnh bàn, mười ngón trở mơn trớn cảm huyền, gây một tiếng:

“Ta người bắt quá gấp dịp thì chơi, một hồi vui vẻ chuyện phụ bạc, có bao nhiêu người là có thể thật tâm, còn có mấy ai nhớ được mấy lời hứa hẹn lúc say rượu nâng ly?”

Lời này, lại giống như lời Mạch Ngọc từng nói.

Như Họa khẽ lau lệ nơi khóe mắt, xoay người mỉm cười:

“Như Họa nhất thời xúc động, xin Phương nhị gia thứ lỗi, nhị gia đối với ta rất tốt... Chỉ là trong lòng chúng ta dễ hiểu, lưu lạc phong trần là không còn tương lai, dù cho rời khỏi nơi này cũng không được người đối đãi, chi bằng cứ đợi, già rồi không có tư sắc liền làm nhạc công dạy người mới tới.”

Bầu không khí tốt đẹp trước đó bao nhiêu giờ vắng lặng bấy nhiêu, hứng thú của Phương Kính Tai cũng vơi đi phân nửa, Như Họa nói trong các mối có mấy vũ nương người Ba Tư, tóc nâu mắt xanh, dị vực phong tình, hẳn cũng không có hứng thú, ngồi nghe Như Họa đàn hai khúc liền đứng dậy rời khỏi.

Đi tới hành lang, tiểu quan hầu hạ Mạch Ngọc bưng nước trà đi sát qua, đi chưa được mấy bước phía sau truyền đến ‘Ồ’ một tiếng, Phương Kính Tai xoay người nhìn lại, hóa ra có người đi gấp lại không chú ý phía trước, dừng phải.

“Đi đứng kiểu gì thế? Không có mắt sao?”

Ý vào chủ tử nhà mình mặt lạnh đối đãi người, ngay cả người hầu hạ y cũng nóng tính như thế, trong lòng Phương Kính Tai cười lạnh một tiếng,

“Gấp một chút, nhưng không phải chỉ là một ly trà sao, ta còn chưa nhắc người làm bóng ta đâu!”

“Người biết cái gì? Đây là ‘Trà búp Minh Tiền’ Nhược Trần công tử phái người từ Hàng Châu mang đến, một vạn hai nghìn lượng mười người như người cũng không đền được đâu.”

Tiểu quan bị gọi một thân nước trà le lưỡi, lập tức lộ ra gương mặt ước ao, “Nhược Trần công tử đối Mạch Ngọc tướng công thật tốt, nếu như ngày nào đó cũng có người đối với ta như thế, dù ta chết cũng đáng.”

“Sống chết người, còn không mau đi thay quần áo.”

Mạch Y nhìn chén trà đổ hót một tiếng:

“Chỉ tiếc trà này...”

“Yên tâm đi, tướng công các người sẽ không tiếc mấy lượng bạc...”

“Người không biết, trà hàng năm đưa đến đều là công tử đích thân sao, nếu công tử ở nơi này hẳn sẽ tự mình pha, tướng công tất nhiên là không tiếc bạc, chỉ là mảnh tâm ý của công tử đổ lên y phục người rồi...”

“Nếu không thì ta đem y phục cho tướng công các người là được...”

“Ai muốn quần áo rách của người.”

“Ướt cũng đã ướt rồi, người nói ta phải làm sao?”

Hai tiếng nói chuyện càng ngang càng xa, thẳng đến khi biến mất ở cuối hành lang.

Phương Kính Tai đứng yên ở chỗ cũ nhìn một hồi, nhớ lại vết chai mỏng trên tay Phong Nhược Trần, nghĩ tới lời đêm đó y chưa nói, trong lòng dấy lên cảm giác không thoải mái, thầm nghĩ mau rời khỏi nơi này.

Mới vừa ra đến đường lớn, bị người phía sau gọi lại.

“Ồ, đây không phải là Phương nhị thiếu gia sao?”

22. Chương 22

Phương Kính Tai dừng bước, xoay người, kể nói chuyện đang bị một đám nữ tử vây quanh, cầm y hoa phục, dáng vẻ tiêu sái tự nhiên, trong tay không nhanh không chậm phe phẩy phiến quạt nan ngọc mạ vàng.

Phương Kính Tai cười cười tiếp đón: “Hóa ra là Quách huynh, thật trùng hợp.”

Rõ ràng! Đám bạn nhậu của hắn dĩ nhiên không ít. Quách Hàm chính là tiêu biểu, trên bàn ăn Phương Kính Tai không thể không gọi hắn đến cùng, chỉ là sau này Quách gia Phương gia làm ăn có chút gút mắc không còn lui tới, thế là hai người cũng hết qua lại.

Mấy năm nay Phương Kính Tai nhiều ít nghe trong miệng người khác nói, Quách lão gia tử thủ đoạn buôn bán lừa lọc, thấy có lợi ngay cả họ hàng cũng không cần biết, danh tiếng vẫn không tốt, hiện tại cuối cùng cũng gặp báo ứng, bị bệnh hiểm nghèo không dậy nổi, việc làm ăn đều ném cho nhi tử, mà Quách Hàm cũng không nghiêm chỉnh trông coi, đụng vào cha con Cật Liễu Khuy khiến cho táng gia bại sản.

Phương Kính Tai mặc dù không có triển vọng gì nhưng cũng phân biệt được phải trái rõ ràng, năm đó Quách lão gia tử lòng dạ hiểm độc khiến đại ca nhà hắn buồn bực mấy tháng, vì vậy gặp Quách Hàm chào hỏi cũng chỉ là khách sáo, thực tế ngay cả nói cũng không muốn cùng hắn nhiều lời.

Nhưng mà Quách Hàm lại đem khách sáo của hắn biến thành nhiệt tình, cương quyết lôi kéo Phương Kính Tai ngồi xuống uống hai chén ôn chuyện, Phương Kính Tai từ chối không được chỉ có thể một bên phụng bồi hắn.

Mấy chén xuống bụng, mượn rượu, Quách Hàm bắt đầu thổ lộ chân ngôn.

Nguyên lai sau khi Phong Nhược Trần tiếp nhận Phong gia, liền liên hợp lại với các tiểu thương khác chen ép Quách gia, đến nỗi mấy năm nay sản nghiệp Quách gia giảm mạnh, đã muốn lui bại.

Phương Kính Tai nghĩ thầm, tự làm bậy, không thể sống! Đây là người tự tìm đường chết, Phong Nhược Trần thì liên quan gì?

Quách Hàm còn nói, khẩu khí này hắn không nuốt trôi, nhất định tìm cơ hội trả thù.

Phương Kính Tai nghiêng mặt một bên cười lạnh. Chỉ bằng người? Cũng không xem xem mình có mấy phân lượng? Lại nghĩ một chút, sao hắn phải nói đỡ cho tên họ Phong kia? Hừ!

“Người nói xem tiểu tử kia khi còn bé không tên không họ, sao vừa chuyển một cái lại khiến hắn lẫn lộn vào phong vân đắc ý nhỉ? Nhìn người xem, tiêu sái không chịu được, có bao nhiêu phong lưu phóng khoáng, cô nương nào thấy lại không thích, dựa vào cái gì mà thế nhân đem người nói kinh khủng như thế?”

Phương Kính Tai giọng cao chén rượu không đếm xỉa gì nói:

“Nói sau lưng người khác, bọn họ muốn nói gì thì nói, bản thân ta vui vẻ là được. Còn họ Phong kia làm sao có khả năng lẫn lộn đến mức như vậy, ta cũng không biết.”

“Thực ra người rất muốn biết...”

Nói đến đây, Quách Hàm đột nhiên thần bí đứng lên, vẫy lui mấy nữ tử bên người chỉ còn hai bọn hắn, Quách Hàm ghé sát vào hắn nhẹ giọng nói:

“Gần đây Diêm Thiết Ti truy xét buôn lậu muối rất chặt, một vài nhà đồ vì trên thuyền có mang theo nên bị liên lụy... Nghe nói đầu tháng này Phong gia có một trăm hai mươi thuyền trà vào kinh, người nói cho một chút vào trong lá trà cũng không ai chú ý đi?”

Sắc mặt Phương Kính Tai run một cái:

“Người muốn lợi dụng thuyền y lên vận chuyển muối?”

Quách Hàm dựng thẳng lên một ngón tay lắc lắc, “Ta cần gì phải làm chuyện có nguy cơ chém đầu tịch thu nhà này? Diêm Thiết phó sử và cha ta quan hệ không tệ, nếu là muốn chính Phong Nhược Trần ngược lại cũng đơn giản, chỉ là ta làm gì cũng không lấy được thứ tốt...”

Quách Hàm lùi ra một chút, nhắc chén uống một ngụm, “Trước kia khi còn chơi với nhau, người cũng chiều cổ ta, cho nên mới nói cho người biết những điều này, người chẳng lẽ không muốn cho thể nhân nhìn bộ dạng Phong Nhược Trần chật vật nghèo túng?”

Phương Kính Tai im lặng không đáp, kỳ thật hẳn biết Quách Hàm nghĩ hẳn muốn chinh Phong Nhược Trần, tự đi nói với hẳn bắt quá chỉ đem hẳn làm kẻ chịu tội thay mà thôi. Khóe miệng Phương Kính Tai cong lên, buông chén xuống:

“Trong mắt người đời, bên cạnh nhị thiếu gia ta chính là không có một ai ra hồn, cho dù không có Phong Nhược Trần, thể nhân vẫn sẽ nói như thế, không cách nào thay đổi. Cho nên so với nhìn y thành trò cười, ta muốn xem vũ nương Ba Tư đệ vực ca vũ hơn.”

Quách Hàm ‘haha’ cười khan hai tiếng, lập tức lại nói:

“Ta còn nhớ rõ khi còn bé, Phương nhị thiếu gia nếu như bị thua thiệt, nhất định trả lại gấp bội, bây giờ suy nghĩ một chút, khi đó đại gia tâm tính trẻ con, làm việc gì cũng không nhẫn nhịn, hiện tại đều trưởng thành, cũng hiểu được đối nhân xử thế, khiêm tốn hòa khí...”

Phương Kính Tai đương nhiên nghe ra được ý trong lời nói. Ngụ ý nói Phương Kính Tai hẳn hiện tại giống như rùa đen rút đầu để cho người khi dễ. Chỉ là hẳn không muốn giải thích, tùy ý hàn huyên vài câu liền đứng dậy cáo từ.

Lúc ra cửa còn nghe Quách Hàm nói đằng sau, nếu ngày nào đó thay đổi chủ ý, gã chắn chắn toàn lực giúp hẳn.

23. Chương 23

Từ Ý Hương Các đi ra, Phương Kính Tai cũng không đến đâu khác, đi lại trên đường lớn một vòng, cuối cùng mang bánh hoa quế đại ca thích ăn loạn choạng về nhà. Từ xa đã nhìn thấy đỉnh kiệu nâng lên đi khỏi, Phương Hiếu Tai đứng ở nơi đó cung kính tiễn khách.

“Là ai thế? Ngay cả người cũng tự mình tiễn, đoán chừng có chút địa vị đi?”

Theo Phương Hiếu Tai vào cửa, đem bánh hoa quế trong tay đưa cho y.

Kế Tĩnh Nhân*, mới nhậm chức Diêm Thiết phó sử. Phương Hiếu Tai nhận lấy bọc giấy dầu, đưa dưới mũi ngửi ngửi, trên mặt lộ ra tia vui vẻ, nhanh chóng mở ra, cao hứng như tiểu hài tử:

“Bánh hoa quế của Hội Tiên Lâu? Ta muốn lâu rồi, để Phương Toàn đi mấy lần đều nói bán hết.”

Phương đại thiếu gia, cũng không để ý hình tượng ổn trọng thường ngày của mình, nhắc lên một khối nhét vào trong miệng.

“Cái này ngọt ngấy ăn ngon sao?”

Phương Kính Tai có chút khó tin nhú mày một cái.

“Được rồi, Diêm Thiết kia đến nhà của chúng ta làm gì? Thuế rượu không phải là hộ bộ quản sao?”

Phương Hiếu Tai đưa bánh hoa quế bị cắn mất nửa để lại trong bao, giọng nói nghe có chút lo lắng:

“Hẳn là thay Quách gia tới nói, người cũng biết từ lần trước sau khi chúng ta cắt đứt việc buôn bán cũng không còn qua lại.”

Phương Kính Tai chả trách, “Giao tình hẳn và Quách gia cư nhiên lại tốt? Đường đường tam ti phó sử dĩ nhiên lại vì chuyện này mà tự mình tới cửa.”

“Có người nói hẳn ngồi được vào vị trí hôm nay, tất cả đều là Quách lão gian dùng tiền quan lộ. Người ta giúp cho nhiều vậy, nói thể nào cũng phải hồi báo một chút.”

“Thảo nào nói Diêm Thiết phó sử và cha hấn giao tình rất tốt, nguyên lai điều không phải tán dóc vớ vẩn...”

“Ai nói thế?”

“Chính là cái tên gia khảo năm xưa lấy gạo hồng bán cho người hại chúng ta lỗ hơn hai trăm vạn ấy.”

Phương Hiếu Tai như có điều suy nghĩ gập đầu, “Cha con Quách Hàm thái độ làm người thiếu quang minh lỗi lạc, Phong gia liên hợp thương hộ khác chèn ép bọn họ cũng không tính là ăn hiếp người, chúng ta không quan tâm là được, sau này cũng tận lực ít cùng bọn họ qua lại.”

Hai người vừa trò chuyện vừa đi đến đại sảnh, có hạ nhân bẩm báo nói rằng đã đem vàng ngọc đến sảnh đường, nói phỉ thúy vòng ngọc và ngọc như ý đưa tới đang chờ y nghiệm hàng.

“Ca, lúc này sao người lại có hứng thú với mấy thứ đó?”

Phương Hiếu Tai liếc hắt, “Phong gia lần này đi Giang Ninh, có bao nhiêu sổ sách là người tự mình làm? Tiểu tử Nhược Trần kia thực ra làm việc rất thận trọng, thế mà người cho là mình không nói ta sẽ nhìn không ra sao?”

Phương Kính Tai lau mồ hôi lạnh trên trán, không biết lần này sẽ cho mình quý ở từ đường hay dùng gia huấn... Họ Phong, người hại chết lão tử!

Lúc y giúp ngay cả cảm ơn cũng không nói một tiếng, hiện tại động đến Phương Kính Tai rất nhanh đã nhớ tới đối phương. Cũng may Phương Hiếu Tai không nói nhiều thêm gì nữa, theo hạ nhân đi kiểm chứng mấy thứ kia, đã đi rất xa đột nhiên dừng lại gọi Phương Kính Tai, ngực hấn run run một chút, run rẩy quay người, chỉ thấy đại ca hấn giờ gói giấy dầu trong tay, sau đó để tay bên mép lớn tiếng nói:

“Cám ơn!”

Ngược lại, Phương Kính Tai có chút ngưng ngừng, đứng yên ở nơi đó cười ngây ngô.

Phương Kính Tai sinh ra không bao lâu, mẫu thân liền bệnh qua đời, Phương lão gia suốt đời chỉ cưới một người sẽ không tái giá, lúc còn trẻ rất ít chăm sóc được hai nhi tử, thế là Phương Kính Tai hầu như được đại ca hấn nuôi lớn, đều nói huynh trưởng như cha, tình cảm huynh đệ của hai người vẫn luôn tốt.

Một mình trở lại trong sân, còn chưa vào cửa đã ngửi thấy mùi rượu mát lạnh trong không khí. Đẩy cửa đi vào, hương thơm lạ lùng càng xông vào mũi, chỉ thấy Sơ Cửu ngồi chồm hổm dưới đất nhìn lỗ hồng trên bình phát sầu, trên mặt đất chảy một vũng nước màu hổ phách.

“Làm sao bây giờ?”

Sơ Cửu nhìn trên mặt đất, lại nhìn cái vò, “Chẳng lẽ phải bỏ hết?”

Phương Kính Tai đi tới gõ một cái lên ót nó:

“Giấu cái gì? Hiện tại lại còn làm đổ?”

Sơ Cửu ‘ôi’ một tiếng, thấy rõ người đến liền ôm ót kêu oan uống.

“Nhị gia, cái này là hoa đào nhưỡng ngài bảo ta ném hay đập dưng để ngài nhìn thấy a. Sơ Cửu thấy ngài mất công vất vả bỏ đi thì đáng tiếc lắm, nghĩ không chừng ngày nào nhị gia lại nhớ đến, vẫn giữ lại cho ngài, mới vừa rồi sắp xếp lại phòng, lấy ra không nghĩ tới bị nứt mất, đang lo xem để hay ném đi.”

“Đương nhiên là để lại!”

Phương Kính Tai không nói hai lời ôm qua cái vò bắt đầu kiểm tra rượu bên trong, “Lão tử khi đó là tức giận, người cũng không phân biệt được? Nhanh đi tìm một cái vò khác.”

Sơ Cửu ôm ót một đường đi ra ngoài tìm vò mới, trong lòng đem chủ tử mình thâm lâu bầu một lần.

Hoa đào nhưỡng lần nữa được đổ vào vò mới, còn chia ra thành nhiều vò.

“Nhị gia, đây là muốn đem tặng người khác?”

“Ừ!” Phương Kính Tai mơ hồ trả lời.

“Là Như Họa cô nương ở Ý Hương Các?”

Phương Kính Tai lắc đầu, không nói nữa, Sơ Cửu đoán chừng nhị thiếu gia lại coi trọng cô nương hoặc tiểu quan nào đó, bởi vì rượu thiếu gia tự mình cất chưa bao giờ cho người ngoài.

Kỳ thực thời gian cất hoa đào nhưỡng, Phương Kính Tai nhớ tới Phong Nhược Trần ở được lư vì uống không được mà tiếc hận. Thuận tiện, cái này vừa lúc, cầm cho y ném thử. Bản lĩnh về trà của Phong Nhược Trần khiến hần thán phục, mà vò hoa đào nhưỡng hần cất này cũng muốn làm cho Phong Nhược Trần kinh sợ rớt hàm.

Phương Kính Tai ôm cái vò tưởng tượng bộ dạng Phong Nhược Trần ghen hòng, trái lại nghĩ không ra, nhưng mà không quan hệ, lập tức là có thể thấy được.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt không khỏi vui vẻ.

Thấy chủ tử ôm cái vò đứng ngây ra, Sơ Cửu có chút nghi ngờ chủ tử của nó có phải ăn nhầm cái gì kì quái không.

24. Chương 24

Phong Nhược Trần hẹn sau một tuần nữa trở về, trong lúc đó Diêm Thiết phó sứ đã đến Phương gia vài lần, đơn giản là khiến Phương gia trên phương diện làm ăn chiếu cố đến Quách gia nhiều hơn, nói là chiếu cố nhưng nghe càng giống như là bị ép buộc.

Phương Kính Tai nhịn không được khẩu khí này, tìm Quách Hàm và hần ngả bài, khiến Diêm Thiết phó sứ kia nói gã nên an phận một chút, không có việc gì thì đừng chạy đến Phương gia, miễn cho người ngoài tưởng rằng Phương gia và người của Diêm Thiết Ti thông đồng nhúng tay vào.

Quách Hàm không đến nhà nhưng trái lại hỏi hần việc lần trước suy tính ra sao, Phương Kính Tai đưa đẩy nói mình còn chưa quyết định xong liền rời đi. Không quá hai ngày, nguồn gạo Phương gia có vấn đề, lúc đầu mua về tiền đặt cọc cũng đã thanh toán, thế nhưng ai ngờ kho gạo tự nhiên bốc cháy, một đêm toàn bộ bị hủy. Muốn đổi lại nơi khác, thế nhưng tất cả đều trả lời giống nhau chỉ còn gạo cũ năm ngoái.

“Gạo cũ thì gạo cũ, trước tiên chống đỡ một thời gian.” Phương Kính Tai đề nghị.

Phương Hiếu Tai vừa nói vừa đưa tay bấm huyết thái dương:

“Chống đỡ nhất thời thì được, nhưng đây cũng không phải kế sách lâu dài, sợ là có người từ việc đó gây trở ngại.”

Vừa nói đến đây, Phương Kính Tai đột nhiên nghĩ đến Quách Hàm, liền đem chuyện ngày đó hần ngả bài nói ra, kết quả bị Phương Hiếu Tai giữa cho một trận.

“Người quá xúc động, như vậy chẳng khác nào xé rách lập trường của mình.”

Phương Kính Tai có chút không hài lòng:

“Xé cũng xé rồi, Phương gia chúng ta lại không dựa dẫm vào hần, ở trước mặt hần ăn nói khép nép sỉ nhục mình làm gì?”

“Người thì biết cái gì?”

Phương Hiếu Tai một chương vỗ lên trà án, đổ cả chén trà, “Cả ngày chỉ biết hồ nháo, cho người học xử lý sinh ý, vừa quay người đã chạy đến loại địa phương kia, người xem Nhược Trần rồi nhìn lại mình đi, trừ gây thêm phiền phức thì làm được cái gì? Người nói người bao giờ mới làm nên trò trống?”

“Được rồi!”

Phương Kính Tai vung tay lên cắt đứt đôi phượng đang quất lớn, “Nếu như người cho rằng ta làm sai, người cứ thể nói, làm sao lại đem ta so sánh với tên họ Phong kia? Ta không làm gì ra hồn, nhưng ta cũng vì Phương gia suy nghĩ, nếu ta chỉ biết gây phiền phức sau này làm gì cũng mặc kệ đi.”

Dứt lời nổi giận dùng dùng phất tay áo rời khỏi.

Đây là lần đầu tiên hai người gay gắt như vậy, Phương Hiếu Tai cũng ý thức được mình nặng lời, có ý hòa giải, thế nhưng Phương Kính Tai lại trốn tránh không gặp, nghĩ lời nói của mình thực sự thương tổn đến hắn.

Người khác không biết, nhưng y là đại ca sao lại không rõ, Phương Kính Tai tuy cả ngày chơi bởi lêu lổng không màng chính nghiệp, nhưng cũng chưa từng làm ra việc hổ thẹn gia môn, Phương gia xảy ra chuyện, hắn mặc dù cái gì cũng không biết nhưng chung quy lại vẫn quan tâm. Thế nhưng chuyện kho gạo cũng làm y đau đầu, vụ thu hoạch e là chờ không kịp, Phương Hiếu Tai quyết định tự mình đến Chiết Giang một chuyến giải quyết việc này.

“Nhị gia, rượu ngài còn chưa mang theo.”

Sơ Cửu hiểu kì nhìn cái vò đen nhánh đặt nơi nào đó đã hơn nửa tháng. Phương Kính Tai lười biếng ngồi phịch trên ghế dựa, ước chừng sau nửa nén nhang mới phản ứng, gỡ giấy niêm phong trên mặt, hỏi: “Hôm nay ngày mấy?”

“Mười bảy, hôm qua đại thiếu gia đích thân xuất môn.”

“Đại ca ra ngoài?”

Phượng Kính Tai kinh ngạc ngồi dậy, tâm tình nhanh chóng trùng xuống. Nhớ lại trước đây nếu đại ca ra ngoài, bất luận xa gần, rời đi bao lâu, tất cả đều báo cho hắn trước một tiếng. Lần này đi âm thầm, khiến hắn cực kì tức giận, thế nhưng...

Ngay cả đại ca của mình cũng nói mình, có mấy ai trong lòng vui vẻ? Mặc dù hắn thực sự làm gì cũng không ra hồn.

“Sơ Cửu, ta hỏi người.”

“A?”

“Có phải ta là kẻ không chịu thua kém không?”

“Nhị gia muốn nghe lời thật hay là nói láo?”

Phượng Kính Tai im lặng một chút, “Nói thật.”

“So với đại thiếu gia... Quả thực nhị thiếu gia không giống, của cả Phương gia coi như nhiều, đại thiếu gia lại có khả năng, đổi lại người khác sợ rằng nhà này đã mất hết...”

“Bộp!”

Phượng Kính Tai dấm một cái lên tay vịn, Sơ Cửu bị dọa đến run rẩy, “Nhị, nhị gia, chính, chính là ngài bảo tiểu nhân nói thật a...” Thanh âm run run, cả người đều co lại thành một đoàn.

Phượng Kính Tai xoa xoa tay, vẻ giận trên mặt còn chưa tiêu, “Lời nói láo thì sao?”

Sơ Cửu do dự không dám mở miệng, Phượng Kính Tai liếc mắt nhìn nó, “Người nói thật tất cả mấy lời nói láo đi.”

“Lời nói láo là...” Sơ Cửu cẩn thận nhìn sắc mặt khó coi của chủ tử, “Nói láo chính là, trên đời này đáng đáp so với nhị gia còn có khối người, tỉ mỉ đếm một chút nhị gia còn chưa được xếp hạng nữa.”

‘Bộp!’

Lại là một dấm lên tay vịn, trực tiếp đem Sơ Cửu sợ đến mức quỳ trên mặt đất, cái này, nói thật ra cũng không phải, nói láo cũng không phải, kỳ thực chủ tử nó không phải dạng hiểu biết, lại khó hầu hạ mới là thật.

Phương Kính Tai liếc nhìn Sơ Cửu quỳ trên mặt đất, sau đó đứng lên, có chút buồn bực ở trong phòng lượn qua lượn lại, cuối cùng lấy cái vò trên bàn: “Thích quỳ thì quỳ ở đây được rồi.”

Nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài.

25. Chương 25

Mâu thuẫn với đại ca còn chưa chấm dứt, khiến trong lòng Phương Kính Tai cực kì không chấp nhận được. Thế nhưng đại ca đi một ngày một đêm, hiện tại dù cho bay cũng đuổi không kịp. Nghĩ đại ca trở về liền thành thật ở trước mặt hắn nhận lỗi, mua bánh hoa quế dỗ hắn. Huynh đệ không nên trở mặt thành thù, không phải sao?

Vừa đi vừa suy nghĩ, bất tri bất giác ôm vò rượu đến cửa Phong phủ, đứng ở nơi đó nhìn đại môn sơn son đóng chặt, Phương Kính Tai nhưng lại có chút do dự.

Bởi vì hắn cảm thấy mình trước kia suy tính rất buồn cười, đào hoa như ông này dù tốt cũng không thay được cực phẩm danh hào mỹ tửu, lúc ở Hàng Châu, Phong Nhược Trần ngay cả rượu cây xương bồ cũng có thể tìm được, sao có thể đem rượu này để vào mắt.

Phương Kính Tai a Phương Kính Tai, người lại nằm mơ rồi.

Phương Kính Tai đang muốn xoay người trở về, lúc này, đại môn ‘cạch’ một tiếng vang lên. Mở cửa chính là Như Mặc, Phong Nhược Trần tiễn một nam tử trung niên quần áo hoa quý về mặt tổ đàm đi ra, đi tới cửa liền hướng người nọ cung kính vái chào.

“Xin Thường quân gia hướng Hoài Vương truyền đạt lòng biết ơn của tại hạ.”

“Phong lão gia không cần khách khí.” Người nọ đáp lễ, sau đó leo lên nhuyển kiệu rời đi.

Phương Kính Tai biết y đã thấy mình, liền đứng im ở nơi đó. Phong Nhược Trần nhìn theo đỉnh cổ kiệu đi xa, sau đó quay đầu, cười chói lóa:

“Ta nghĩ sau hôm nay trời sẽ mưa lớn.”

Phương Kính Tai ở trong lòng nghiêng rằng, con mẹ nói, lão tử cũng biết sau hôm nay trời mưa to!

Giấy niêm phong mở ra, trong phòng tràn ngập hương rượu.

Chất lỏng màu hổ phách trút xuống trong chén, Phương Kính Tai không chớp mắt nhìn ngón tay gầy gò của đối phương nâng lên chén rượu đưa tới bên mép.

Người nọ uống một ngụm, tinh tế thưởng thức, trên mặt không có biểu tình, Phương Kính Tai lại càng có chút khẩn trương, siết chặt nắm đấm toát mồ hôi.

“Thế nào?”

Phong Nhược Trần để ly xuống, thản nhiên cười, “Vào miệng đậm đà, lại hàm chứa chút cổ xưa thanh thuần, đạt đến tuyệt phẩm rượu ngon.”

Phương Kính Tai thở dài một hơi, trong ngực lập tức vui vẻ, tự tay cũng rót cho mình một chén, rồi sau đó giơ cao chén rượu nhẹ nhàng lắc lư, “Nếu không phải là vì muốn cho người tâm phục khẩu phục, ta mới không muốn đem rượu này cho người khác đâu.”

“Lẽ nào khiến Phong mỗ khâm phục khẩu phục mới là quan trọng?”

Gương mặt Phong Nhược Trần ôn hòa, nhìn không ra hỏi cái này là thật không biết hay cố ý không biết.

Phương Kính Tai ngạnh một chút nhưng không đáp, không phải đáp không được, mà là không muốn khiến y biết mình để ý.

Đối với Phương Kính Tai mà nói, đây là việc duy nhất hắn đạt được khi so sánh với Phong Nhựt Trần, cái loại vui sướng thắng được đối phương, khiến cho hắn đặc biệt thỏa mãn.

“Kỳ thực thể nhân nói sao cũng không quan trọng, mình thấy tốt là được rồi.”

Phong Nhựt Trần nâng chén rượu uống một ngụm, nói, “Tựa như hoa đào này, chỉ có gặp người tài năng mới có thể hóa thành thuần túy vĩnh viễn, nếu là chỗ khác, hương thơm bất quá là rơi rụng đầy đất mà thôi.”

Phương Kính Tai nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt, nghe y nói như thế, trong lòng đúng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Từ nhỏ đến lớn cũng không có người công nhận qua, mà đời này người đầu tiên tán thưởng hắn, lại chính là người hắn ghét nhất.

“Người không cần nói mấy lời này lấy lòng ta, nếu thật là thích, sang năm tặng người mấy vò được rồi.”

“Vậy tại hạ cảm ơn trước.”

Phong Nhựt Trần cười chấp tay, sau lại nghĩ tới cái gì đó, hỏi:

“Rượu này liền kêu ‘Đào hoa nhưỡng’? Không có tên khác sao?”

Phương Kính Tai nhìn y một cái, “Hoa đào chế riêng cho rượu đương nhiên kêu Đào hoa nhưỡng, chẳng lẽ còn kêu ‘Lê hoa bạch’, ‘Hạnh nhân hoàng’ phải không?”

“Ta cũng không phải có ý này, giống như ‘Nữ nhi hồng’ có danh ‘Hoa điều’, ‘Trúc điệp thanh’ kỳ thực là ‘Phân tử’... Rượu ngon như vậy, nên có một cái tên động nhân.”

Phương Kính Tai không kiên nhẫn xua tay, “Ta chơi không nổi cái vẽ nho nhã các người.”

Im một chút, đột nhiên nhào vào bên bàn sát lại Phong Nhựt Trần nói:

“Đều nói Nhựt Trần công tử tài học hơn người, người nghĩ tên xem.”

Phong Nhựt Trần nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghĩ ngợi, trong miệng khẽ ngâm:

“Nhân diện bất tri hà xử khứ, đào hoa y cự tiểu xuân phong...” (*)

Rồi mới quay đầu:

“Người xem, kêu ‘Tiểu xuân phong’ thế nào?”

“Được!”

Phương Kính Tai vỗ bàn một cái, sau đó nâng chén rượu cùng Phong Nhựt Trần cạn:

“Hoa đào rơi lả tả qua đi thời gian rực rỡ, hóa thành hương rượu tiểu xuân phong, tên này ta thích.”

Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nhưng lại phát hiện, lần này đối lại Phong Nhựt Trần cảm chén ánh mắt chăm chú nhìn mình, Phương Kính Tai không khỏi có chút kỳ quái, đưa tay trước mặt y quơ quơ, ai ngờ y đưa tay nắm lại.

Hai bên nhìn nhau, không nói gì, Phương Kính Tai tựa hồ có thể cảm giác được dây đó trong phút chốc có mạch nước ngầm tràn vào, nhưng mà tự ở nơi đó sợ rằng chỉ một động tác liền kích thích cuộn trào mãnh liệt khôn cùng đem hai bên nuốt trọn.

Ước chừng một khắc, Phong Nhựt Trần có phản ứng trước, y từ từ tiến lại gần, sau đó...

Bốn môi cùng chạm...

Hơi thở từ lâu đã quen thuộc, không có bất kỳ chống cự thậm chí còn chủ động hé miệng nghênh tiếp đối phương, trong vạn dặm truy đuổi dây dưa, ý thức tán loạn.

Một lúc lâu, Phong Nhựt Trần mới lui lại, nhưng vẫn nắm tay hắn không có hành động gì nữa, Phương Kính Tai có chút kinh ngạc.

“Không... làm sao?”

Thanh âm ép xuống thấp nhất, hỏi. Kỳ thực lúc bị bắt gặp ngoài cửa, Phương Kính Tai cũng đã chuẩn bị tâm lý, tự mình giống như dâng hàng đến cửa, theo đạo lý Phong Nhựt Trần sẽ không thể không làm gì được.

“Ta không muốn... Như thế người sẽ mau trả hết nợ.” Phong Nhựt Trần hàm thanh mà nói.

Buông ra hai tay Phương Kính Tai, sau một khắc, lại bị hấn cầm ngược lại.

Phương Kính Tai thấy Phong Nhựt Trần vẽ mặt giật mình, tầm mắt nhìn lên hầu hết y chuyển động, xuống chút nữa, là xương quai xanh mơ hồ lộ ra sau cổ áo...

Bụng dưới dần dần dâng lên một đoàn lửa nóng, như bị lửa đốt đến đau nhức.

Ông trời! Phương Kính Tai trong lòng thở dài một tiếng, mình nhất định bị điên rồi!

Hấn đối với y cuối cùng nảy sinh sắc dục!

Người trước mắt này, không có vóc người xinh đẹp dung nhan tuyệt lệ như nữ tử, cũng không hiểu được kỹ năng uyển chuyển trên giường như tiểu quan hay lấy lòng, thậm chí, giữa bọn họ ngay cả xã giao vui vẻ cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, thế nhưng hấn sinh ra ý niệm như vậy, không chỉ một lần.

Muốn nhìn y bị đặt ở dưới thân, muốn chà đạp dần vật y, muốn nhìn bộ dạng y mất trật tự...

Dục vọng một khi bị khơi mào, sao có thể dễ dàng dập tắt?

“Thế nhưng ta muốn...”

Phương Kính Tai mơ hồ nói một câu, liền sát lại gặm cổ y.

“Một trăm vạn lượng một lần.”

Phong Nhựt Trần lần thứ hai hảo tâm nhắc nhở.

“Người dám nói... Đây không phải là người tình ta nguyện?”

Lần này Phương Kính Tai không bị số tiền dọa sợ, hấn biết, y sẽ không.

Tay tiến vào vạt áo đối phương dò xét, thấy đối phương không chống cự liền thuận thế đẩy y ngã trên mặt đất, chính mình nhảy qua ngồi trên người y, dục vọng đang gắng gượng chống đỡ nóng rực, đưa tay cởi y phục Phong Nhựt Trần, dùng khẩu khí ác bá lấn lướt:

“Lần trước không nhớ rõ, người thua ta, lần này để ta cảm nhận một chút.”

“Chỉ sợ ... cũng không phải hồi ức.”

Phong Nhựt Trần cũng cười, cực kì thản nhiên nằm mặc hấn mở ra vạt áo, đem vạt áo mở rộng.

Trong mắt Phương Kính Tai tràn đầy tình dục, cúi đầu hôn bờ môi y, “Ta sẽ khiến người... thực tủy biết vị.”

Vừa nói, bên trong ngoại trừ tiếng vải vóc va chạm, chỉ còn lại tiếng than nhẹ mơ hồ, lửa triều tình dục chia đều cho hai thân thể trẻ tuổi dây dưa với nhau, mà đang trong lúc cao trào, một tràng tiếng gõ cửa truyền đến.

“Lão gia.”

Thanh âm Như Mặc ở ngoài cửa vang lên, “Tô lão bản, Lý lão bản, Giang lão bản đã tới, đang ở tiền sảnh chờ ngài.”Hết chương 25

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiểu đông phong

Trích trong Đề Đô thành Nam trang (hay còn gọi Đề tích sở kiến xứ) là một trong rất ít những bài Đường thi nói về chủ đề tình yêu của tác giả Thôi Hộ

Nguyên tác

’
;
’
.

Phiên âm

Đề Đô Thành Nam Trang

Khứ niên kim nhật thử môn trung

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu đông phong

Dịch nghĩa

Đề (thơ) ở trại phía Nam Đô Thành

Ngày này năm ngoái tại cửa đây

Hoa đào và mặt người cùng ánh lên sắc hồng

Gương mặt người xưa giờ không biết chốn nao

(Chỉ thấy) hoa đào vẫn như cũ cười với gió đông.

Đô Thành: Tức Trường An (kinh đô nhà Đường)

26. Chương 26

Phong Nhượng Trần đẩy Phương Kính Tai ra, môi dây dưa cùng một chỗ, lúc tách ra còn lưu lại một sợi chỉ bạc, lóe lên sáng bóng, vô cùng mờ ám.

“Người bảo bọn họ chờ chốc lát, ta lập tức qua.”

Trên mặt Phong Nhượng Trần vẫn còn dâng lên tình dục, giọng nói lại trầm tĩnh như thường. Dem vạt áo mở rộng kéo lại, đang muốn tự mình đứng lên, bị Phương Kính Tai kéo ống tay áo.

Có đạo lý nào người đã làm hơn nửa lại bỏ đi?

Huống hồ hắn còn chưa được làm!

Phương Kính Tai cau mày nhìn về phía Phong Nhượng Trần, ba phần khó hiểu bảy phần tức giận, còn có chút khẩn cầu, khư khư giữ tay áo Phong Nhượng Trần không chịu buông tay. Hai chữ ‘đừng đi’ viết ở trên mặt.

Chỉnh đốn xong một thân quần áo xộc xệch, tình dục trên mặt Phong Nhượng Trần đã như thủy triều lui xuống, từ trong tay Phương Kính Tai mạnh mẽ giật lại tay áo, “Đừng nháo, đó là chuyện quan trọng!”

Đi tới bên cạnh bàn đem chén trà lạnh uống một hơi cạn sạch, sau đó vội vã rời đi.

Dục vọng chưa phát tiết lại ủ rũ, Phương Kính Tai ngồi dưới đất ngậy người một lát mới phản ứng được, y cứ như vậy mà bỏ đi lấy người!

Ở trong phòng Phong Nhượng Trần đợi mãi không thấy người trở lại, trên bàn bày đào hoa nhưỡng, diêm hương tỏa khắp, Phương Kính Tai ngồi một chỗ không tự chủ nhớ lại lộn xộn hồi nãy, người nọ nằm dưới

thân mình, trần trụi một thân bảo dưỡng trắng nõn non mịn, mắt ướt ướt, ánh mắt mê mang, mị hoặc mà vô lực...

Nghĩ tới đây, trên mặt nóng như lửa đốt, mà dục vọng vừa đẹp loạn đã có xu thế ngẩng đầu, hần liền đứng dậy ra khỏi phòng định bụng đi hít thở không khí.

Mới vừa bước ra cửa phòng, chợt nghe thấy đầu kia hành lang có tiếng nói chuyện, Phương Kính Tai quay đầu nhìn lại, sững sờ.

Phong Nhượng Trần và những người đó vừa nói vừa đi tới cửa, chắc là đã nói xong chuyện đang muốn tiễn khách, mà Phương Kính Tai cũng sợ hãi chính là, mấy người kia đều là kẻ thù sinh ý lớn vùng Giang Chiết.

Sau khi gạo Phương gia xảy ra vấn đề, đại ca cũng từng đi tìm bọn họ, nhưng bọn họ cũng trả lời chắc chắn phải đợi vị thu hoạch sau mới được, thế nên đại ca mới phải đích thân đến Chiết Giang tìm căn nguyên.

Phương Kính Tai nhẹ nhàng đi theo, muốn nghe một chút bọn họ nói cái gì.

“Có thể được mấy lão bản tương trợ, Phong mỗ vô cùng cảm kích, nhất định tạ ơn thỏa đáng.”

“Phong lão gia sao có thể nói vậy, mọi người đều là người làm ăn, người ra điều kiện tốt như thế chúng ta không có lý do chối từ a, trước đó đại chủ Phong gia đến hỏi điều bị ta cự tuyệt, chính là vì chú ý đến mặt mũi Phong lão gia.”

“Đúng thế, khi đó Tô lão bản nói ta tích trữ gạo còn không tin, nghĩ Phong gia muốn gạo làm gì. Hiện tại cuối cùng cũng minh bạch, hóa ra là làm như vậy, Phong lão bản loại được một quân cờ đúng là tốt a.”

“Không phải nói Phong lão bản tuổi trẻ tài cao, đem Phong gia xử lý tốt như vậy.”

“Các vị quá khen, Phong mỗ chỉ là noi theo cách làm của các tiền bối vẽ hồ lô mà thôi, sau này còn muốn thỉnh các vị chiếu cố nhiều hơn.”

“Lão Lý, ta xem chúng ta vẫn là nên nhanh chóng trở lại đem hàng xếp lên thuyền, Giang Nam đang mùa mưa dầm, làm không tốt gạo liền hỏng hết.”

“Vậy, chúng ta cáo từ trước, Phong lão bản người cũng trở lại đi, hàng người muốn mấy ngày tới sẽ có.”

“Phong mỗ không tiễn.”

Ngược Phương Kính Tai đông lại, tức giận nắm chặt hai tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay.

Hóa ra đều là người dễ trò quỷ!

Phong Nhượng Trần tiễn người ra cửa, sau đó khẽ thở phào một cái, xoay người, đối diện Phương Kính Tai lộ ra vẻ mặt âm trầm, giận người, rồi lại lập tức khôi phục bình tĩnh.

“Là ta đi lâu quá, không chờ được sao?”

Phương Kính Tai nhìn y, khóe miệng hiện ra một tia cười nhạt:

“Ta cùng đại ca còn đang thấy kỳ quái, kho gạo đang bình thường sao tự nhiên có thể bốc cháy, cháy rồi thì thôi, vụ hè cũng không phải không thiếu nguồn, thế nhưng mấy kẻ thù ở Giang Chiết đều thống nhất tỏ ý đến vụ sau mới được, liền đoán có người ở đó cản trở... Ha ha! Không nghĩ tới sự thật là như thế này.”

Nắm tay siết chặt run rẩy, cuối cùng cũng không vùng vãi.

“Đều nói người không bao giờ làm ăn khiến mình lỗ vốn, Phương gia khi nào có lỗi với người, mà lại đi tính toán chúng ta?”

“Kính Tai, người nghe ta nói...”

“Ta không muốn nghe người ngụy biện.”

Phương Kính Tai nổi nóng không để Phong Nhượng Trần bắt luận cơ hội nào giải thích, hần bỗng nhiên nhớ tới một việc, lúc mới từ Hàng Châu trở về nghe Như Họa từng nói.

‘Bởi vì Mạch Ngọc là người của Nhược Trần công tử.’

‘Từ sau khi Nhược Trần công tử cùng Mạch Ngọc tiến vào khách phòng, Mạch Ngọc căn bản không nhận khách nhân khác, sau này có người hâm mộ danh tiếng là mấy vị lão gia đến chọn y, không những bị mặt lạnh đối đãi, mà sau đấy đều gặp chuyện, không phải trong nhà có biến cố thì phương diện làm ăn cũng có vấn đề... Mấy đại gia kia đều hiểu sau lưng Mạch Ngọc có Nhược Trần công tử một tay thao túng...’

Đều không phải trong nhà có biến cố thì phương diện làm ăn cũng có vấn đề...’

Một câu nói kích thích Phương Kính Tai, quả thực là bởi vì mình nhất thời vừa ý Mạch Ngọc, thế nên y đang trả thù mình.

Ghê tởm!

Phương Kính Tai hung dữ trừng Phong Nhược Trần, nghiêng răng:

“Họ Phong, Xem như người lợi hại! Lão tử sẽ không để cho người sống dễ chịu, chống mắt nhìn cho ta!”

Dứt lời, phất tay áo rời đi.

27. Chương 27

Ba ngày sau, Phong gia gặp chuyện không may. Một trăm hai mươi thuyền lá trà bị Diêm Thiết Ti bắt giữ, nói là trên thuyền âm thầm mang theo tư muối, cần tra rõ.

Phong gia từ trước tới nay, công bằng mà nói, luôn tự xưng là trung thực, giờ lại thêm chuyện lừa gạt thương hộ lẫn mua lẫn bán Quách gia, việc này vừa ra, đầu đường cuối ngõ nhất thời sôi sục, truyền đi mọi người đều biết. Một trăm hai mươi thuyền lá trà này còn có cống trà, nếu thật sự có việc giấu diếm muối, nghĩ tắng gia bại sản vẫn còn nhẹ.

“Nhược Trần công tử! Nhược Trần công tử! Ngài...”

Trên hành lang Ý Hương Các một trận xôn xao, mà lúc này, Phương Kính Tai đang dựa trên tháp thượng, mắt hơi khép, ngón tay nhịp theo tiếng đàn của Như Họa, một bộ dạng lười biếng.

“Nhược Trần công tử, ngài như vậy sẽ làm phiền đến khách nhân khác, Nhược ... Ôi!”

Hồng ma ma thét một tiếng kinh hãi, đỡ lấy ván cửa trả lời, đồng thời ‘tranh’ một tiếng, tiếng đàn đột nhiên ngừng lại.

Phương Kính Tai mở mắt ra, đem Như Họa sợ hãi ôm vào lòng hôn một cái lên mặt trấn an, sau đó nghiêng đầu nhìn. Phong Nhược Trần đứng ở cửa, trường sam gấm hoa lam sắc, nghiêm nghị đến mức toàn thân phát ra hơi lạnh thấu xương.

Phương Kính Tai đã đoán trước được y sẽ sớm tìm tới cửa, lại không nghĩ rằng y trực tiếp tìm tới nơi này, phất tay, ý bảo những người khác đều lui ra, mà bảo kê Ý Hương Các cũng rất thức thời đưa Phong Nhược Trần vào rồi đóng cửa lại, tạm thời tránh đi.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người, tác phong Phong Nhược Trần không giống như trước kia nho nhã khiêm tốn, khí thế nghiêm nghị đi thẳng vào vấn đề, “Người có ý gì?”

“Ý gì là sao? A!”

Phương Kính Tai đứng dậy, đối diện với ánh mắt lạnh lùng, “Ta đã nói với ngươi, ngươi đợi đấy, không nghĩ trí nhớ ngươi quá kém.”

Phong Nhược Trần tiến lên nín lại hẳn, “Kính Tai, đừng làm rộn, đây chính là hơn một trăm thuyền lá trà.”

Phương Kính Tai ghét nhất loại thái độ coi hấn như tiểu hài tử cố tình gây sự, vung khỏi tay y, “Lá trà với Phong gia người là quan trọng, mẽ nguyên (nguồn gạo) bên ta không quan trọng sao? Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân*, ta nghĩ Nhược Trần công tử không phải không biết.”

(*điều ta không muốn cũng đừng làm cho người)

Phong Nhược Trần ngẩn ra, không lên tiếng nữa, Phương Kính Tai đứng ở chỗ cũ, liếc y thách thức, “Ta không biết quy củ, nhìn chúng Mạch Ngọc, đặc tội người của người, là Phương Kính Tai ta không biết tự lượng sức mình, là lỗi của ta. Thế nhưng Phong gia cùng các người sinh ý qua lại, chưa bao giờ khiến người thua thiệt, đại ca ta càng đối đãi người như huynh đệ nhà mình. Phong Nhược Trần, lúc người tính toán Phong gia có từng bận tâm đến tình cảm? Có từng nghĩ tới giao tình thường ngày?”

“Sự tình không phải như người nghĩ...”

Phong Nhược Trần muốn giải thích, nhưng Phương Kính Tai ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho y lên tiếng.

“Nghĩ? Ta không cần suy nghĩ, căn bản đây là ta tận mắt thấy, chính tai ta nghe! Người dám nói người không cùng mẽ thương Giang Chiết cấu kết chặn đứt mẽ nguyên chúng ta? Người dám nói người không dùng thủ đoạn bất chính trắng trợn tích trữ gạo?”

Phương Kính Tai hiển nhiên có chút không kiềm chế được, nói xong khóe mắt đỏ ngầu, cơ hồ hô thành tiếng.

Ý thức được tâm tình mình không khống chế được, Phương Kính Tai xoay người hít sâu hai cái bình tâm.

“Vậy người rốt cuộc muốn ta làm sao?”

Phương Kính Tai xoay người lại, “Ba điều kiện.”

Thấy y không lên tiếng, Phương Kính Tai nhìn hướng khác nói, “Một, số gạo người tìm được toàn bộ là của ta, người mua bao nhiêu ta trả bấy nhiêu không thiếu một phần. Hai, ta muốn người viết cam đoan, không cùng mấy thương hộ kia chèn ép Quách gia.”

Nhân nhân Phong Nhược Trần chấn động, “Nguyên lai là Quách Hàm... Kính Tai, người sao có thể qua lại cùng người thù thế?”

Phương Kính Tai cười cười, “Người như thế? Bên cạnh Kính Tai ta chính là người như thế, ăn uống chơi gái cờ bạc vô học bất tài, đừng đem ta cũng giống như người, người là Nhược Trần công tử, là đại lão gia Phong gia, thế nhân đặt trong lòng bàn tay khen ngợi còn không kịp, đương nhiên sẽ không cùng người như chúng ta làm bạn.”

Phong Nhược Trần tựa hồ không muốn cùng hấn tranh cãi chuyện này, “Điều kiện thứ ba là gì?”

“Ta muốn tờ khế ước ba đêm.”

Về mặt Phong Nhược Trần đông lại, nghiêng đầu, cau mày giống như suy nghĩ mấy điều Phương Kính Tai nói đến.

Phương Kính Tai cũng không ép y, lần nữa trở lại bưng chén trà ung dung uống. Kỳ thực hấn cũng không muốn Quách Hàm được lợi, thế nhưng gạo kia hiện tại có thể giải trừ khẩn cấp cho tửu phường Phương gia, mà tờ khế ước...”

“Ta đáp ứng người.”

Thanh âm Phong Nhược Trần khiến hấn khôi phục lại tinh thần, chỉ thấy y mang giấy bút đến, trên giấy viết xuống thật nhanh cái gì đó, sau đó lấy con dấu, khắc một ấn, đem tờ giấy kia cho Phương Kính Tai nhìn, “Đây là cam đoan ngày sau không cùng thương hộ khác chèn ép Quách gia.”

Nói xong, sờ bên hông thứ gì đó đưa cho Phương Kính Tai, “Người cầm cái này có thể trực tiếp đến bến tàu nhận hàng, sớm nhất phỏng chừng năm ngày sau có thể đến nơi.”

Phương Kính Tai cúi đầu nhìn thứ trong tay một chút, là một khối đồng bài tinh xảo dài hai tấc, giữa bài khắc phong tự.

Nhận lấy khối đồng bài kia, liền nhắc nhở y, “Còn có cái kia...”

Phương Kính Tai đứng ở nơi đó không có hành động gì khác, bên trong một mảnh lặng im, không khí đè nén khiến Phương Kính Tai cảm thấy ngực như đông lại.

Không biết qua bao lâu, Phong Nhựt Trần mới chậm rãi giơ tay lên, từ trong lòng ngực lấy ra một tờ giấy, thận trọng mở, từ đầu tới cuối nhìn chăm chú.

Đây hết thấy đều bị Phương Kính Tai nhìn thấy, hơn nữa cái loại ánh mắt lưu luyến của đối phương, giống như dao nhọn, từng chút một đâm vào trong lòng hắn.

Phong Nhựt Trần giơ khế ước cho hắn nhìn, mặt trên rõ ràng ba chữ Phương Kính Tai.

Phương Kính Tai đưa tay muốn lấy, không nghĩ tới Phong Nhựt Trần lại thu về, âm thanh tờ giấy bị xé rách vang lên.

Giấy tan thành nhiều mảnh, như hồ điệp chết khô từ trên tay y rơi xuống.

Vốn nên là vì tránh được đêm đó mà thở phào một cái, thế nhưng lúc này, trong lòng Phương Kính Tai lại lấp đầy khó chịu.

Hắn phát hiện Phong Nhựt Trần đang nhìn hắn, nhưng trong con ngươi như diệp thạch sáng lạn lại âm đậm trùng xuống, từ lâu đã không còn ánh sáng.

“Kỳ thực ta cũng không có nghĩ tới muốn người trả, bất quá là muốn cùng người đùa một chút, thế nhưng không nghĩ tới người đối với chuyện kia thực nghiêm túc, khiến ta cũng bắt đầu có điểm chờ mong... Nếu như không thích cùng ta làm loại chuyện đó, người ngay từ đầu nói rõ ràng, ta cũng không bức bách người.”

Phương Kính Tai ngực hoảng sợ, chính mình, quả nhiên từ đầu đến cuối là trò cười!

Phong Nhựt Trần lại nói, “Cho dù người không tin, ta cũng muốn nói cho người, người để cho mẹ thương Giang Chiết tích trữ gạo không phải là ta, ngày đó ta trở về ở bến tàu gặp huynh người, hắn nói với ta chuyện các người bị chặn mẹ nguyên, sau đó chúng ta suy nghĩ cách ứng phó, chính là ta lấy thân phận khác đi liên lạc mẹ thương... Mà gạo này, chính là thay Phương gia mua lại.”

Lời nói, như giáng một gậy, đem Phương Kính Tai chấn động nửa ngày mới lấy lại tinh thần, hắn nhìn Phong Nhựt Trần một chút, lại nhìn dấu ấn trong giấy cam đoan trên tay, ý thức được mình phạm phải sai lầm rất lớn, mà sai lầm này, có thể hủy diệt Phong gia!

Bất chấp mọi thứ, Phương Kính Tai nhắm mắt cầm giấy tông cửa xông ra, trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, hắn muốn đi tìm Quách Hàm, hắn muốn lập tức sửa lại sai lầm này!

28. Chương 28

Ngày đó rời khỏi Phong gia, hắn liền đi tìm Quách Hàm. Hắn muốn Quách Hàm đứng ra để cho người của Diêm Thiết Ti đang giữ trà nhà Phong Nhựt Trần, cũng đổi lấy gạo từ tay mẹ thương Giang Chiết, đúng như hắn sở liệu, điều kiện Quách Hàm, chính là muốn việc làm ăn Quách gia nhà bọn họ không bị kìm hãm.

Hắn biết Quách Hàm không phải là thứ gì tốt, trong đầu đầy chủ ý bất chính, thế nhưng chờ đại ca trở về thương lượng sợ là không kịp, huống chi ngay cả thời gian đại ca sẽ trở về hắn cũng không biết, cân nhắc một chút, dù sao trong việc làm ăn Phương gia và Quách gia cũng không qua lại, đáp ứng gã cũng không sao.

Thế nhưng Phương Kính Tai vụn vụn không nghĩ tới, bản thân mình, rơi vào bẫy rập của đối phương.

“Họ Quách! Trà Phong gia sao vẫn bị Diêm Thiết Ti giữ lại?”

Phương Kính Tai vô cùng tức giận chạy vọt vào Quách gia, thấy Quách Hàm một bộ hồn nhiên kiêu như không có chuyện gì, càng thêm giận, một chưởng vỗ lên bàn, “Không phải nói muốn tốt, chỉ cần giấy cam

đoan Phong Nhược Trần viết rơi vào tay, người để Thiết phó sử thả thuyền, hiện tại đã sớm đem thứ kia cho người, tại sao trà Phong gia vẫn còn bị giữ?”

Chính hắn tận mắt thấy Quách gia lấy ra con dấu cam đoan, những thương hộ kia chặn trước cửa muốn Phong gia đi ra nói rõ mọi chuyện, mà bên kia, thuyền Phong gia lại chậm chạp không thấy thả, mà càng như thế, chính là đẩy Phong gia vào quần cảnh, càng đẩy chính bản thân hắn sinh bất nghĩa.

Quách Hàm bưng chén trà, không nhanh không chậm gạt lá phía trên, “Phong Nhược Trần không gấp, người gấp cái gì, hơn nữa, người của Diêm Thiết Ti không muốn thả, ta cũng không làm gì được.”

“Diêm Thiết phó sử không phải là người các ngươi nâng đỡ đi lên sao, hơn nữa trước đây đã nói rồi, người cầm được thứ kia trong tay liền không làm khó Phong gia, vì sao hiện tại lại lật lọng?”

Khóe miệng Quách Hàm cong lên, “Phương nhị thiếu gia không biết nói miệng là không có bằng chứng sao? Quách mỗ trước đây quả thực nói như vậy, thế nhưng trên việc làm ăn sẽ luôn có biến số, Quách mỗ đây cũng là không cách nào dự tính đến.”

Phi! Rõ ràng là người và người của Diêm Thiết Ti có ý định ngầm chiếm trà Phong gia, thuận tiện chính cho Phong gia suy sụp...

Trong lòng Phương Kính Tai vừa giận vừa hối hận, mấy ngày trước hắn mang đồng bài Phong Nhược Trần đưa đến bến tàu nhận hàng, hạ nhân Phong gia ngay cả hỏi cũng không hỏi liền trực tiếp theo phân phó của hắn mà làm việc, hàng chuyển xong tự có người đến phòng thu chi lấy tiền, Phương gia đúng là trì hoãn quá lâu, mà chính bản thân quá xúc động mà hành sự lại thành ra hại đến Phong gia, nói là lấy oán trả ơn, thì cũng quá đúng rồi.

Trong lòng có tâm sự, không buồn ăn uống, buổi tối nằm trên giường, cũng là lăn lộn khó ngủ.

Phong Nhược Trần đáp ứng ba điều kiện đều làm xong rồi, thế nhưng trà kia lại bị người của Diêm Thiết Ti giữ lại.

Bản thân hắn phải làm cái gì?

Lấy oán trả ơn? Bất học vô dụng vô liêm sỉ?

Nếu là tới tận nhà đánh đập mắng chửi hắn một trận, có lẽ sẽ tốt hơn một chút, thế nhưng đối phương tựa hồ không phẳng ứng lại ý tứ của hắn, từ trong miệng phụ thân cũng nghe nói Phong Nhược Trần vì trà này một mực bôn ba khơi thông, ở trên đường đi ngang qua tiệm Phong gia, ngẫu nhiên đúng lúc liếc thấy, người kia tiêu tụy khiến hắn không thể tin đây là Nhược Trần công tử phong lưu tuấn nhã, bởi vậy càng thêm áy náy.

Trà Phong gia, hắn từng cùng Quách Hàm đàm phán vài lần, chỉ tiếc trước đây lúc nói không có chứng cứ, bây giờ đối phương một mực đem sự tình giao cho Diêm Thiết Ti, đối với việc hắn đến cũng là xa cách.

Đại ca sai người truyền tin trở về, nói là vấn đề mẽ nguyên đã giải quyết, mấy ngày nữa là có thể trở về.

Phương Kính Tai nghĩ, bên Quách Hàm kia nói không được, để sau này đại ca trở về đứng ra hỗ trợ, danh dự cùng danh tiếng đại ca đều tốt, ở trong triều cũng quen biết không ít người, vì Phong gia dùng một chút quan hệ phỏng chừng hắn sẽ không không đồng ý, nếu là bởi vậy bị phạt cũng không thành vấn đề, nếu là quỳ trong từ đường nghe tổ huấn có thể để cho trà Phong gia kia sớm được thả, hắn quỳ đến chết cũng được.

Trong thời gian chờ Phương Hiếu Tai trở lại, Phương Kính Tai nghe được tin tức, Phong Nhược Trần giúp Công tử Vô Song chuộc thân. Có người nói Nhược Trần công tử tổn hơn hai vạn lượng, cũng có người nói Nhược Trần công tử nhất văn nhị xuất (?), đến tốt cùng là như nào, Hồng ma ma im miệng không đề cập tới, thế nhưng có thể để Hồng ma ma như thế dứt khoát thả người, phỏng chừng con số cũng không nhỏ.

Ban đêm, một mình ngồi ở trong sân chốc rượu, Phương Kính Tai nghĩ tới chuyện này, quả thật nếu như theo lời thế nhân, Phong Nhược Trần đối Vô Song công tử có tình, mà tình trạng Phong gia hiện tại có phần nguy cấp, Phương Kính Tai thực hiện lời hứa vì y chuộc thân, nghĩ đến không chỉ là có tình, mà càng có nghĩa.

Hết nghĩ cái này, lại chuyển sang nghĩ cái khác...

Có phải bây giờ trà kia của Phong gia không có cách nào lấy về, sở dĩ Phong Nhược Trần làm thư thế, trước khi Phong gia suy sụp thực hiện hứa hẹn.

Nghĩ tới đây, sống lưng Phương Kính Tai toát mồ hôi lạnh, hận không thể trực tiếp bay mang đại ca về, chỉ có thể hy vọng nhiều ngày qua, không cần xảy ra bất cứ chuyện gì.

Mà sau sự kiện náo loạn kia, Phương Kính Tai cũng không có tâm tư đi Ý Hương Các mua vui, đại đa số là ở tửu phường nhà mình, hỗ trợ tính toán sổ sách, ngược lại đi lên không ít.

“Nhị thiếu gia, cái này cho người.”

Vương bá trông coi tửu phường thần bí đưa một cái vỏ nhỏ cho Phương Kính Tai, mở ra ngửi, vẻ mặt khó hiểu, “Vương bá, người đưa ta cái này làm gì? Ta lại không uống điếm tửu (rượu ngọt).”

Vương bá vuốt râu mép xít lại gần hần, nói nhỏ, “Là để người mang cho đại thiếu gia.” Phương Kính Tai lại càng không hiểu, thấy hần như vậy, Vương bá kéo hần sang một bên, “Không phải người nói trước khi đại thiếu gia xuất môn người khiến hần tức giận sao? Chờ đại thiếu gia trở về đem cái này lấy lòng hần.”

Phương Kính Tai đem cái bình đầy quay về trong lòng Vương bá, “Vương bá ta thấy người thật là lão hồ đồ, người cũng không phải không biết, đại ca rất ít uống rượu, còn không bằng cầm bánh hoa quế trong Hội tiên lân cho hần.”

“Dám nói ta là lão hồ đồ, tiểu tử thói người ngứa da phải không?” Vương bá vỗ một cái lên đầu hần, “Vương bá nhìn hai người các người lớn lên, sẽ nói sai sao? Đại thiếu gia rất ít uống rượu, nhưng hần thích rượu nếp ngọt, có đôi khi đến tửu phường không thấy ta liền vụng trộm uống.”

“Không phải chứ?”

“Người không tin? Ta đã nói với người a...”

Hai người núp ở trong góc thì thầm, thỉnh thoảng lại cười to hai tiếng, đúng lúc đó, Sơ Cửu lão đảo xông vào.

“Nhị, Nhị thiếu gia... Nhị thiếu gia!”

“Có cái gì mà hấp tấp?”

Phương Kính Tai xoay người lại trách nó.

Sơ Cửu nhào tới nắm lấy Phương Kính Tai, oa một tiếng khóc lên, “Đại thiếu gia, thuyền đại thiếu xảy ra chuyện... Ô... Gặp phải cường đạo chuyên đánh cướp thương thuyền, thuyền bị đốt, đại thiếu gia, còn có người trên thuyền, đều không thấy... Ô...”

“Người nói... Cái gì?”

Tay khê buông, vỏ rượu rơi trên mặt đất, ‘choang’ một tiếng, trấn triệt tâm phế.

29. Chương 29

“Người gạt ta đúng không?” Phương Kính Tai nắm lấy vai Sơ Cửu lắc mạnh.

“Nhị thiếu gia... Ô...” Sơ Cửu ngay cả lời cũng nói không được.

Phương Kính Tai buông nó ra, thân thể bất ổn lão đảo lui bước, lắc đầu không dám tin, “Sẽ không... Không có khả năng... Đây là lời đồn... là lời đồn!”

“Là thật... Thời gian phát hiện thuyền kia, nước bốn phía đều là màu đỏ... Trên thuyền đã không có người, người báo tin nói, cho dù có may mắn còn sống sót, hỏa hoạn nóng như thế, cũng đều thiêu hết...”

Phương Kính Tai chỉ cảm thấy một trận choáng váng, vội đưa tay đỡ lấy tường nhưng vẫn cảm giác hai chân mềm nhũn, thân thể chực ngã xuống.

Sẽ không... Mấy ngày trước vừa mới nhận thư từ đại ca, nói sẽ lập tức quay lại, sao có thể gặp chuyện này? Đây không phải là thật... Đây không phải là sự thật...

Trên mặt đất, vò rượu bể nát, chất lỏng văng khắp nơi, mùi rượu thanh đậm say lòng dằng dặc lơ lửng trong không khí.

Nhìn vũng nước đọng trên đất, đường nhìn càng ngày càng mờ hồ... Thân thể Phương Kính Tai run rẩy, sau đó chợt ngừng đầu, đẩy Sơ Cửu liền xông ra ngoài.

“Ca !”

Bên ngoài, mưa tuôn xối xả, vạn phần điêu tàn.

Chạy ra ngoài bỏ lại Sơ Cửu và Vương bá, Phương Kính Tai một mình ở trong mưa dầm đầu chạy, hạt mưa lớn chùng hạt đậu tấp vào mặt, rất đau, thế nhưng đau nữa cũng không bằng nỗi đau trong ngực.

Đại ca của hần, đại ca hần kính yêu nhất...

Hần không nghe được lời người khác mắng chửi sau lưng khi bị hần đụng phải, hần cũng không nghe được những người tránh mưa hướng hần chỉ trở, hần thậm chí không nghe được tiếng sấm vang động trên trời, cũng không nghe được tiếng mưa rơi... Chỉ nghe được dư âm tiếng thở dốc như sắp chết đuối của bản thân, còn có tiếng bước chân dẫm nước của hần trên đường.

Chẳng biết chạy bao lâu, thời điểm bước chân rã rời, trước mắt là mặt sông mênh mang, chính hần không tự chủ được chạy đến bến tàu.

Nước sông ngả vàng vắn đục, sóng lớn cuộn cuộn, hần cảm thấy ngực nghẹn lại, nhắm mắt, trước mắt hiện lên thân ảnh cả người đầy máu, trên sóng mãnh liệt cuộn trào nhấp nhô, giống như một chiếc lá, bị cuốn đi, bị cắn nuốt.

“Ca ca !”

Phương Kính Tai xuất toàn lực hướng mặt sông la lên, một tiếng lại một tiếng thê lương qua đi, nhưng đều bị gió mưa chôn vùi.

Ca... Tại sao ngươi không trở lại?

Vương bá lén cho ta một vò rượu ngọt... còn có bánh hoa quế ở Hội tiên lâu, ngươi thích ăn bao nhiêu Kính Tai liền kêu người đi mua...

Ca... Kính Tai còn chưa kịp bồi tội với ngươi... Ca!

“Ca... Kính Tai sai rồi... Kính Tai biết sai rồi... Chỉ cần ngươi trở về, Kính Tai tuyệt đối không chọc ngươi tức giận... Ngươi bắt ta quỳ từ đường cũng tốt, tổ huấn cũng tốt, hay bắt ta đi học sử lý sinh ý ta cũng làm... Ca... Ca!”

Chất lỏng lạnh như băng ở trên mặt rơi xuống, không biết là nước mưa hay là nước mắt, mà trận mưa này, giống như sẽ không ngừng, tựa hồ ngay cả Thiên Đô cũng không muốn tin tưởng hết thấy chuyện này, cùng khóc thảm, cùng đau thương.

Chẳng biết đứng bao lâu trên bến tàu, Phương Kính Tai mới lết thân trở về, nước mưa rơi xuống phiến đá trên đường, như ngọc châu bắn tung tóe, đường phố hầu như không còn ai, vắng lặng.

Phương Kính Tai cứ như vậy mà đi, phía sau vang lên một trận lục lạc giòn tan, hần dừng lại muốn cho mã xa đi trước, ai ngờ xe ngựa kia cũng ở bên cạnh hần ngừng lại.

Màn xe bị vén lên, người trong xe bung một chiếc ô sáu mươi bốn nan tử ngọc, bước lại.

Một thân áo trắng, hé ra dung nhan tuấn tú tuyệt lệ, như thiên nhân thanh thuần thoát tục. Y giơ cao tán ô đi đến bên người Phương Kính Tai, giúp hần che đi chút mưa.

Phương Kính Tai nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt kia, y và Phong Nhựt Trần đứng đầu thuyền hoa, một trong treo nhưng lạnh lùng thanh nhã, một tiêu sái tuấn dật, nâng cốc trước gió, quần áo phất bay, giống như một đôi trời đất tạo nên. Một khắc kia, ánh mắt của hắn hình như rơi ở trên người bọn họ, nhìn chăm chú vào bọn họ thật lâu, thẳng đến khi không nhìn thấy con thuyền mới thôi.

Hắn nhớ, sau đó chính mình đi chọn Mạch Ngọc, có lẽ không phải là vì cái tên Vô Song nhìn lượng khó cầu, cũng không phải là cam lòng tài năng của Phong Nhựt Trần, khiến hắn nhập mặc chi tâm (Khách quý vào màn – bạn tình mới), hiện tại hắn mới hiểu được, hắn kì thực khi đó chính là hâm mộ, ước ao hình ảnh phong nhã như vậy, hoặc là... Phải nói là đồ kị.

Thiên hạ tài sắc song tuyệt chỉ có mình Vô Song công tử, nhưng có thể cùng người như vậy cảm sát tương hòa* cùng hiệu vu phi đích (?) chính là ít lại càng ít, có thể đây mới là tâm nguyện của Vô Song.

[Quan hệ vợ chồng hòa hợp, ví như quan hệ chung hợp giữa hai loại đàn (đàn cầm và đàn sắt) trong một thú vui; phân biệt với quan hệ bạn bè được ví bằng quan hệ gần gũi của hai thú vui là cầm kì (đàn và cờ).]

Nghĩ tới đây, Phương Kính Tai khom người vái chào, “Ngày ấy ngôn ngữ bất kính, xin Mạch Ngọc công tử thứ lỗi.”

Mạch ngọc không đáp hắn, hai bên im lặng một hồi mới nhân nhạ mở miệng: “Người biết, ta hiện tại muốn đi nơi nào sao?”

Phương Kính Tai ngẩng đầu, nhìn về phía y, “Chuyện Nhựt Trần công tử thay người chuộc thân, đầu đường cuối ngõ mọi người đều biết, hiện tại, bây giờ là đón người đến Phong phủ đi thôi?”

Đối phương lắc đầu, khoé miệng nhếch một tia cười yếu ớt, hiện ra một tia gian nan khô khốc, “Ta muốn đi chính là Hoài Vương phủ... chính là cái vị không màng chính sự, ngay cả vương vị cũng không muốn, cả ngày chỉ muốn thu thập vật vô song trong thiên hạ, Nhân vương gia.”

Phương Kính Tai nghiêng đầu đưa một ánh mắt nghi hoặc, “Hắn đem người tặng cho người khác?”

30. Chương 30

“Bị giữ một trăm hai mươi thuyền lá trà, hắn mong muốn Hoài Vương có thể đứng ra hỗ trợ...”

Nước mưa theo khung ô chảy ngược xuống, nối thành một chuỗi châu liên trong suốt. Tầm mắt Phương Kính Tai rơi vào chỗ tay y nắm dù, nhỏ bé trắng nõn, xương ngón tay rõ ràng, khẽ run rẩy.

“Tại sao?”

Phương Kính Tai lại càng không giải thích được.

“Các người đều cho rằng Nhựt Trần đối với ta là có tình... Kỳ thực cũng không giống như các người nghĩ, Nhựt Trần quả thực có người trong lòng, nhưng người kia lại không phải ta.”

Mạch Ngọc nói rất chậm, tựa hồ là muốn cho hắn nghe rõ ràng, “Người kia hiểu lầm hắn, lấy oán trả ơn khiến Phong gia chìm trong quần cảnh, nhưng Nhựt Trần lại vì không muốn hắn sinh tự trách cùng áy náy, một mình gánh vác... Một trăm hai mươi thuyền trà, liên quan đến sinh tử Phong gia, hắn lại một chút cũng không nguyện cho người kia biết hiện tại cấp bách, thậm chí ngay cả trách cứ đều không thốt ra được, tình nguyện dày vò chính mình, khiến cho tâm lực tiêu tụy.”

Phương Kính Tai nhất thời không thể hiểu được ý tứ trong lời Mạch Ngọc, bối rối một hồi, mới dần dần thanh minh.

“Người là nói...”

Người trong lòng Phong Nhựt Trần, nhưng thật ra là...

Chính hắn?

“Không thể nào.”

Phương Kính Tai liền phủ định nói. Mình là loại người như thế nào, trong mắt thế nhân, Phong Nhược Trần mọi thứ đều tốt hơn hẳn, sao sẽ đối với hắn có tình ý?

“Người không tin?”

Mạch Ngọc có chút tự giễu khẽ cười hai tiếng, “Ta cũng không tin, tại sao người kia là người.”

Bầu trời đánh xuống một tia sáng trắng, sau đó, tiếng sấm chột vang.

“Luận văn, ngâm thơ, vẽ tranh, viết chữ, đánh đàn, Phương Nhị thiếu gia hiểu loại nào? Luận võ, cân tiểu ly, ngân thủy, bàn tính, quan thoại, Phương Nhị thiếu gia có từng học qua? Lại thêm tài trí cùng tướng mạo nông cuồng...”

Chữ như châu ngọc, đâm vào chỗ đau Phương Kính Tai, “Nhưng mà, dù cho như vậy, lại không sửa được tình ý Nhược Trần đối với người.”

Phương Kính Tai sợ run mà nhìn Mạch Ngọc, “Người cũng không phải hắn, sao có thể khẳng định như thế?”

Mạch Ngọc thở dài, sau đó vẫn cười nhạt như trước, “Vốn định không nói cho người biết, thế nhưng sau này sợ cũng không có cơ hội gặp lại, chuyện của đại ca người ta cũng nghe nói, nghĩ chuyện này Nhược Trần sẽ lại càng không cho người biết...”

“Người muốn nói cái gì?”

“Ngày ấy Phương đại thiếu gia rời đi vừa vặn từ Hàng Châu trở về trên bến tàu liền gặp Nhược Trần, Phương đại thiếu gia đem chuyện mẽ nguyên nói, Diêm Thiết phó sử nhiều lần tới Phong gia, đem chuyện người cùng Quách Hàm xích mích nói cho Nhược Trần, thế nên Nhược Trần nhớ lại ở Hàng Châu nhiều lần từng thấy người Quách gia ra vào mê phô (cửa hàng gạo), hai người đem sự tình xem xét, liền hiểu, ngày ấy người xung đột tránh mặt Quách Hàm, Quách Hàm thấy dựa hơi Phương gia không được liền dạy dỗ Phương gia, chặt đứt mẽ nguyên các người, khiến các mẽ thương Giang Chiết tích trữ gạo chính là hắn.”

Bầu trời lại là một đạo sấm sét, ầm ầm rung động, Phương Kính Tai lại nghĩ đạo sét kia trực tiếp đánh vào người mình. Sự tình tới quá mức đột nhiên, đại ca mất, cảm tình Phong Nhược Trần, thế nhưng cũng không sánh bằng một chấn động phút chốc.

Sự bốc đồng của mình khiến Phương gia bị chặn mất mẽ nguyên, chính sự bốc đồng của mình...

“Ta đã làm cái gì? Ta đã làm... cái gì?”

Phương Kính Tai lắc đầu không giám tin, tự lẩm bầm trong miệng.

Ông trời, tại sao không cho hắn biết sớm một chút, tại sao lại vào lúc này mới cho hắn rõ ràng?

Nếu không phải mình xúc động, Phương gia sẽ không cùng Quách Hàm cạch mặt, Quách Hàm cũng sẽ không động tay động chân vào mẽ nguyên, đại ca cũng không cần đi tìm nguồn gạo...

Chính mình cũng không bước vào bẫy của Quách Hàm, ép Phong Nhược Trần dùng gạo và giấy cam đoan trao đổi lá trà.

Hóa ra đều là lỗi của mình! Hóa ra đều là chính mình gây họa! Chính bản thân mình hại Phong gia!

Chính là mình...

Hại chết đại ca!

“Kỳ thực người... Căn bản không xứng với Nhược Trần!” Thanh âm Mạch Ngọc lạnh lùng.

Phương Kính Tai cúi thấp đầu không nói gì.

“Công tử, chúng ta cần phải đi.” Xa phu ở phía sau Mạch Ngọc giục một tiếng.

Mạch Ngọc xoay người lại nhìn thoáng qua, vừa quay đầu, Phương Kính Tai giống như bị đóng đinh, đường nhìn thẳng tắp rơi trên mặt đất. Mạch Ngọc không nói gì thêm, chỉ là cầm ô đưa tới, Phương Kính Tai nhất

thời bị động tỉnh táo lại, ánh mắt ngậy ngốc nhìn Mạch Ngọc, mãi sau mới hiểu được ý của đối phương, lại do dự một chút, thấy đối phương vẫn đưa tay, liền nhận lấy ô, chỉ cảm thấy nặng như nghìn cân.

“... một trăm hai mươi thuyền trà, nếu Hoài Vương đồng ý đứng ra khẳng định không có vấn đề gì lớn... Mà người chết không thể sống lại... Thịnh nén bi thương.” Mạch Ngọc nói xong, xoay người đi về phía mã xa.

Phương Kính Tai gật đầu, không tự chủ thốt ra, “Chính người... Cũng bảo trọng!”

Mạch Ngọc dừng lại, một tay đặt trên hoành trục của xe, nước mưa thấm ướt sam y mỏng manh, dán vào trên người, có vẻ càng thêm gầy yếu.

Tiếng mưa rơi át mất lời của y, thế nhưng Phương Kính Tai từ đầu đến cuối vẫn nghe được rõ ràng, y nói.

“Mạch Ngọc ta chung quy vẫn là đồ chơi người tìm vui, tới đâu cũng giống nhau, không thể nói là bảo trọng...”

Nhìn theo mã xa biến mất trong màn mưa, Phương Kính Tai khê buông tay, ô tử ngọc rơi trên mặt đất, gây khung, mặt ô bung ra, bị gió cuốn lên không rồi rơi xuống, hấn cứ thế mà đi.

Phương Kính Tai nhắm mắt lại, ngẩng đầu, mặc cho nước mưa chà xát.

Hấn hận chính mình, chưa từng hận bản thân như thế, hận mình không tốt, hận mình không ra gì, nếu có thể, hấn nguyện lúc này người chết là hấn...

Mà hiện tại, trời không chiều lòng người.

Phong gia, một mảnh tiêu điều thê lương.

Hạ nhân đổi lại đồ trắng, đem giấy trắng dán lên đèn lồng trên cửa, trong mắt, tất cả đều là màu trắng đau thương không nhuốm bụi trần.

Phương Kính Tai kéo chân chậm rãi đi đến từ đường, trên người còn là trường sam ướt đầm đầy bùn đất, mỗi bước đi, giống như kéo theo nghìn cân nặng trĩu.

Đi vào trong từ đường, phụ thân hấn đang ngồi tại đường thượng.

Phương Kính Tai gơ tay cầm gia pháp lên cao đỉnh đầu, đồng thời quỳ xuống.

“Kính Tai biết sai, thỉnh phụ thân trừng phạt.”

Phương Kính Tai gơ cành mạn gai, thanh âm cũng bình tĩnh không dậy nổi gợn sóng.

“Nghịch chương! Người ngược lại còn biết trở về!”

Phương lão gia tử mắng, nghe ra bị thống vạ phần, “Xưa kia quá cứng chiều người, cuối cùng để cho người rước về đại họa, ngày hôm nay ta cho liệt tổ liệt tông một câu trả lời, tự tay tống người theo đại ca người bồi tội.”

Lão đi xuống đoạt lấy cành mạn gai trong tay Phương Kính Tai hướng lưng hấn hung hăng quát xuống.

“Ba” một tiếng, vãi vốc rách vụn, ở trên lưng lưu lại một vết máu.

“Người chính là súc sinh, ta dạy người thế nào? Chỉ biết vui đùa không biết tiến thủ, ta nuôi người có ích lợi gì?”

Tiếng roi ‘đồm độp’, một cái lại một cái, đám hạ nhân đều che mặt không đành lòng nhìn.

“Nói! Phương gia tổ huấn có những gì?”

“Thủ gia quy!”

Phương Kính Tai lớn tiếng nói, “Di huấn tổ tông, cả đời tuân theo gia quy, tận tâm dạy bảo, sai trái chớ làm, thông thính vật vi, chỉnh tề nghiêm túc, thiết giới hi hi, cần kiệm làm gốc, canh độc vi cơ, một nhà hiếu thuận, hợp thất hàm nghi.”

“Hai!” Đồng thời một roi rơi xuống, vãi vốc giống như cánh bướm bay tán loạn.

“Hiếu phụ mẫu! Phụ sinh mẫu cúc, võng cực thâm ân, thừa hoan chi sự, mộc bản thủy nguyên, ôn thanh đông hạ, định tĩnh thần hôn, phùng doanh chấp ngọc, tụng đảo xuân huyền, tang ai tế kính, trọng dụ hậu côn.”

“Ba!” Lại một roi, trên cành mận gai dẫn theo huyết sắc.

“Hòa huynh đệ! Huynh hữu đệ cung, đồng căn sở sinh, thủ túc nghị trọng, vũ dục tình thâm...”

Mưa, chẳng biết từ lúc nào ngừng lại, mà bữa tiệc roi vọt này, khiến Phương Kính Tai thiếu chút nữa bỏ mạng.

31. Chương 31

Một dòng vắn đục, ánh tà dương rắc vào trong nước, nửa dòng hiu quạnh, nửa dòng túy hồng. Bờ đê lớn bên sông, gió thổi áo tang, tiền giấy tung bay, vò rượu xếp chồng thành núi.

Bởi vì hài cốt Phương Hiếu Tai chưa tìm thấy, Phương gia chỉ có thể vì hấn xây y quan trùng, ‘chung thất’ ngày ấy, trên dưới Phương gia đến bến tàu vì hấn tiễn đưa.

[Y quan trùng: Mộ xây chôn quần áo cùng di vật

Chung thất: Lễ Chung Thất là lễ 49 ngày]

Lúc này, Phương Kính Tai đứng ở bên bờ, bóng lưng đứng thẳng như tùng. Phương lão gia tử chung quy không hạ thủ được, lão chỉ còn lại một đứa con trai này, vả lại ‘Tử bất giáo, phụ chi quá.’

[Trong tam tự kinh, có viết

Dưỡng bất giáo, phụ chi quá.

Giáo bất nghiêm, sư chi咎.

Không dạy dỗ con cái là lỗi của cha

Dạy mà không nghiêm khắc là lỗi của thầy.]

Vết roi trên lưng được mọi người cẩn thận chăm sóc rất nhanh đã tốt, nhưng vết thương trong lòng nảy sinh bất ngờ máu chảy đầm đìa, vĩnh viễn không thể khép lại.

Thấy có tiếng bước chân bên cạnh, Phương Kính Tai quay đầu lại, liền thấy người nọ đồng dạng một thân trắng thuần, thanh thần tuấn nhã, Như Mặc theo phía sau, hai tay bưng một chén trà nhỏ.

“Ngày ấy Hiếu Tai huynh rời đi, vẫn còn cùng ta than phiền, thiên phán vạn phán, ngóng trông người đem trà mới năm nay, thế nhưng người vừa trở về đã đi... Bất ngờ từ biệt, chính là không còn có thể gặp lại nữa.”

(phán: trông mong)

Phong Nhược Trần đi tới bên người Phương Kính Tai, nhìn sóng lớn nhấp nhô trên mặt sông, nhàn nhạt nói. Gió sông thổi phát đái (dây cột tóc) lướt nhẹ qua gò má y, y quay người lại, tầm mắt đối diện với Phương Kính Tai, “Hiếu Tai huynh đối với ta như thân huynh đệ, xin cho ta tiễn hấn một đoạn đường.”

Phương Kính Tai không đáp lại, gật đầu, sau đó nhìn Như Mặc tiến lên đem chén trà trong tay đưa cho y. Phong Nhược Trần nhận lấy chén trà, quay về phía mặt sông rộng, “Hiếu Tai huynh, đây là trà mới năm nay, Nhược Trần tự tay sao, người đến nếm thử.”

Mở nắp chén, đem nước trà nghiêng xuống mặt sông, một luồng trà hương thanh nhã phiêu dật, quanh quẩn, sau đó tiêu tán trong gió sông tanh mát.

Phương Kính Tai vẫn nhìn Phong Nhượng Trần, “Ta gặp Mạch Ngọc...”

Nghe được hắn nói như thế, Phong Nhượng Trần ngẩng đầu, Phương Kính Tai hỏi y, “Ta không tuân thủ hứa hẹn, người hắn là nên vấn tội ta, mà không phải là đem y tặng người... Hay là trong mắt các người, Phương Kính Tai căn bản là kẻ vô tích sự, thế nên cũng sẽ không ôm bất kỳ hy vọng nào.”

Phong Nhượng Trần trả lời, “Nếu như tìm người vấn tội có thể làm chỗ trà này được giải trừ, ta nghĩ sẽ làm.”

Phương Kính Tai gục đầu xuống, buồn bã mà cười, “Ngày ấy thấy người và y đứng trên mạn thuyền bả tửu lâm phong (uống rượu trước gió:v) không biết có bao nhiêu vui vẻ, làm ta xem đều phi thường ước ao, nhưng hóa ra đều gặp dịp thì chơi. Người biết không? Thế nhân đều đang đồn nói, ta với người vì tranh Vô song công tử mà càng đấu đến lưỡng bại câu thương (cả hai đều thiệt), cuối cùng, Hoài Vương lại là kẻ được lợi.”

“Thế nhân chỉ nhìn mặt ngoài, liền ngông cuồng bàn luận, ta người chỉ cần làm tốt bốn phận, lời đồn tự nhiên không công mà phá.”

“Mạch Ngọc thì sao?”

Phong Nhượng Trần tiếp tục im lặng, Phương Kính Tai cũng không lên tiếng nữa, xoay đầu lại nhìn về phía mặt sông.

Hắn nghe Phong Nhượng Trần khẽ thở dài một tiếng, rồi sau đó là tiếng bước chân, nghĩ là đối phương đã xoay người rời đi.

“Xin lỗi...” Phương Kính Tai thấp giọng nói, nhưng mà phía sau không có trả lời, mà tiếng bước chân cũng càng đi càng xa.

Giờ khắc này, trong lúc bất chợt hắn mới ý thức được, có một số việc, tựa như nước sông này không ngừng trôi, liền không thể quay lại.

Sau cùng lau nước trên mặt, Phương Kính Tai dùng tay ra hiệu, bọn hạ nhân hiểu ý, tiếp tục đánh sập chông vò rượu, chất lỏng hổ phách vàng óng ánh đổ xuống như hồng thủy, thoáng chốc đã tràn đầy mùi rượu, nồng nặc khiến người ta say lòng, say rồi cũng liền quên đi đau xót.

Đại ca, người ở trên đó có thấy không?

Rượu này, kêu Tiểu xuân phong, nếu như cho rằng tốt, nhớ kỹ báo mộng cho Kính Tai, năm sau trên mộ phần ta lại mang đến...

Trường tử Phương gia mất, Phương phụ tuổi già sức yếu, thế nhân cho rằng Phương gia từ đây sẽ xuống dốc, nhưng có ai ngờ, cái người chẳng bao giờ được người xem trọng kia, bất học vô dụng Phương nhị tử gắng gượng chống đỡ toàn bộ Phương gia.

Thế sự thay đổi, có thể có mấy ai thực sự nhìn thấu? Lại có thể có bao nhiêu người có thể kết luận... hòn đá vẻ ngoài xấu xí, chính là bảo ngọc chưa được mài dũa?

Thành ổn, nội liêm, Phương Nhị thiếu gia trong một buổi chiều tối hôm đó như thay đổi thành một người khác. Ngay sau đó có người liền nói, đó là đại thiếu gia không yên lòng cho nên ở trên có linh thiêng, cũng có người nói, kì thực chính là Nhị thiếu gia mơ ước gia nghiệp đã lâu, giả vờ cái gì cũng không hiểu tìm cơ hội liền hại chết đại thiếu gia.

Mọi việc như thế, Phương Kính Tai đem toàn bộ coi như không nghe thấy, hiện tại không giống trước kia, hắn đã thôi không còn là kẻ ba câu đã xù lông giậm chân. Cũng không còn là tên công tử Phương Kính Tai mọi việc đều phóng tay cười một tiếng. Trên vai hắn gánh vác Phương gia, lưng đeo áy náy với đại ca, còn có Phong Nhượng Trần, Mạch Ngọc...

Thiếu niên khinh cuồng trả giá thật lớn, hắn nghĩ, e là cả đời mình, cũng còn không rõ.

32. Chương 32

Phương gia, Phong gia, còn có chuyện Vô Song công tử, hỗn loạn một hồi sau đó liền trở lại bình thường.

Xé xuống giấy trắng phủ trên đèn lồng, tủi phùng đóng cửa lại được mở, rượu vẫn còn, chỉ là bóng dáng bạn rợn đã thay đổi.

Lá thu bắt đầu rơi, đông tuyết tung bay, rồi sau đó lại một năm hoa lê phiêu hương hoa đào hồng diễm đi qua.

“Ôi ôi ôi, người kia, đừng có mãi ở đây, mau đem cái này dọn dẹp đi, nhị thiếu gia trở về, thấy nó ở đó lại nghe thuyết giáo.”

Chủ tử xuất môn đã mấy tháng, nghe nói ngày mai sẽ trở lại, Sơ Cửu liên tục không ngừng dặn dò hạ nhân đem mọi thứ trong sân Phương nhị thiếu gia thu dọn sạch sẽ.

“Bình thường đều làm cái gì, không phải cứ chờ ta về mới bắt đầu thu dọn.”

Thanh âm trầm thấp có y răn dạy từ phía sau vang lên, động tác Sơ Cửu cứng đờ, sống lưng đổ mồ hôi lạnh, quay đầu toét miệng cười làm lành, “Nhị thiếu gia, ngài không phải nói ngày mai mới về sao?”

Phương Kính Tai đem bao quần áo trong tay ném vào người Sơ Cửu một cái, “Ta chính là nhanh chóng muốn hôm nay về thấy người luôn cuống tay chân.”

“Nhị thiếu gia, chúng ta cũng không lười biếng, đều không phải ngài dặn dò, trong lúc ngài không ở đây không thể tùy ý ra vào viện của người, không thể tùy ý động vào cái gì đó, không thể...” Sơ Cửu theo Phương Kính Tai vào cửa, còn vừa kiếm cố giải vây cho mình.

Phương Kính Tai vừa về đến nhà, liền hướng thư phòng đi, trên án thư đắp đồng hồ sách mấy tháng này.

“Gia, ngài đi trước nghỉ một lát, chút nữa rồi xem.”

Sơ Cửu bưng trà đến, đã thấy chủ tử còn chưa kịp tẩy một thân bụi bặm mệt mỏi đã ngồi sau án bắt đầu ghi chép.

Phương Kính Tai khoát tay áo, Sơ Cửu buông chén trà, biết điều lui qua một bên.

Thời gian mới vừa tiếp nhận Phương gia, ai cũng không tin Phương nhị thiếu gia có thể đem sinh ý lớn của Phương gia như vậy xử lý tốt, dồn dập khuyên Phương lão gia từ từ mình lui xuống, thế nhưng Phương lão gia tử cũng cự tuyệt hết thảy, còn nói, Phương gia có thể tồn tại, may mắn nhưng lại mất một mệnh.

Có lẽ là phương Nhị thiếu gia trời sinh phần cốt, thể nhân lại càng muốn xem Phương gia xuống dốc, Phương Kính Tai lại càng không cho mấy người như nguyên.

Như vậy hơn một năm, có mưa gió, có gập ghềnh gian nan, Phương gia vẫn là giàu có một phương, Phương Kính Tai đem cách bào chế đào hoa nhưỡng cho tửu phùng, sau đó không lâu, ‘tiểu xuân phong’ hương bay mười dặm truyền ra, mà mọi người nhắc đến Phương nhị thiếu gia thì cũng không còn khẩu khí giễu cợt như trước.

Rất nhiều chuyện phai đi, rất nhiều việc theo đó mà dần đáp lại, nhưng, luôn luôn có cái gì đó mắc lại ở chỗ sâu nhất trong ký ức, bấp bênh, vĩnh viễn không phai màu.

Trước linh vị Phương Hiếu Tai hương hoa quế cao cùng rượu nếp thoang thoảng, nhắc tới ‘tiểu xuân phong’, Phương Kính Tai chung quy cũng không khỏi thất thần, mà một khắc kia tâm tình tới nơi nào, ngay cả bản cũng không biết...

Ước chừng một canh giờ, Phương Kính Tai đem sổ sách xem xét xong, buông sổ sách xuống hai vai có chút cứng nhắc, quay đầu lại, phát hiện Sơ Cửu dựa vào cửa há mồm ngủ say sưa. Phương Kính Tai bất giác buồn cười, nâng chung trà lên uống một ngụm, trà đã lạnh, vào miệng lại vẫn thơm nồng như cũ.

Tựa hồ nhớ tới cái gì, Phương Kính Tai chậm rãi mở nắp, nhưng thấy màu sắc nước trà trong treo, lá mầm vươn thẳng, chính là ‘kỳ thương’ thượng hạng, không khỏi hỏi, “Trà này, từ đâu đưa đến?”

Nghe thấy câu hỏi, Sơ Cửu giật mình một chút tỉnh lại, tỉnh còn chưa phản ứng kịp, Phương Kính Tai lại hỏi một lần, “Trà này từ cửa hàng nhà ai?”

“Ồ, Nhị thiếu gia hỏi trà này hả...”

Sơ Cửu đi tới giúp Phương Kính Tai dọn dẹp án thư, vừa dọn vừa nói:

“Trà nhà chúng ta uống cho tới bây giờ đều không cần mua, Phong gia hằng năm đều tặng vài bánh trà, hơn nữa ai thích loại nào đề rõ ràng. Cho lão gia chính là ‘ngân châm’, đại thiếu gia chính là ‘thiết quan âm’, Nhị thiếu gia cũng có, thế nhưng Nhị thiếu gia rất ít khi uống, thế nên cơ bản đều là cầm đi chiêu đãi khách nhân hoặc là tặng người khác.”

Phương Kính Tai buông chén trà, “Loại trà cho ta là loại gì?”

“Vũ tiền long tỉnh.”

Phương Kính Tai chỉ cảm thấy dây cung trong lòng xúc động giật mình, đột nhiên nhớ đến cuộc đối thoại trên giường lần đó.

“Đây làm sao mà có?”

“Sao trà nên bị bỏ?”

“Đương gia ngay cả việc này cũng muốn làm?”

“Không, chỉ là ta tự mình muốn làm như thế... Bởi vì không thể nào gửi gắm, cho nên mới đem rình ý trút xuống loại chuyện này... Mong rằng một ngày kia khi hần phân biệt được tốt xấu, có thể hiểu rõ.”

“Nghĩ không ra Phong đại lão gia lưu tình khắp chốn còn có một mặt không muốn người biết.”

“Chờ đến khi người có người trong lòng liền sẽ minh bạch, cái loại thấy nhưng không thể chạm rất bất đắc dĩ.”

...

Buôn bán Phương gia và Phong gia vẫn qua lại, chẳng qua là hai bên đều quen thuộc, thường thường chỉ qua hạ nhân nói là được. Từ ngày ấy ở bến tàu chia tay, hần cũng thật lâu chưa gặp người nọ, lúc này lại là thời điểm thu trà xuân, đoán y hần là ở vườn trà Hàng Châu rồi.

“Nhị thiếu gia, sắc trời không còn sớm, ngài muốn dùng bữa trước hay là tắm rửa?”

“Ta ăn không vào, người chuẩn bị cho ta chút nước nóng được rồi.” Nói xong đứng dậy, đi đến từ đường.

Trước đây đại ca tuy rằng bận rộn, nhưng hai huynh đệ vẫn thỉnh thoảng còn có thể nói lên hai câu, đùa giỡn một chút, mà nay, chỉ còn lại mình hần, mới phát giác nguyên lai Phương Kính Tai ngay cả một người có thể nói chuyện cũng không có.

“Đại ca, ở bên kia có khỏe không?”

Phương Kính Tai vừa nói, một bên dùng tay áo揩 lau bài vị, thật giống như trước đây thường xuyên thay đại ca gỡ tóc mai.

“Phương gia hiện tại tốt lắm, tự ta cũng không nghĩ tới ‘tiểu xuân phong’ lại bán được nhiều như thế, mẽ thương bên kia ta đều tự mình kiểm tra qua, cũng giao phó xuống phía dưới thêm người để ngừa vạn nhất... Dù cho là xảy ra ngoài ý muốn, ta cũng liên hệ được mẽ thương những nơi khác, sẽ không giống năm ngoái như vậy...”

Thanh âm Phương Kính Tai càng nói càng nhỏ, “Có đồ kị hay không? Đệ đệ người hóa ra là người có khả năng như thế...”

Đông tác lau linh vị dừng lại, cái tên khắc trên tấm bài gỗ khiến người đau mắt, con người Phương Kính Tai rũ xuống, chỉ nghe ‘lách tách’ một tiếng, âm thanh ngọc châu rơi xuống giòn tan, trên bàn gỗ một vệt nước đang tan.

Đề nén khóc khẽ, từ đường lại một hồi yên tĩnh.

“Ca... Kính Tai rất nhớ người...”

33. Chương 33

Ở từ đường ngày người không bao lâu liền thấy Sơ Cửu vội vàng chạy tới, nói xưởng đóng tàu Bùi lão bản có chuyện quan trọng, Phương Kính Tai lau mặt một cái khôi phục thần sắc trở lại thư phòng.

Đội thuyền Bùi lão bản vẫn phụ trách thủy vận cho mấy thương hộ lớn, hiện nay đúng lúc gặp lúc cao điểm, Phương Kính Tai đoán có thể là bởi đội thuyền điều phái không tới. Quả nhiên, vừa vào thư phòng, Bùi lão bản liền đi thẳng vào vấn đề.

“Năm nay qua thanh minh trời mưa không ngừng, rất nhiều đội thuyền hàng hóa đều lỡ, vốn là an bài phải tới được, hiện tại lại khẩn cấp vô cùng, hơn nữa Giang Nam đã muốn bước vào mùa mưa dầm, mà lúc này Phong gia lại cần thuyền vận trà...”

Bùi lão bản nhắc tay áo lau mồ hôi trên ót, giọng điệu thương lượng. Phong gia tất nhiên là không dám đắc tội, mà vị trước mắt này cũng là người có thể lực, nhưng là nghe nói thái độ làm người Phương nhị thiếu gia không quá ngay thẳng, liền có chút bận tâm đối phương có thể sẽ làm khó mình hay không.

“Phương gia vẫn chiếu cố việc buôn bán của chúng ta, thế nhưng lúc này thật sự là gom không ra thuyền, chẳng biết phương Nhị thiếu gia đối với nhóm hàng này có thể chậm một chút hay không?”

Bùi lão bản vòng vo một hồi cuối cùng cũng nói ra mục đích mình đến lần này, vì trước đây đáp ứng tốt, giờ lại muốn thay đổi, Bùi lão bản chột dạ nhìn cục gạch trước mặt, thỉnh thoảng mắt lại liếc trộm cái người nghiêm mặt không nói tiếng nào ngồi sau án.

Phương Kính Tai ngồi chỗ kia, ngón tay gõ nhẹ bàn, dường như đang suy nghĩ cái gì, “Phương gia năm nay có bao nhiêu trà?”

“Đại khái là một trăm năm mươi thuyền tất cả...”

Bùi lão bản nâng tay áo muốn lau mồ hôi, phát hiện trên tay áo đã thấm một mảng nước, ngực không khỏi than khổ, trái lại thấy rét lạnh, trước đây Phương đại thiếu gia mặc dù nghiêm túc nhưng người vẫn ôn hòa, mà Phương nhị thiếu gia này cả sắc mặt cũng không biểu lộ, cũng không biết mình đã đắc tội hần hay chưa.

“Một trăm năm mươi... Một trăm năm mươi...”

Phương Kính Tai khẽ nói hai tiếng, lập tức vỗ bàn ‘bộp’ một cái đem Bùi lão bản lại càng hoảng sợ.

“Bùi lão bản, ta hoãn hàng hóa chờ lá trà Phong gia vận chuyển xong rồi tái xuất.”

Bùi lão bản cho là mình nghe lầm, “Sau Phong gia? Đây chính là nếu như qua mùa mưa dầm sẽ là vô ích.”

“Không sao, rượu càng lâu càng ngon, không như lá trà không chịu nổi ẩm ướt.”

Phương Kính Tai đứng dậy đi tới bên cửa sổ, trong miệng vẫn còn đang nhắc tới “Một trăm năm mươi thuyền” “Một trăm năm mươi thuyền”, chắp tay phía sau nhìn ngoài cửa sổ, ước chừng nửa nén hương, đột nhiên nghĩ đến cái gì, xoay người, “Bùi lão bản, người cùng chủ thuyền thủy vận quan hệ hai bên tốt không?”

Bùi lão bản thoáng cái bối rối, Phương nhị thiếu gia này không phải là muốn đổi người nhận giá buôn bán? Trong lòng không khỏi hô lão Thiên, nói có chút quanh co:

“Cái này, cái này... Quan hệ tốt, thế nhưng không thường qua lại... Nếu muốn nói đến thuyền và thuyền công (người chèo thuyền/ người đóng tàu) chính là quan hệ tốt hơn...”

Phương Kính Tai đi tới trước mặt hắn, “Đại ca khi còn tại thế vẫn khen Bùi lão bản làm việc thành thật, ta tin tưởng con mắt nhìn người của đại ca.”

Bùi lão bản giương miệng thật to không hiểu nhìn về phía Phương Kính Tai, Phương Kính Tai lại nói, “Phiền Bùi lão bản thay ta làm một chuyện, liên hệ các thuyền gia khác, càng nhiều càng tốt cho Phong gia, thuyền hàng phải tốt, chọn thuyền công phải cẩn thận. Còn tiền... Phong gia trả bao nhiêu, ta dựa theo trả bấy nhiêu, thế nhưng phải bảo đảm trà Phong gia không có việc gì.”

Bùi lão bản lại càng không giải thích được, “Phương Nhị thiếu gia làm như thế là vì?”

Phương Kính Tai lắc lắc ngón tay, khước miệng tràn đầy ý cười hàm xúc, “Bùi lão bản chỉ cần dựa theo ta phân phó đi làm là được, nhớ kỹ, tìm thuyền công có đầu óc một chút, đừng để người lạ đến gần hàng hóa.”

Bùi lão bản liên tục gật đầu, “Được được, nhất định làm tốt, nhất định làm tốt.”

Tiến Bùi lão bản, Sơ Cửu theo phía sau Phương Kính Tai, hiểu hý nói:

“Nhị thiếu gia, vì sao phải đợi Phong gia xong việc? Để thuyền đi ra ngoài coi như đã là đại ân, nhị thiếu gia sao còn muốn tự mình xuất tiền túi thay bọn họ trả tiền thuyền?”

Phương Kính Tai xoay người lại, trên mặt không có chút biểu tình, nhưng lông mày hơi nhếch lên lại tiết lộ tâm tình hẳn lúc này rất tốt.

“Không được sao?” Sau đó quay người lại, ung dung hướng phòng mình mà đi.

Trong phòng đã chuẩn bị xong nước nóng, Phương Kính Tai đem chính mình ngâm trong thùng nước tắm, khoang khoái thả lỏng tứ chi một mỗi, sau đó đường nhìn rơi đến chỗ đặt chén trà bên cạnh. Bưng trở lại, mở nắp, trên nước trà mát lạnh còn lay động vài búp chồi xanh biếc.

Hắn biết, hắn cũng không phải đối Phong gia tốt gì, điều động thuyền cho Phương gia, chỉ vì muốn làm cho người kia chút việc... Tự như ý nói lúc đó, bởi vì không thể nào gửi gắm, cho nên mới đem cảm tình trút xuống việc khác, mà khi ý thức được tình cảm của mình thì cũng đã muộn.

Trà xuân dĩ thực, hoa đào đỏ tươi, trà hương, tửu nùng, chỉ là không còn như trước đây.

Nhấp một miếng, u hương thanh nhã.

Hóa ra hằng năm y đều tặng trà cho mình...

Chỉ là trước đây, chính mình thế nào lại không chú ý?

Buông chén trà, Phương Kính Tai ngồi lại một lúc, nước vẫn tràn xuống cằm, nhắm mắt lại, bàn tay theo ngực, bụng, vẫn rồi trượt xuống phía dưới, chạm đến dục vọng của mình, bàn tay khẽ nắm...

Trong trí nhớ, vẫn như cũ rõ ràng giữ lại cảm giác người kia, trên bàn tay có vết chai mỏng, kỹ xảo xoa động, hương trà nhàn nhạt...

Tiếng nước xao động, Phương Kính Tai ngẩng đầu lên, giữa môi tràn ra tiếng than nhẹ mơ hồ, rất nhiều, rất nhiều tối bản thân mình không ngủ, chính là như thế này, tưởng tượng thấy đối phương, nhớ lại hơi thở đối phương, an ủi chính mình, rồi sau đó đạt được cao trào...

Một luồng bạch trọc tản ra trong nước, Phương Kính Tai từ trong nước đứng lên lau khô thân thể, tùy ý khoác bộ quần áo liền ngồi vào án biên.

Nâng bút, trên giấy viết xuống “Phong lão gia”, sau đó nhớ tới Phong Nhược Trần không quá thích xưng hô này, liền đem giấy xoa nhẹ, lần nữa chấm mực, đặt bút viết “Nhược Trần công tử”, ngắm lại vẫn cảm thấy không thích hợp, liền xoa nhẹ tờ giấy kia.

Diêm Thiết phó sử và Quách gia lần trước ăn một bụng thua thiệt, nghĩ năm nay sẽ không thể dễ dàng buông tha, hẳn lại thấy người của Diêm Thiết Ti ra vào Quách gia, liền có dự cảm bọn họ muốn động tay vào nhóm trà Phong gia.

Chấm đầy mực, nhỏ xuống một giọt, thấm lên tín tiên (giấy viết thư), Phương Kính Tai thở dài, cuối cùng đem bút đặt xuống.

Phong Nhược Trần phải là so với mình càng cẩn thận hơn. Hắn nghĩ như vậy, liền liền tắt ngọn nến đi đến giường nằm xuống.

34. Chương 34

Qua vài ngày, nhóm trà đầu tiên của Phong gia cập bến, Phương Kính Tai lần đầu trong đời được ở trên bến tàu chứng kiến cảnh như này, thuyền buồm như rừng, nhìn cực đồ sộ.

Thuyền Phong gia chiếm đi hơn nửa bến tàu, thuyền hàng Phương gia và những nhà khác đều tập trung lại một bên thuyền khác hàng đều chen ở một bên.

Phương Kính Tai đã nói chờ Phong gia chuyển xong lá trà mới dùng thuyền, có lẽ Bùi lão bản thực sự áy náy, cho Phong gia quyền điều động, cũng cho Phương gia hơn nhiều tàu thuyền, tuy rằng vận chuyển không được bao nhiêu, nhưng có thể xuất ra ngoài một chút cũng tốt, tích trữ sau mùa mưa dầm quá lâu sợ rằng rượu cũng đắp đống không ít.

Ở bến tàu giám sát thuyền công vận hàng, Phương Kính Tai vừa quay đầu, đột nhiên liếc thấy thân ảnh Quách Hàm, chỉ thấy hắn mang theo vài người đứng bên ngoài bến, chỉ chỉ trở trở.

Phong Nhược Trần mặc dù viết giấy cam đoan không hề cùng thương hộ khác chèn ép Quách gia, thế nhưng Quách gia đã từng bị thua thiệt khiến các thương hộ khác cũng không mua trướng (màn chắn) bọn họ, giấy cam đoan của Phong Nhược Trần có cũng như không, đoán chắc bọn họ đã lên tìm biện pháp nào đó.

Mà Phương gia lại không biết, gián tiếp hại chết Phương Hiếu Tai, Quách gia cũng có chút liên hệ; Phương Kính Tai mặc dù không được việc gì, nhưng từ trước đến giờ yêu ghét rõ ràng, người nào đối tốt với hắn, hắn cực kì chiếu cố, cho nên hận ý với Quách gia cũng càng ngày rõ ràng, thậm chí có lúc còn muốn xông lên đánh người.

Thời gian này Quách gia cũng không tốt, Phương Kính Tai nhìn ra, cũng luôn luôn đề phòng tiểu nhân.

Xoay người tiếp tục đốc thúc công nhân làm việc, quay đầu, đám người Quách Hàm đã biến mất. Phương Kính Tai có chút nghi hoặc, trong khoảng thời gian này chính là lúc Phong gia dùng thuyền, bởi vì lệ cũ đã kéo dài nhiều năm, thương hộ lớn nhỏ cũng biết được vận hàng cũng phải tách ra hai thảng, thế nên bến tàu lần này ngoại trừ phá lệ được lợi xuất hàng, còn dư lại chính là thuyền hàng nhà hắn. Quách gia vừa không có thuyền hàng, hiện tại Quách Hàm đến bến tàu để làm gì?

Phương Kính Tai nghĩ, liếc mắt, trên thuyền công nhân Phong gia đang bận rộn một bên dỡ hàng, ngẩng đầu, mặt trời chói chang nhô lên cao, mặc dù còn chưa vào hè, nhưng cũng đã thôi khiến người ta khó chịu, sau thanh minh liên tiếp đổ xuống vài trận mưa to, hiện tại cũng là mấy ngày dài trời trong nắng ấm...

Đến đêm, Phương Kính Tai nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, bên ngoài đã gõ qua canh ba, người gõ mõ cầm canh hô ‘Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa’. Phương Kính Tai chống tay ngồi dậy, lắc lắc đầu, luôn cảm thấy có chỗ không thích hợp, vội vàng mặc quần áo xuất môn.

“Nhị thiếu gia, muộn thế này ngài còn muốn ra ngoài?”

Nghe được trong phòng chủ nhân có tiếng động, Sơ Cửu xoa mắt nhèm nhèm buồn ngủ đang muốn đi qua hầu hạ.

“Ăn khuya!” Phương Kính Tai nói xong những lời này, tay áo vung một cái, bóng dáng đã biến mất ở ngoài cửa.

Theo thói quen của Nhị thiếu gia, nói là ăn khuya, đó bất quá là dùng để hù lão gia, phỏng chừng tám chín phần mười chính là lừa đi Ý Hương Các. Thế nhưng nói đến Ý Hương Các, thiếu gia chắc cũng không đến đó nữa... Sơ Cửu ngáp hai cái xoay người lại ngủ tiếp.

Đã từng cùng tiểu tử Quách Hàm kia qua lại, Phương Kính Tai biết, nhà họ bình thường một bộ nhu nhược hòa hảo, thế nhưng chó vội cũng phải nhảy tường, không biết bị dồn đến chân tường hắn sẽ dùng thủ đoạn gì.

Trên bến tàu một mảnh đen kịt, nước sông chảy xiết, tiếng gió thổi vù vù qua tai, thổi vào cánh buồm vang lên phần phật.

Phương Kính Tai xách theo đèn lồng dọc theo bến tàu chiếu qua hết chiếc này đến chiếc khác. Phong gia còn có rất nhiều hàng chưa dỡ xuống, lẽ ra là có người trông coi, thế nhưng phỏng chừng lúc này đều đã ngủ rồi.

Đột nhiên, bên cạnh thân thuyền đến một âm thanh trầm đục, Phương Kính Tai tắt đèn lồng trốn sang một bên.

Chỉ thấy vài người mặc y phục đen lén lút trước thuyền Phong gia, có hai người mang cái gì đó lên thuyền, những người khác đều ở bên dưới coi chừng, ước chừng chỉ chốc lát, hai người kia xuống thuyền, sau đó vẩy thứ gì lên thân thuyền, tiếp theo ném hỏa thạch (đá lấy lửa) lên thuyền, Một tiếng ‘ầm’ vang lên, ánh lửa nổi lên bốn phía.

Bọn họ muốn đốt hết trà Phong gia?

Những người đó phóng hỏa xong liền thanh chóng rời đi, Phương Kính Tai muốn đi gọi người, đột nhiên nhớ tới mấy kẻ kia dời cái gì lên thuyền, bổ liêu (vải vóc) màu thủy lam, không biết tại sao nhìn đến lại quen mắt.

Là... y?!

Vừa mới nghĩ tới, Phương Kính Tai bỏ lại đèn lồng chạy vội lên thuyền, bốn phía đã bao phủ một mảnh khói đặc, đốm lửa tán loạn, hơn nữa mới vừa rồi bọn họ còn ở trên thuyền rót rượu, mượn gió khô hanh, phút chốc thể lửa ngút trời.

Khói đặc xông khiến người không mở mắt nổi, Phương Kính Tai chạy ào vào thuyền thớt, liền thấy người nọ nằm ngang trên boong, trán còn có vết thương.

“Nhược Trần?!”

Tiến lên đỡ lấy Phong Nhược Trần, cũng may ngoại trừ trên trán, trên người y cũng không có vết thương nào khác, người chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Phương Kính Tai khê thở dài, nhẹ giọng:

“Sớm biết là người... dứt khoát không cứu.”

Thừa dịp thuyền còn chưa bị đốt thành cái khung, vội vàng chạy thoát xuống phía dưới.

Trận lửa này may mà phát hiện đúng lúc, đối phương đốt thuyền Phong gia, rượu trường hỏa thế, nếu mọi người chậm một khắc thì cũng không đơn giản chỉ tổn thất hơn mười chiến thuyền như thế.

Dưới ánh nến, một phòng thanh lãnh.

Người ngủ trên giường tỉnh lại, nhìn màn trướng, có chút mờ mịt nháy mắt một cái, tựa hồ không biết mình đang ở chỗ nào.

“Người đã tỉnh?”

Phương Kính Tai bưng chậu nước vào cửa, thấy người nọ vừa tỉnh đã muốn rời giường, phi tới hơi dùng sức ấn bả vai y xuống.

“Mới vừa tỉnh lại cố gắng đừng hoạt động.”

Phương Kính Tai dạy dỗ y một câu, rồi sau đó đi tới bên cạnh bàn đem chậu nước trong tay xuống, “Vốn nên tổng khứ người về nhà luôn, thế nhưng ta sợ người chỗ người nghĩ ta đánh người thành như vậy, đến lúc đó cái gì cũng đổ lên người ta, thế nên không thể làm gì khác hơn là mang người về.”

Phương Kính Tai cầm khăn ẩm trở lại bên giường, đem khăn đắp lên trán Phong Nhược Trần, “Đại phu đã xem rồi, nói vết thương này không đáng lo, còn đâu có bị hỏng không, người nói hai câu ta nghe một chút.”

Phong Nhược Trần ngược lại ngoan ngoãn nằm xuống, khoe miệng nhàn nhạt khê cong, “Người sao lại ở đó?”

Hé miệng, thanh âm có chút khàn khàn, lại không nhịn được ho khan vài cái, đoán chừng trước đó ở đám cháy hít phải khói.

Phương Kính Tai chống mép giường ngồi xuống, “Việc này ta còn chưa hỏi người, người nửa đêm chạy đến đây làm cái gì?”

“Hỏi người khác trước tiên trả lời vấn đề của đối phương, này mới coi là lễ phép, khụ khụ.”

Gân xanh trên ót Phương Kính Tai đập thành thịch, quả nhiên là mồm mép, liền đem chuyện ban ngày trên bến tàu thấy Quách Hàm, bắt gặp có người phóng hỏa đốt thuyền cùng việc làm sao cứu được y ra nói lại một lần, duy chỉ giấu chuyện nửa đêm chạy đi bến tàu chính là bởi không yên lòng cho trà Phong gia.

“Ta nói xong, tới lượt người.”

Phong Nhược Trần không lên tiếng, bàn tay đưa vào trong vạt áo rồi sau đó móc ra một tờ giấy viết thư, đưa tới. Phương Kính Tai vẻ mặt khó hiểu nhận lấy, mở ra, nhìn hai lượt, sắc mặt chợt biến.

“Đây không phải là do ta viết!”

Đó là thư hạ nhân Phong gia chuyển, có chữ kí Phương Kính Tai, trên thư viết Phong Nhược Trần vào lúc canh ba đến bến tàu, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng.

“Phong Nhược Trần, đầu người có phải đầu heo treo trên đó không? Cái này vừa nhìn đã biết là người khác giả mạo lão tử!”

Phương Kính Tai nắm tờ giấy nhảy dựng lên, thứ nhất là vì người khác giả mạo mình mà tức giận, mặt khác là thực sự không nghĩ ra, sơ hở rõ ràng như thế, Phong Nhược Trần sao lại đoán không ra?

“Chúng ta không phải thường để hạ nhân truyền lời sao? Mà nếu quả thật có chuyện khẩn cấp muốn tìm người thương lượng, lão tử cũng không hẹn đến cái nơi âm u đen tối quỷ quái kia!”

“Ta cũng đoán là có người cố ý dẫn ta đến đó...” Phong Nhược Trần trầm giọng nói.

“Vậy mà người còn đi?”

Phương Kính Tai không nói gì nhìn trời, Ngọc Hoàng đại đế, Quan Thế Âm Bồ Tát, ai tới nói cho hắn biết, người trước mắt này thực sự họ Phong tên Nhược Trần? Đây chính là minh chứng cho cái đạo lý tức nước vỡ bờ, vì quá thông minh trái lại trở thành ngu dốt á?

“Ta đi, bắt tri bắt giác đi đến nơi đó...”

Phong Nhược Trần đưa tay ngăn trước mắt, che khuất mặt, trong giọng nói có một tia hối hận, “Ta còn đang nghĩ, nhờ đâu là người thật sự có chuyện tìm ta, chỉ có thể ở nơi đó gặp mặt...”

Phương Kính Tai nhìn y, lẳng lặng nghe y nói xong, im lặng một chút, sau đó mắng, “Biết rõ có thể người khác giả trò, người lại còn... lại còn chui đầu... Quả thực so với heo còn ngốc hơn!”

“Mắng hay lắm!”

Phong Nhược Trần vẫn che mặt như cũ, tự lẩm bẩm, “Ta vốn là rất ngốc... Ngốc đến mức không biết phải làm sao mới có thể khiến hắn chú ý tới mình, ngốc đến mức không biết nên làm gì mới có thể khiến hắn biết cảm tình của mình, ngốc đến nỗi chỉ cần là chuyện của hắn trong lòng sẽ không nhin được mà đi...”

Phương Kính Tai cúi đầu cười một cái, quả nhiên là tức nước vỡ bờ sao? Phong lão gia tài học xuất sắc lại phong lưu, hóa ra cũng si tình phát ngốc.

Cầm lấy tay y gỡ xuống khỏi mặt, “Người sao có thể kết luận hắn không chú ý đến người, nói không chừng hắn thấy ba chữ Phong Nhược Trần... cũng đã hận không thể phá tan ăn vào bụng!” Kèm theo một chữ cuối cùng hung tợn hạ xuống, màn trướng đung đưa kịch liệt một trận, Phong Nhược Trần còn chưa kịp phản ứng, bị Phương Kính Tai nắm lấy bị rēm cuốn chặt lấy.

“Người làm cái gì?”

Phong Nhược Trần tránh một chút, lại tránh không được.

“Làm cái gì?”

Phương Kính Tai cười lạnh một tiếng xoay người trên giường đè trên người y, nhảy qua thứ nóng đang trực đứng thẳng kia ngồi lên bụng, đồng thời, đem khăn mặt cột tay Phong Nhược Trần vào thành giường.

“Họ Phong, người nghe cho rõ, thích người nào đấy thì đừng có rề rà, nam tử hán đại trượng phu, nếu thích lão tử, thoải mái nói ra có gì mà khó khăn? Hay là thích lão tử chính là chuyện mất mặt?” Trối xong, bắt đầu cởi quần áo Phong Nhược Trần.

Lột Phong Nhược Trần sạch sẽ cho hả giận, mồm còn lẩm bẩm:

“Làm cái gì... lại còn hỏi ta làm cái gì...” Phương Kính Tai cúi đầu gặm môi Phong Nhược Trần, thô bạo cạy mở khớp hàm với đầu lưỡi vào, trắng trợn cướp đoạt, nếm hết ngon ngọt mới rời khỏi cái miệng mềm nhũn của đối phương, dây dưa cùng một chỗ, đem cường đoạt biến thành dịu dàng, thẳng đến khi lồng ngực sắp hết khí mới tách ra, Phương Kính Tai còn thấy chưa đã liếm môi y vài cái.

Phong Nhược Trần há miệng, thở dốc từng ngụm, da thịt rần chắc vì tình triều mà nổi lên sắc hồng, con ngươi che kín một tầng hơi nước, ánh nước hiện lên, tựa hồ không hiểu gì mà nhìn hắn. Phương Kính Tai bị y nhìn có chút chột dạ, tức thì cởi áo choàng đắp lên mặt y.

Hắn nghĩ đến y, mỗi ngày, mỗi ngày, giống như khắc vào trong huyết mạch, mà giờ khắc này máu nóng sôi trào, mỗi một cử động cuồng liệt đều in tên của y.

Môi dán lên lồng ngực đang vì tình mà nóng lên, ngậm mút thứ nổi lên trước ngực y, cảm nhận được thứ dưới bụng kích thích mà cương lên.

Hắn biết hiện tại chính là ép buộc, thế nhưng hắn không quan tâm được nhiều như thế, nghe y nói xong, ý trí liền sụp đổ, nát vụn, một chút cũng không còn.

Hắn nghĩ tới rất nhiều lần, thậm chí đặt y dưới thân cũng từng huyền tưởng, tiến nhập thân thể y, cơ thể mình luật động, khiến dã thú xinh đẹp kia càng thêm trầm luân...

Từ khi nào, hắn chú ý tới y?

Từ khi nào, hắn thừa nhận y?

Không biết, cũng không cần biết!

Có lẽ là đêm nay, có lẽ là tại một nơi trà hương thơm ngào ngạt, khi mùi rượu say lòng người, hoặc là rất nhiều năm về trước, thời điểm hắn nhớ kỹ cái tên Nhược Trần công tử cũng liền đem người kia ghi tạc trong lòng.

Nâng lên đầu gối y, đem hai chân thon dài gác trên cánh tay, thấm chất lỏng ngay chỗ kia của y, nhập khẩu hồng nhật dính chút dịch của hắn, phảng phất bất lực lại khẩn trương mà co rút. Ngay sau đó, giống như bị mê hoặc, hăm chậm rãi hạ thân, cảm thụ dục vọng của mình một chút bị nơi chặt chẽ kia cắn nuốt thoải mái.

Không có trải qua mở rộng tiền hí tiến nhập, khiến cho người nọ đau đến run lên, Phương Kính Tai cúi người xuống ngậm lấy vành tai y, “Phong Nhược Trần, người hãy nghe cho kỹ...”

Hắn không biết những thứ phong hoa tuyết nguyệt người tình ta ý thi từ ca phú, cũng không hiểu hoa tiền nguyệt hạ, có nhả hứng trước gió mà nâng ly...; hắn thậm chí ngay cả vòng vo cũng chưa từng học qua.

Nhưng mà thích liền thích thôi, hắn ý thức được, nên cũng không để một chút tình nghĩa chôn ở trong lòng.

“Lão tử thích người ” hắn ghé vào lỗ tai y phun ra nhiệt khí, người nọ chấn động. Ngay sau đó, đáy lòng của hắn nảy lên một chút vui vẻ khi chiếm được thượng phong, khoe miệng hiện ra nụ cười mỉa hoặc, thất lực tiếp tục dùng sức, hoàn toàn không tựa vào thân thể kia, “Lão tử thích người...”

“Liền nghĩ cùng người làm chuyện này.”

35. Chương 35

Cả đêm cuồng loạn, sau đó ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại, bên trong nồng nặc mùi hương khiến người ta mặt đỏ tim đập, thân thể dập dnh vẫn dán sát lại nhau như cũ.

“Ta hẳn là nên nhắc ngươi một chuyện...” Phong Nhược Trần dùng sức xoa huyết thái dương, giọng khàn khàn nghe ra lại càng thâm trầm, rõ ràng một đêm này, y khó chịu nhiều hơn là hưởng thụ.

“Không phải là một lần một trăm vạn lượng chứ, ngươi sợ ta không trả nổi sao? Ta đếm một chút...”

Phương Kính Tai dơ đầu ngón tay bắt đầu tính, “một, hai, ba, bốn...” Đếm tới phân nửa thì dừng lại, chính hắn cũng không nhớ ra được đến tột cùng làm mấy lần, nghiêng người lần thứ hai đem người nọ đè ở phía dưới, lần xuống phía nơi tình sắc kia cạ tới cạ lui, “làm ngươi tới một vạn lượng rồi thanh toán hết luôn.”

Phong Nhược Trần lấy tay cheu đùa thứ đồ chơi kia của hắn, “Vậy ngươi chẳng phải là đem toàn bộ Phong gia bồi thường cho ta?” Nói, vẫn về trên dưới thứ kia đứng lên, Phương Kính Tai hững hờ nhắm mắt lại, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ, “Ngươi muốn ta liền cho ngươi, chỉ cần ngươi vào cửa Phương gia, theo họ ta.”

Phong Nhược Trần cười lạnh một tiếng, ngón tay búng nhẹ chỗ nhạy cảm một chút, Phương Kính Tai đau đến run rẩy, nghiêng rặng, cúi người gặm vài cái trên vai y, lập tức xuất hiện hai hàng dấu răng chính tề. Nhìn dấu răng tựa hồ còn không hài lòng, liền cúi đầu giống như cún hết liếm rồi lại mút nửa ngày, thẳng đến khi dấu răng biến thành một khối vết ứ tím hồng mới thỏa mãn buông ra.

Phong Nhược Trần cũng tùy ý hắn càn quấy, cánh tay vòng qua lưng hắn, đem hắn quay lại, cảm giác da thịt khô ráp bất thường, không khỏi nghi hoặc, “Trên lưng ngươi bị làm sao?”

Sắc mặt Phương Kính Tai cứng lại một chút, từ trên người Phong Nhược Trần trở mình xuống, ngồi dậy, “Đây là ta được giáo huấn...” Mang theo vết thương cũng không đi Ý Hương Các, mà căn bản cũng không có tinh lực đi cái nơi đó tiêu khiển, hắn không thể để cho Phương gia hủy trong tay hắn, vô luận như thế nào cũng không thể!

Cảm giác được ngón tay của y di chuyển trên sống lưng, rồi sau đó thứ gì đó mềm mại dính vào, một tác lại một tác dán lên, một phần trần trọng xuyên thấu qua huyết mạch truyền tới, tay của người kia từ dưới nách hắn vòng qua, ôm lấy hắn, thanh âm khàn khàn rơi ở bên tai.

“Ngày hôm qua lúc ở trên thuyền... Mơ mơ màng màng hình như nghe được có người gọi tên ta.” Trong giọng nói có vẻ đặc ý và mong đợi.

Bị y nhắc tới như thế, Phương Kính Tai sững sờ một chút, sau đó mới nhớ đến, khi đó thấy y ngã trên mặt đất liền thốt ra một tiếng ‘Nhược Trần’.

Cái này có gì mà để ý? Không phải kêu tên ngươi một tiếng thôi sao?

Thế nhưng nghĩ lại, tựa hồ chính mình chưa từng gọi qua y như vậy, lúc tức giận thường gọi y ‘họ Phong’, lúc chế nhạo lại gọi y là ‘Phong lão gia’, phần lớn thời gian đụng mặt cũng chỉ lướt ngang, ngay cả chào hỏi cũng đều bỏ qua hết.

Càng đến gần người này, Phương Kính Tai càng không thể dứt khỏi y, y là người có lập trường có dã tâm có thủ đoạn, thế nhưng một mặt khác, lại là người rất dễ thỏa mãn, giống như một chuyện con con, y liền có thể vui vẻ cả buổi sáng, mà chuyện đó, nhất định liên quan đến mình.

“Kính Tai...” Y gọi hắn một tiếng, thế nhưng sau đó nửa câu cũng không nói tiếp, rất kỳ quái, Phương Kính Tai phát hiện cuối cùng mình cũng đoán được y muốn nói gì.

Đem tay y đang đặt bên hông mình đi xuống, quay đầu lại, vốn là muốn cùng y đùa giỡn, thế nhưng thấy vẻ mặt y nghiêm túc, giống như bị lây bệnh, Phương Kính Tai nâng tay y, ở bên môi hôn một cái, “Nhược Trần...” Lại thấy được vẻ mặt ngây ngô của y vô cùng thú vị, liền gọi y một tràng, “Nhược Trần... Nhược Trần... Nhược Trần...”

36. Chương 36

Phong Nhược Trần sững sốt một hồi, khoe miệng lập tức giương lên, “Xem ra nếu không làm gì đó, ta sẽ bị người nắm mũi dẫn đi mất.”

Dứt lời sáp lại ngăn chặn cái miệng của hắn, bốn môi cùng chạm, hai bên dây dưa hấp thu ngọt ngào trong miệng đối phương.

Phương Kính Tai có dự cảm, Phong Nhược Trần đối với tình cảm của mình so với chính hắn cũng không kém là bao, cũng không phải một điểm hai điểm chênh lệch.

Mình đến tốt cùng có cái gì tốt nhờ?

Thế nhưng lời này, chung quy không hỏi ra miệng. Hắn biết, nếu cứ thế hỏi y, với tính tình người kia không trêu chọc hắn mới lạ.

Hôn hôn liền dễ sát thương tẩu hỏa, Phương Kính Tai đem Phong Nhược Trần ấn lại lên giường, đang muốn nhấc chân của y lên, bị Phong Nhược Trần nắm lấy vai nghiêng người đặt dưới thân. Ngón tay người kia ở miệng huyết hắn cố gắng thăm dò bên trong, Phương Kính Tai hít sâu mấy hơi thả lỏng cơ thể, tình dục như thủy triều dâng, cuộn trào mãnh liệt cuốn đi tất cả, chỉ cần phát hỏa như này, cũng không xem được ai trên ai dưới.

“Người khẳng định mình còn sức?” Chân bị nhấc lên, Phương Kính Tai cảm giác được y đang chịu đựng chỗ nào đó còn mang theo thiết độ nóng hổi.

“Người nói xem?” Giọng khiêu khích.

Thân thể từng chút từng chút một căng cứng, Phương Kính Tai siết chặt nắm tay chuẩn bị thừa nhận thứ cực đại của đối phương, đúng lúc này...

“Nhị thiếu gia, ngài đã đã trở về?”

...

Tất cả động tác trong nháy mắt đều dừng lại, trên giường có hai người đang muốn làm việc, cùng với...

Sơ Cửu đứng ở cửa bị cảnh tượng trước mắt hù cho hết hồn.

“Ô... Nhị thiếu gia... Sơ Cửu biết Nhị thiếu gia rất nỗ lực xử lý Phương gia... Ô... Không nghĩ tới Nhị thiếu gia dĩ nhiên... Ô... Nhị thiếu gia ngài chịu khổ...”

“Câm miệng cho ta!”

Một cái gối sứ bay ra ngoài.

“Phong Nhược Trần người còn dám cười!”

Lại một gối đầu bay ra ngoài.

37. Chương 37

Bị Sơ Cửu nhiều lần chen ngang, hứng thú hai người nhất thời cũng mất hết.

Vừa mới nghĩ tới hàng Phong gia không biết bị đốt thành thế nào, liền qua loa đứng dậy sơ tẩy, định bụng ăn xong thứ gì đó liền đến bến tàu xem tình huống.

“Nhị thiếu gia, trà.”

Phương Kính Tai vẫn đen mặt như cũ không nói một câu nhận lấy chén trà, chợt nghe thanh âm Sơ Cửu vang lên bên tai, rất cung kính,

“Lão gia, uống trà.”

“Phù !”

Phương Kính Tai một miệng nước trà phun ra ngoài, một bên ho một bên trừng Sơ Cửu, thế này là sao? Lão tử lại không gả cho y, người hăng hái gọi y lão gia làm cái quái gì?

Phong Nhược Trần vỗ lưng Phương Kính Tai giúp hắn thuận khí, không nhịn được mà cười trộm, nói với Sơ Cửu, “Gọi như bình thường là được, gọi ‘lão gia’ ta không chịu nổi.”

Sơ Cửu đáp lại một tiếng, đổi chén trà cho Phương Kính Tai, bản mặt tủi thân làm cho Phương Kính Tai nhìn có chút khó chịu, cảm giác cứ như mình ngược đãi nó, tức thì khoát tay áo, “Được rồi được rồi, ta và Nhược... Ta và hắn có việc muốn nói, người không cần ở lại đây, nên làm gì thì đi làm đi.”

Tủi thân trên mặt Sơ Cửu càng sâu, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Kính Tai, giọt nước trong vành mắt đảo quanh, Phương Kính Tai nhìn thấy ngực lộp bộp một cái.

“Nhị thiếu gia, bất luận có xảy ra chuyện gì, trong mắt Sơ Cửu, nhị thiếu gia vẫn chính là nhị thiếu gia.”

“Hả?” Phương Kính Tai có chút như lọt vào sương mù.

Sơ Cửu nắm hai ống tay áo Phương Kính Tai, xụi xụi hai cái, “Nhị thiếu gia, kỳ thực ngài đều có thể chẳng cần làm gì nhiều, nếu như không hiểu có thể hỏi lão gia a, dù cho lão gia không chịu dạy người, thì tẩu phưởng vẫn còn Vương bá, còn có quản gia, trưởng phòng tiên sinh, bọn họ đều là một đường đi theo đại thiếu gia, tất cả mấy người họ đều có thể dạy người... Nhị thiếu gia trước đây tuy rằng vừa nát lại hay cờ bạc chơi gái nhưng căn bản không như dạng không việc xấu gì không làm kia...”

Gân xanh trên ót Phương Kính Tai đập thành thạch.

Người không vạch trần ta trước mặt người khác không chịu được à?

Quay đầu lại, Phong Nhược Trần bưng chén bình tĩnh uống trà, chẳng qua là khi chén trà dựa vào môi thì khóe miệng cong lên triệt để bán đứng, rõ ràng tên gia khóa này nhịn rất khổ cực.

“Khụ, chuyện trước kia thì không cần nói.” Phương Kính Tai ho nhẹ một tiếng, một bên giật tay áo trong tay Sơ Cửu, một bên dùng ánh mắt kêu nó biến đi.

Chỉ là Sơ Cửu nói liên tục, căn bản không chú ý tới gân xanh trên ót chủ tử nó sắp nổ tung.

“Nhị thiếu gia vì Phương gia ủy khuất chính mình như vậy, Sơ Cửu nhìn trong lòng cũng khó chịu... Hiện tại Phương gia đều dựa vào Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia nhất định phải chú ý thân thể, không nên vì chuyện kia hao tâm tổn sức...”

Phương Kính Tai âm thầm liếc mắt, lão Thiên, mau cho sét đánh cái tên tiểu quỷ lắm mồm này đi! Lão tử lúc nào thì ủy khuất chính mình hả? không không, chuyện kia với ủy khuất có liên quan á?

Sơ Cửu nói xong, sau đó chuyển hướng sang Phong Nhược Trần, “Nhược Trần công tử, danh tiếng người bên ngoài, trong việc làm ăn chính là lão luyện, Nhị thiếu gia tất nhiên không thể cùng người so đo. Người đồng ý dạy nhị thiếu gia, toàn bộ Phương gia đều sẽ cảm kích người, Nhị thiếu gia thực ra tốt lắm, chỉ hơi cố chấp một chút, thế nhưng hắn đối với người tuyệt đối không có ý xấu, người không nên bắt nạt hắn quá, có được không?”

Phương Kính Tai ánh mắt hung tợn, Phong Nhược Trần sắc mặt không thay đổi, thản nhiên gật đầu, “Được, ta đáp ứng, tuyệt đối không bắt nạt thiếu gia nhà các người.”

Sơ Cửu mắt rưng rưng cảm kích nói tạ ơn, sau đó liền đi về phía cửa, “Sơ Cửu lui xuống trước.”

Lúc sắp đi ra, nó còn dừng lại, Phương Kính Tai nắm chặt tay nhìn cửa, nếu Sơ Cửu lần này mở miệng mà gọi hắn ‘Nhị tiểu thư’ hắn cũng không còn gì để nói, dù sao thì nhị thiếu gia như hắn vì gánh vác gia nghiệp chịu chút ủy khuất cũng được.

“Nhị thiếu gia, nếu như ngồi lâu khó chịu, trong phòng có cái đệm...” Sơ Cửu nói xong, ánh mắt giống như không nở, xoay người, lại như đang ra pháp trường dứt khoát đi ra ngoài.

“Con mẹ nó!”

Phương Kính Tai mắng một tiếng, một lúc sau trưng lên bộ mặt tươi cười dịu dàng nâng tay Phong Nhược Trần lên, ghé vào lỗ tai y, “Nghe thấy chưa, trong phòng có cái đệm, ta đem đến cho ngươi nhé?”

Phong Nhược Trần vụn phần không cảm kích đưa tay rút trở về, “Ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi à? Ngày thứ hai liền không xuống giường được?”

Hắc tuyến hiện lên đầu Phương Kính Tai, hần nhớ tới lần đầu tiên bị Phong Nhược Trần làm, ngày thứ hai ngay cả tắm cũng là y phục vụ, quá mất mặt!

Bĩu môi, “Ta là thấy ngươi bị thương, còn hút phải khói mới tha cho ngươi một mạng, bằng không...”

Há mồm, trên vành tai mỏng của y cắn một cái, “Ngươi trước đây đã làm gì với ta, ta sẽ đoạt về gấp mười gấp trăm lần.”

Phong Nhược Trần đứng dậy né qua một bên, chắp tay phía sau một bộ đứng đưng, “Có bản lĩnh ngươi cứ tới, Phong Nhược Trần ta cung kính bồi tiếp.”

Ánh nắng xuyên qua song cửa chiếu lên thân người, chỉ thấy đôi lông mày nghiêng sát tóc mai, trên người nhuộm một tầng vàng nhạt.

Nháy mắt ấy, trong lòng Phương Kính Tai có cái gì đó róc rách tan ra, rạo rực vui vẻ, xúc động cùng dục vọng chiếm hữu dâng lên.

Hần nghĩ, có lẽ chính mình thực sự thích y, phần thích này luôn chôn sâu ở trong ngực, mà nay, khi ý thức được điểm này, phần cảm tình kia liền đâm chồi phát triển, ở trong lòng tạo ra một mảnh thiên địa.

Hai người ngồi chung một chỗ thảo luận chuyện phát sinh ở bến tàu tối hôm qua, suy đoán là Quách Hàm làm, vả lại xem tình hình lúc đó, đối phương rất có thể mượn việc để Phong Nhược Trần chết cháy ngoài ý muốn. Thế nhưng cái này cũng không có chứng cứ, cũng không thể bắt người nọ xử lý, sau đó hai người cùng nhau đến bến tàu kiểm tra tình hình hàng hóa.

Có vài thuyền rượu của Phương gia bị hủy hoàn toàn, nhưng bởi vì phát hiện đúng lúc, lá trà Phong gia chỉ đốt một phần nhỏ. Trên bến tàu tràn ngập mùi than củi cháy khét, hai người gặp Quách Hàm, trong mắt đối phương chợt lóe lên kinh ngạc liền xác nhận suy đoán của bọn họ.

“Hần ngay cả luật lệ cũng dám làm trái, thì đừng trách Phong Nhược Trần ta ra tay ngoan tuyệt.”

Nhìn mấy chiếc thuyền kia bị đốt đến mức chỉ còn khung, Phong Nhược Trần lạnh lùng nói.

“Ngươi định xử lý thế nào?” Phương Kính Tai hỏi y.

Phong Nhược Trần quay đầu, đang muốn mở miệng, Phương Kính Tai đột nhiên mở to hai mắt, đường nhìn lướt qua y, giật mình sững sốt một chút, vậy sau đấy mạnh y chạy như bay.

Nơi Phương Kính Tai chạy đến, chính là một con thuyền rất nhỏ, trên bờ đứng mấy người mới bước khỏi thuyền, mà một người trong đó...

“Đại ca!” Phương Kính Tai kêu một tiếng, dừng lại.

Người kia xoay người, tổ y có chút cũ nát nhưng rất sạch sẽ, khuôn mặt vài phần tiêu tụy nhưng vẫn phong thần tuấn tú, gió sông thổi qua y phục mỏng manh, tóc đen như nhảy múa. Y thấy Phương Kính Tai đứng trước mặt, nhợt nhạt cười, phảng phất như buông xuống gánh nặng nào đó, mà tiếng ‘Kính Tai’ còn chưa kêu lên miệng liền nhắm mắt, ngã xuống.

“Ca?!” “Phương đại ca!”

38. Chương 38

Phương Kính Tai rón rén ra khỏi phòng Phương Hiếu Tai, sau đó cẩn thận cài lại cửa.

“Bộ dạng gì đây?”

Thấy người đi ra, trên hành lang thẳng tắp Phong Nhượng Trần đứng chờ. Phương Kính Tai đặt ngón trỏ trên môi tỏ ý đừng lên tiếng, sau đấy chĩa chĩa bên ngoài, Phong Nhượng Trần hiểu ý gật đầu, hai người cùng đi khỏi tòa viện.

“Đại phu khám qua, đại ca chỉ là hao tổn tinh thần, tinh khí nội kiệt nên mới ngất đi, nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục.”

Phương Kính Tai ngẩng đầu vươn tay đuổi người, mặt mày tươi tỉnh, khoe miệng đầy ý cười, “Ta thật cao hứng, thời gian dài vậy chưa có khi nào vui vẻ như hôm nay.”

Phong Nhượng Trần vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Phương đại ca tử mà phục sinh bình an trở về, người cuối cùng cũng không cần tự trách nữa.”

Gia nghiệp có thể chống đỡ, thế nhưng thứ mất đi chung quy sẽ không trở về, mà giờ khắc này, giống như lại được hồi sinh.

Phương Kính Tai đưa tay phủ lên bàn tay đang đặt trên vai mình, “Uống rượu đi, ta thật lâu chưa được say rồi.”

“Hử?” Phong Nhượng Trần rất có ý mà cười, “Chẳng lẽ sợ uống say liền làm chuyện gì đó ngu ngốc, tỉnh lại bán thân?”

Tâm tình tốt trước đó của Phương Kính Tai bị gió cuốn sạch, đem tay Phong Nhượng Trần trên vai bỏ xuống, “Không nói ta còn nghĩ không ra, người nói thật đi, lần kia ta có thật sự đã làm gì người không...”

Tối hôm qua bé Phong Nhượng Trần, sau đó phát hiện cảm giác không giống như trong trí nhớ của mình, đến tột cùng là mình uống say nhớ không rõ, hay là bởi đối phương phối hợp nên cảm giác bất đồng, hắn không nói được, không thể làm gì khác hơn là hướng đương sự tìm chứng cứ.

“Đối với ta làm cái gì?”

Phong Nhượng Trần giả vờ không biết gì, ung dung cười, khiến Phương Kính Tai nhin không được đi tới cắn y một cái.

Phương Kính Tai âm thầm nghiêng rằng, Phong Nhượng Trần biết điều chuyển về trọng tâm câu chuyện, “Không phải người nói đi uống rượu sao? Đi đâu đây? Người bên kia, hay là ta đến chỗ đó?”

“Này, người đừng đi! Họ Phong, người còn chưa nói xong!”

“Nói cái gì? Sự thực người cũng nhìn thấy.”

“Vậy người lại để cho ta làm một lần, so với so với...”

“...”

“Á, sao người lại cắn ta?!”

Thanh âm huyền ảo càng xa, Phương gia buồn tẻ thật lâu cuối cùng cũng khôi phục chút sức sống ngày trước.

Trên phố đang có lời đồn, chính là lão gia Phương gia và đại thiếu gia mong muốn con trai thứ thành tài, cho nên mới mượn tai nạn này mà tôi luyện, mà nay phương Nhị thiếu gia không phụ sự mong đợi của mọi người cuối cùng nên hôn, thế nên Phương đại thiếu gia trở lại.

Lời đồn vẫn là lời đồn, tám chín phần mười là không thể tin, mà người của Phương gia rất rõ ràng, Phương đại thiếu gia quả thực gặp chuyện. Thế nhưng Phương Hiếu Tai nói mình gặp cướp đốt thuyền may không chết, mà lại lưu lại đến một nông trang phụ cận, ở đó một thời gian, còn chuyện vì sao không lập tức trở về

thậm chí ngay cả báo bình an thư cũng không có, Phương Hiếu Tai lựa chọn im lặng, có lẽ, càng giống như đang trốn tránh.

Hắn không nói, Phương Kính Tai cũng không hỏi nhiều, chỉ là lúc ngấm trăng nghe tiếng gió đại ca như biến thành người khác, giống như có rất nhiều tâm sự, thường thường một mình rơi vào trầm tư, ngồi xuống liền là một ngày.

Qua mùa mưa dầm Giang Nam, lá trà Phong gia đều an toàn chuyển xong, sau đó liền đến lượt rượu Phương gia còn tồn lại. Nhưng là chẳng biết tại sao, cường đạo hai bờ sông Hoài vô cùng phách lối, thấy thuyền liền cướp cũng không thềm nói đạo lý, thậm chí ngay cả đội thuyền của quan phủ cũng không buông tha, trong thời gian ngắn đã khiến các thương hộ bằng hoàng, vốn là phải đi thủy lộ đều đều đổi hết thành đường bộ.

Hàng Phương gia chỉ có thể đi đường thủy, Phương Hiếu Tai biết tin hai bên sông Hoài kiệt lực khuyên can, thế nhưng hàng hóa đã đọng lại hai tháng, không thể tồn thêm nữa.

“Ta cùng người đi một chuyến đi.”

Phong Nhược Trần nói, qua sự việc kia thanh âm có chút khàn khàn, nghe rất mê người.

Phương Kính Tai còn tham luyến không thôi nằm ở trên người y hôn mê liếm lộng, nghe Phong Nhược Trần nói như thế, không hiểu ngẩng đầu, “Người đi làm gì? Cùng bọn họ đấu võ mồm?”

Phong Nhược Trần chỉ cười không nói, Phương Kính Tai không thích bộ dạng y lúc này, luôn cảm giác mình chính là con chuột bị đùa giỡn dưới móng vuốt. Liền đỡ hông của y đem chính lời kia lấp lại, mất sức của chín trâu hai hổ mới đem y áp đảo, lại phí hết sức lực mới tóm được y, không lấy cả vốn lẫn lãi đem về thật không có nguyên tắc thương nhân.

Mấy ngày sau, Phong gia lão gia theo thuyền Phương gia xuôi nam giao hàng, thuận tiện còn thuê mấy người trong tiêu cục võ sư đồng hành, một đường thuận lợi không bất trắc. Lúc trở về, Phương Kính Tai còn đem Phong Nhược Trần ra, không có việc gì thần kinh như vậy mà âm ỉ, phải biết rằng hắn Phương Kính Tai trời sinh phản cốt, người gặp người sợ, quỷ gặp...

Lời còn chưa nói hết, thân thuyền một trận lay động kịch liệt, hai người trở lại trong khoang liền thấy thương thuyền của mình bị mấy thuyền nhỏ vây quanh.

Thấy thế cuộc như này, nghĩ mình thật sự đụng phải cường đạo như lời đồn, Phương Kính Tai không khỏi có chút khẩn trương, trong lòng bàn tay cũng bắt đầu đổ mồ hôi, mà Phong Nhược Trần không sợ hãi, ghé vào tai hắn nói nhỏ, “Nhìn đi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Thật đúng lúc, Phong mỗ có thể mở mang kiến thức một chút phương Nhị thiếu gia ‘trời sinh phản cốt, người gặp người sợ.’”

Phương Kính Tai không cãi lại, chỉ có thể nghiêng răng nuốt xuống bụng tức.

Tặc thuyền tiếp cận thương thuyền bọn họ, một đám người cầm gậy gộc nhảy lên khoang thuyền, mấy người võ sư kia mỗi người về mặt tức mục chuẩn bị một hồi ác chiến, ai biết những tên này chỉ là chiếm thuyền nhưng không có động thủ, Phương Kính Tai đang buồn bực, đối phương bên kia có một giọng nói hồn nhiên, thanh âm vô cùng phách lối truyền tới: “Kêu đương gia của các người ra gặp ta.”

Hết chương 38

39. Chương 39

Người nói chuyện, lông mày lười mác, bộ dạng anh tuấn, toàn thân tản ra hơi thở kiệt ngạo bất kham, nghĩ chắc là tên đầu lĩnh đám cường đạo.

Tình huống trước mắt, núp ở đằng sau chính là đồ con rùa, Phương nhị thiếu gia cũng không muốn mang bộ dáng này, đang muốn đi ra lại bị Phong Nhược Trần giữ tay áo. Cho là Phong Nhược Trần không muốn mình đi chịu chết, có chút buồn bực quay đầu lại, lão tử mới không phải ủy khuất cầu sinh người khác!”

Nhưng thấy Phong Nhựt Trần từ trong ngực lấy ra một khối bài tử đen nhánh nâng lên cho đối phương nhìn, “Quy củ trên đường, thấy vật như thấy người, không ăn trộm không giết chóc không khi dễ không hãm hại, gặp nạn đương trợ.”

Đối phương sưng sốt một chút, lập tức ngửa mặt lên trời cười dài, “Hắc! Ngày hôm nay rốt cuộc đụng tới cái khó nhằn.”

Sau đó ánh mắt rơi trên người Phong Nhựt Trần, “Thứ này ở đâu ra?”

“Đương nhiên có quý nhân đưa tặng.” Phong Nhựt Trần một bộ thản nhiên, đem mộc bài lần nữa thu lại, tiếp theo dựa ở nơi đó nhìn kẻ kia, giữa hai người phảng phất nhìn thấy luồng khí âm thầm bắt đầu khởi động.

Thấy tình hình này, Phương Kính Tai dựng tóc gáy, Nhựt Trần nhìn rất khá, thế nhưng ánh mắt tên kia cũng quá mức can rở rồi, Nhựt Trần là người của hắc cơ mà, ai cho phép người nhìn y như thế hả?

Vừa nghĩ thế, liền đi lên chắn trước mặt Phong Nhựt Trần, “Này! Người nhìn đủ chưa? Nhìn đủ rồi thì nhanh biến đi, có qua có lại, đừng ở đó có ý đồ xấu xa!”

Tuy rằng Phương Kính Tai cũng không biết lai lịch gì về tấm mộc bài kia của Phong Nhựt Trần, thế nhưng nghe lời y nói vừa nãy, khối bài tử này y chang bùa hộ mệnh, đám trộm cướp cường đạo thấy cũng phải đem mình như tổ tông mà cung phụng.

Tầm mắt người kia từ trên người Phong Nhựt Trần dời lên người Phương Kính Tai, cuối cùng rơi trên mặt hắn, trong con ngươi chột lóe lên kinh lăng (kinh sợ, sững sờ), rất có hứng thú câu lên khoe miệng, thành ra khuôn mặt tuần lăng càng phát ra vài phần tà khí.

“Tên người là gì?” Hỏi hắn.

Phương Kính Tai siết chặt quả đấm, sau đó giương cổ lên, nói rõ ràng từng chữ, “Phương, Kính, Tai!” Lại nói, “Đương gia không đi cùng, trên thuyền này ta là quân sự.”

Người nọ cười càng đen tối, vuốt cằm tỉ mỉ nhìn đi nhìn lại, đứng dậy, “Phương Kính Tai... Phương... Kính...” rồi sau đó tầm mắt nhìn đến bên hông hắn. Mi phong vừa nhếch, vẻ mặt từ từ đông lại.

Phương Kính Tai cũng chú ý tới tầm mắt của tên kia, cúi đầu, thất lưng ngoại trừ dây lụa chính là có một khối ngọc, lúc ngẩng đầu, người nọ thế nhưng đi tới trước mặt hắn, nhất thời cảm thấy một trận áp bách, Phương Kính Tai chỉ thấy chân mình bám chặt lên khoang thuyền, thân thể không động đậy được.

“Này! Người làm cái gì! Trả lại cho ta!”

Người nọ đưa tay giắt lấy ngọc bội, đem nó cầm lên tay cẩn thận nhìn, sau đó lại sờ soạng trong ngực đem một khối ngọc bội khác đi ra, đem hai khối ngọc đặt chung một chỗ so, rồi đem khối ngọc kia cho Phương Kính Tai nhìn, hỏi, “Người quen chủ nhân ngọc bội này?”

Ngọc kia cùng miếng ngọc của Phương Kính Tai giống nhau, bất đồng duy nhất chính là, trên cái của Phương Kính Tai khắc một chữ ‘Kính’, mà cái người nọ cho hắn nhìn khắc chữ ‘Hiếu’.

Phương Kính Tai giật mình, “Đại ca?”

“Đại ca... Hóa ra là như vậy...”

Khoe miệng người kia hiện ra một tia cười hài lòng, sau đấy đem ngọc bội của hắn trả lại, cuối cùng vung tay lên, cường đạo xung quanh bọn họ đều thối lui, chính hắn cũng lùi lại hai bước, ngọc bội kia được kẹp giữa giữa ngón tay, “Trở lại thay ta chuyển lời tới đại ca người, y thoát được thiên nhai, không trốn được hải sừng, người của Diệp Khuynh Vân ta, đừng vội nói quạu địa tam xích, dù cho thượng cùng bách lạc hạ hoàng tuyền, ta cũng tìm được y!”

Một phần cuồng vọng, tựa như không sợ hãi thiên địa, nói xong lời này, thân thể liền nhảy lên thuyền của mình.

“Nói linh tinh cái gì?”

Phương Kính Tai muốn xông lên dạy dỗ tên kia lại bị Phong Nhựt Trần kéo trở lại.

“Thật vất vả mới đem bọn họ đuổi đi, người lại muốn dẫn lại à?”

Phương Kính Tai suy nghĩ một chút, không hề lên tiếng. Đám thuyền tặc này lúc đi như lúc đến, chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

“Người kia hình như biết đại ca.”

Phương Kính Tai nhìn mặt sông nhẹ giọng nói, có chút khản trương chuyển hướng sang Phong Nhược Trần, “Chúng ta phải trở về nhanh một chút, ta lo đại ca sẽ xảy ra chuyện...”

Phong Nhược Trần vỗ vỗ bả vai hắn, an ủi, “Xem chừng thật sự quen biết, giống như có gút mắc rất sâu... Nhưng ta nghĩ hắn sẽ không hại Phương đại ca.”

Nghe Phong Nhược Trần nhắc tới, Phương Kính Tai cũng cảm giác giống nhau, nhất là câu kia ‘Người của Diệp Khuynh Vân ta...’, nhiều ít có chút ám muội trong đó, sau khi đại ca trở về có biểu hiện khác thường... Đoạn thời gian Phương Kính Tai mất tích đã xảy ra chuyện gì, hai người cũng đoán được một hai phần...

“Nhưng người kia chính là cường đạo... Hơn nữa còn là một nam...”

Phương Kính Tai không khỏi có chút đa tâm, đại ca sao có thể chọc vào loại người như vậy.

“Ta với người không phải đều là nam tử sao?”

Một câu nói khiến Phương Kính Tai vỡ mộng, Phong Nhược Trần lại nói tiếp, “Ta nghĩ Phương đại ca tự có ý của riêng mình, bằng không cũng sẽ không trở lại Phương gia.”

“Người nói không sai.”

Phương Kính Tai phụ họa nói, “Đây là chuyện của mình đại ca, chúng ta không có biện pháp thay hắn quyết định.”

Sau đột nhiên nghĩ đến cái gì, đi tới ôm Phong Nhược Trần, ở trên mặt y bẹp một cái, “Người thực sự không nghĩ đến việc bước vào cửa nhà ta hả? Đây chính là chuyện nhiều thiếu nữ nằm mộng cũng muốn được đó~.”

“Người nói là nữ tử, ta cũng không phải bọn họ.”

“Thì thế, người ngay cả đồ cưới cũng không chuẩn bị, ta thế nhưng còn phải dâng sính lễ... Chỉ cần đến lúc đó, người...” Móng vuốt Phương Kính Tai tìm tòi gì đó trong lồng ngực y, “cùng tấm mộc bài này xuất giá là được.”

Thật tốt, đến lúc đó mua hơn mười hai mươi sách xx nghiên cứu một chút, sau đó hằng đêm sanh ca, ngược lại để cho Nhược Trần đem hết tài nghệ ra, mà có khối bài tử, sau này liền không cần lo lắng giặc cướp cường đạo, lão tử còn muốn chạy đến chỗ này chỗ kia.

Phương nhị thiếu gia còn đang mơ giữa ban ngày, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt người nọ đen xì.

“...”

Phong Nhược Trần đem móng vuốt của hắn rời đi, sau đó kéo Phương Kính Tai chạy đến mạn thuyền.

“Người muốn ta vào cửa nhà người?”

“Ừ ừ.”

“Sính lễ cũng không cần?”

“Cái này không được, đây là quy củ tổ tiên truyền lại rồi.”

“Quy củ lúc đó không phải người định ra sao?”

“...chỉ ủy khuất người.”

“Ai nói Phong mỗ chịu ủy khuất? Người quên sao? Phong mỗ từ trước đến nay không làm ăn lỗ vốn.”

“Hử?”

“Chỉ cần người bơi được về kinh thành, Phong mỗ liền mang theo khối bài tử kia vào cửa nhà người!”

“Nhược Trần, người muốn làm cái gì? Đừng! Ta sẽ không bơi đâu!! A! A!!! Người! Mau cứu người!!!!”

Hạ nhân và thuyền công đều trốn ở một bên, A di đà phật, Nhị thiếu gia không thể đắc tội, Nhược Trần công tử lại càng không thể đắc tội, hai người này không thể chạm, vậy coi như cái gì cũng không phát hiện, cái gì cũng chưa nghe thấy là được rồi.

40. Chương 40

Phương Nhị thiếu gia dĩ nhiên không thể tự bơi về kinh thành, thế nên Phong gia lão gia vẫn là Phong gia lão gia.

Chờ đến khi hồi kinh, nghe nói Diêm Thiết phó sử đột nhiên bị bãi quan, giao cho Đại Lý tự điều tra, mà khiến người ta không thể tưởng tượng được chính là, Quách gia nội trong vòng một đêm mấy chục người cứ thế mà biến mất.

Phong Nhược Trần lúc nghe được tin này chỉ có chút cười cười thâm ý, rất khó phát hiện thế nhưng vẫn bị Phương Kính Tai thấy, biểu tình kia, giống như tất cả chuyện đó đều nằm trong dự liệu của y.

Quả nhiên một bụng xấu xa của tên này là vô cùng vô tận mà.

Phương Nhị thiếu gia ở trong lòng lẩm bẩm một câu, sau đó lại tiếp tục bày mưu làm sao đưa Nhược Trần y cùng khối bài tử kia vào cửa.

Chỉ là cũng không lâu lắm, Phương Nhị thiếu gia liền hiểu, quyền chủ đạo trên giường cũng không phải do xem nhiều hay ít cái loại sách xx kia hay là bản thân phong lưu bao nhiêu năm, then chốt là, chính hắn nhất định phải biến thành mèo! Nhưng mà...

Chuột có khả năng biến thành mèo á?

“Giang lão bản có ý tăng giá truân mễ...”

Phương Kính Tai hít một hơi, sách trong tay để sau ót, lượn tới lượn lui.

“Biện pháp ứng đối cũng không phải là không có.”

Chiếm đoạt án thư của Phương Nhị thiếu, cũng là người đối chiếu khoản mục Phong gia, khớp ngón tay xanh bạch rõ ràng đang gảy bàn tính, chậm rãi nói.

“Biện pháp gì?”

Phương Kính Tai bước dài đi đến, đối phương dừng bút, ngẩng đầu, khẽ cười đối diện với tầm nhìn Phương Kính Tai, nháy mắt hai cái.

Ánh nền chập chờn, chiếu vào trong con người đen huyền của Phong Nhược Trần, giống như thủy quang lưu chuyển.

“Luật cũ.” Y nhàn nhạt mở miệng.

Phương Kính Tai im lặng, hưng phấn lúc trước biến sạch, vẻ mặt ảm đạm xuống, “Được đấy, người nói đi.”

Tay trái Phong Nhược Trần dơ lên ngón trỏ.

“Một đêm?”

Phương Kính Tai có chút bất ngờ, lập tức phủ nhận, sao có thể như thế? Từ khi giao dịch bắt đầu, luôn luôn là ba đêm.

“Đó là một tuần?” Mười ngày mà thôi, có thể chấp nhận được.

Phong Nhựt Trần lắc lắc dựng thẳng ngón trỏ.

“Muốn một tháng?”

Đối phương gật đầu.

Phương nhị thiếu gia có cảm giác mình sa vào hố lửa, trước đây đều là chừng mười ngày, quá lắm cũng là nửa tháng, lần này cư nhiên công phu sư tử ngoạm! Thật không có biện pháp, ai kêu tửu phưởng đang cần gạo, đại ca lại vắng nhà. Phương Nhị thiếu gia khóc không ra nước mắt. T_T

Thế gian đúng lag không có chuyện gì tốt mà, Phong Nhựt Trần quả là tên gian thương không bao giờ để mình buôn bán thua lỗ, Phương nhị thiếu gia muốn học y cái gì đó, học phí tất nhiên là không thể thiếu, vàng bạc nhân gia không lạ gì, chỉ cần Phương nhị thiếu gia ngoan ngoãn nằm dưới là được.

Thế là Phương tiểu chuột lại bị Phong đại mèo đặt ở dưới thân nghiền qua nghiền lại, sau đó lại còn phải cùng cái tên kia đấu trí đấu dũng để bảo hộ chính mình đã bị nghiền ép lại không thừa được chút quyền lợi nào.

“Giang lão bản vừa rồi muốn trữ gạo thì cho lão trữ, còn người tìm gạo kê chung quanh thương lượng mua với giá thật cao, số lượng nhất định phải lớn, không cần để ý đến giá cả, giá cao cũng nhận.”

“Vậy ta chẳng phải thua thắm sao?”

“Người đừng vội, nghe ta nói hết. Mẽ thương khác nghe nói đến chuyện này, nhất định cũng sẽ lập tức hành động, tiểu thương hộ trông coi không được nhiều như vậy, có thể mau sớm xuất hàng chính là tốt, dám khẳng định hai bên ép giá, người thấy giá thích hợp thì mua. Xung quanh ai cũng giảm, Giang lão bản chống đỡ không được bao lâu, lão tiếc người vì là khách hàng lớn, phỏng chừng đến lúc đó đưa cho người là giá thấp rồi.”

“Chiêu này của người quả nhiên độc, có phải là xá bất đắc hải tử, sáo bất đáo lang? (ý chỉ muốn đạt được mục đích phải trả giá tương đương aka không vào hang cọp sao bắt được cọp con)

“Không, cái này gọi là Giả, trư, ăn, hổ.”

“...”

Phương Nhị thiếu gia đột nhiên cảm thấy, chính mình tựa hồ cũng bị tên kia dùng chiêu này tính kế mất rồi. T_T

Hậu ký: Tác giả lảm nhảm ;;v;;

Thật ra, đối với tôi mà nói, áng văn này cũng không có khái niệm kết thúc, bởi vì tôi từng nói qua, nếu như giới hạn là lương tình tương duyệt, thế thì cổ sự của hai người đó đã sớm nói xong.

Văn rất nhẹ nhàng, thời gian viết cũng cảm thấy nhẹ nhàng, viết về hai người cũng không có quá nhiều tâm tư, có lẽ là một mạch truyện bình thản, người thích ta, ta cũng thích người, như vậy thì tốt rồi, cái gì mà quốc thù gia hận, ân oán tình trường, không ảnh hưởng tới tình cảm liền bỏ qua. Đây cũng là lý do tại sao nguyên nhân phía sau Quách Hàm không nói rõ, thực sự là mấy tên pháo hôi rất chuyên nghiệp cái việc làm nền.

Cuối cùng vẫn muốn cảm ơn mọi người đã giúp đỡ

~Chính văn hoàn

41. Chương 41: Pn1 – Bất Tri Quân Tâm

“Người kia là ai?”

“Mới tới, hình như kêu cái gì ‘Tranh’...”

“Quản hẩn chanh hay cúc cái gì, lão tử đợi đến tận bây giờ, các người còn muốn chơi hay không?”

“A! Đến đây! Đến đây!”

Đặng hoa phiêu hương, mặt diệp thư triển.

Y nhìn đám hài tử cùng lứa, vây quanh một cậu ấm kiêu ngạo chạy lên núi, nghĩ thầm...

Một ngày nào đó... Các người phải nhớ kỹ cái tên Phong Nhựt Trần này...

Tết Trung nguyên, đường phố treo đầy đèn, lòng sông ngập tràn tâm nguyện.

(Tết trung nguyên: rằm tháng bảy Âm lịch, theo tục xưa, vào ngày này phải đốt quần áo giấy, cúng tế người thân đã mất)

Các cô nương khéo léo ghim hà hoa đăng, vài cánh hoa sen, một cây nến nhỏ, tự thể xinh đẹp, dè dặt viết xuống lời thầm mến.

(Tự thể: kiểu chữ)

Trên cầu, Nhựt Trần công tử tay cầm ngọc cốt phiến, trường sam phiêu phiêu, một bộ phong lưu; dưới cầu, bao nhiêu nữ tử đầy tư tình thiếu nữ phóng hết tâm mắt.

“Con mẹ nó, chạy đến đâu cũng đụng phải tên họ Phong chứng mắt kia, biến sang một bên cho lão tử!”

Một thanh âm thở gấp truyền tới, Phong Nhựt Trần nhướng mày, nhìn thấy cách đó không xa Phương gia Nhị thiếu gia bị ngọn đèn hoa đăng trên sông ngăn không qua được.

Chỉ là vớt một ngọn đèn, nhưng vẫn còn rất nhiều ngọn khác, trên hoa đăng đều viết Nhựt Trần công tử, ngượng ngùng, ở dưới ánh nến bao nhiêu cảm tình cứ thế nở rộ.

Phong Nhựt Trần ẩn trong đám người trên cầu, thấy Phương nhị thiếu gia tức giận rời đi, rồi lại tức giận trở về, lúc đi một mình một người, lúc về kéo theo một đám người khí thế hùng hổ.

“Nhìn thấy đèn nào viết tên họ Phong kia liền vớt hết lên cho lão tử.”

“Nhị gia, làm như vậy, sợ rằng không tốt lắm.”

“Tốt hay không do lão tử định đoạt, các người cứ theo phân phó mà làm.”

Thế là, vài người bắt đầu làm việc, chỉ một lúc sau, khúc sông đang sáng rực đã tối sầm đi rất nhiều.

Người thả đèn đa số đều là các cô nương, lác đác trên bờ sông đã có mấy người nói ra lời hữu duyên. Phong Nhựt Trần ung dung đứng trên cầu, nhìn những người đó bận việc, sau khép lại cây quạt, dùng tay ra hiệu...

Xôn xao !

Vô số trần hà đăng đều viết Nhựt Trần công tử được thả xuống, không trung bàng bạc. Đèn trên sông, trên mặt đất hòa lẫn vào nhau trắng lệt vô cùng.

Phong Nhựt Trần thấy Phương Nhị thiếu gia nhìn đèn trên sông sững sờ một chút, vẻ mặt có chút tổn thương, tựa hồ thở dài, vội lui mấy hạ nhân đang vớt đèn.

Quên mất làm sao mình lại ôm tâm tư đó, có lẽ là muốn đùa giỡn, cũng có thể trong nháy mắt biểu tình bi thương kia của hắn khiến mình thương cảm, Phong Nhựt Trần đi xuống cầu, từ trong tay người bán hàng rong mua lấy một trần hà đăng.

“Vị khách gia này, các cô nương đều đi hết sạch, hiện tại ngài thả có muộn quá không?”

Phong Nhựt Trần cười cười, đem bút lông dùng dùng xong đưa trả lại cho người bán rong, “Không muộn.”

Cẩn thận đem đèn thả vào giữa sông, nhìn nó bị nước sông mang đi, lo lắng mà thối đến trước mặt người kia. Y thấy hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm ngọn đèn, sau đó có chút vụng về đuổi theo, tự tay vớt lên, rất trịnh trọng nâng trong tay tỉ mỉ quan sát.

Một trần hà đăng gửi tương tư.

Một ngày nào đó... Các người phải nhớ kỹ cái tên Phong Nhược Trần này...

Chỉ là ở trong lúc lơ đãng, cũng đã đem một chút việc, một vài người, ghi tạc trong lòng mình...

42. Chương 42: Pn2 – Trà Lễ

“Trời sinh mệnh tiện còn giả vờ thanh cao! Phi! Lão tử mới không thấy lạ gì!”

“Ầm!”

Cửa bị đóng sầm, âm thanh rung trời.

“Ôi, Phương nhị gia, ngài sao đã đi rồi, Phương nhị gia! Phương nhị gia...”

Ngoài cửa, vang lên tiếng Hồng ma ma nói với theo. Trong phòng, Mạch Ngọc ngồi trên tháp thượng chậm rãi đem quần áo mặc lại.

“Hahahaha!”

Phía sau bình phong đặt góc phòng một công tử phong thần tuấn nhã đi ra, trong tay phe phẩy ngọc cốt phiến.

Mạch Ngọc quay đầu nhìn lại, trên gương mặt như có như không xuất hiện một mặt ửng hồng, vội vã phủ thêm ngoại sam.

Phong Nhược Trần đi tới, từ dưới đất nhặt lên trâm ngọc đưa cho y, “Biện pháp ta nói này được chứ, hẳn tất nhiên không chịu nổi kích thích.”

Mạch Ngọc cười không nổi, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút ảm đạm, “Nếu cho hẳn biết đây là chủ ý của người, phỏng chừng toàn bộ Ý Hương Các đều bị hấn phá mất.”

“Ha ha ha!” Phong Nhược Trần cười chói lóa, ‘bộp’ một cái khép lại chiết phiến, “Người nghỉ ngơi sớm đi, ta đi theo nhìn một chút, có chuyện liền sai Mạch Y nói cho ta biết.”

Mạch Ngọc gật đầu, tiễn y ra cửa.

Đi tới cửa thang lầu thì thấy Phương nhị thiếu Phương Kính Tai bước dài qua cửa, Phong Nhược Trần lắc lắc chiết phiến, cười đi theo.

Phương Nhị thiếu gia rời Ý Hương Các, rẽ sang một tửu lâu. Phương Kính Tai đứng ở cách đó không xa, nhìn hẳn rót hết một vò lại một vò.

Y biết thể nhân luôn đem hai người họ so sánh với nhau, hẳn cũng biết trong lòng vị kia tất nhiên không phục, thế nhưng... Nếu như mình không làm đến mức này, trong mắt Phương nhị thiếu gia người đến lúc nào mới có thể nhìn đến Phong Nhược Trần ta?

Trong tửu lâu, người nọ say đến lão đảo, y đi vào muốn giúp hẳn một chút, không nghĩ tới người nọ vừa thấy y lại hì hì cười ngây ngô, sau đó giống như cún bám dính trên người người nọ rồi lui.

Nhìn bộ dáng đúng là say đến mơ hồ.

Y cười lắc đầu, hỏi chương quỹ muốn một phòng hảo hạng, cùng tiểu nhị đem tên Phương nhị thiếu gia say như chết đi vào. Cửa vừa đóng, Phương nhị thiếu gia đột nhiên lao đến, đem người áp trên cửa không động được, hôn y đến mức mặt đầy nước miếng.

Nếu như trước kia, hai người trên đường gặp mặt tuyệt không thể nói hơn một câu, càng không nói đến kết thành đoàn như vậy mà hôn.

Phương Kính Tai một bên hôn một bên kéo y đến giường, Phong Nhược Trần nhấc tay phản kháng hai cái, chỉ thấy Phương Kính Tai đổ mắt một chương đi đến, trên gương mặt phút chốc đau rát.

Phong Nhược Trần sững sốt, đỡ lấy người dưới thân, bị Phương Kính Tai kéo ngã thẳng xuống giường.

Phương Kính Tai say đến mơ hồ nhìn y thành, nhảy qua ngồi ở trên người y lung tung xé quần áo, vừa xé vừa nói.

“Người không phải là hồng bài nam quan sao, dựa vào cái gì mà họ Phong có thể ngủ với người, lão tử lại không thể? Sao người lại nói lão tử kém y?”

Hóa ra còn đang tức giận.

Biết được nguyên nhân, nóng rát trên mặt cũng tam đi không ít, Phong Nhược Trần đặt tay lên tay hấn đang để trên đai lưng.

“Người không kém...” Phương Kính Tai có chút giật mình, y lại lặp lại một lần, “Người một điểm cũng không kém.”

Khóe mắt Phương Kính Tai đỏ bừng, mâu quang ướt át, hạ thân dịch lại gần, ở trên cổ y khẽ cắn, “Người không cần gạt ta ta, Nhược Trần công tử tài học xuất sắc, tuổi còn trẻ đã tiếp nhận toàn bộ sinh ý Phong gia, thể nhân đều không phải người mù... Chỉ là... Ta không phục mà thôi.”

Phương Kính Tai ghé vào tai y khẽ lầu bầu một tiếng, sau đó đưa tay lột xiêm y người nọ, ngón tay trên người kia thành thạo xoa nắn.

Giọng Phương Kính Tai nói câu đó có chút đáng thương, khiến ngực Phong Nhược Trần chấn động nhưng rồi lập tức hoàn hồn, bởi vì Phương Kính Tai cứng rắn nói lời kia mà đang ở dưới thân y, vô tình hay cố ý đâm mà thứ kia đã đi vào địa phương kia.

“Này! Làm như thế nhưng giá phải cao.”

Phương Kính Tai đã không rảnh mà tự hỏi, cũng cần bản không có dư lực để suy nghĩ, hấn khẽ nhú mày, “Người sợ lão tử không trả bạc?”

“Ta biết người trả được, thế nhưng...” Phong Nhược Trần đưa tay bao lấy thứ đang dâng trào mười phần kia, trên dưới bộ lộng, đầu ngón tay xoa nắn, “Ta muốn... Chính là thứ khác.”

...

Sáng sớm hôm sau, Phương Nhị thiếu gia say mềm mới tỉnh, tuyệt đối nghĩ không ra có một tờ “Khế ước bán thân” đang chờ hấn.

Xuân tháng ba, hoa đào nở rộ.

Phương Nhị thiếu gia phong trần mệt mỏi thu nợ trở về, vừa vào cửa phủ, Sơ Cửu mặt hớn hở ra đón nhận lấy bao quần áo trong tay hấn, thuận tiện nói cho hấn biết, Nhược Trần công tử tới, đang ở trong vườn chờ.

Phương Nhị thiếu gia vừa nghe, vui vẻ, vội vàng mang sổ sách xông thẳng vào. Vừa mới vào trong, liền ngậy người.

Xiêm áo phủ lên giường nhỏ dưới tán hoa đào, Phong Nhược Trần lẳng lặng nằm, trên người đặt một quyển sách. Nghĩ là một bên đọc sách một bên chờ hấn, tia nắng ngày xuân chiếu lên thân thể mệt mỏi, liền cứ như thế mà ngủ.

Phương Nhị thiếu gia xoay người trở về phòng lấy một tấm thảm đi ra, lặng lẽ đến gần thay y đắp lên.

Gió nhẹ thoảng qua, hoa lá rơi lả tả, vài cánh hoa yếu ớt bay xuống, rơi vào sợi tóc Phong Nhược Trần.

Phương Nhị thiếu gia hạ thấp thắt lưng, đưa tay giúp y nhặt lên, nhưng, tấm mắt rơi trên khuôn mặt Phong Nhược Trần cũng không cách nào rời đi.

Người kia và hấn cùng tuổi, thế nhưng khóe mắt đã hiện đầy tang thương, đó là trui luyện nhiều năm trên thương trường. Bản thân mình hai năm qua cũng thành thực không ít, nhưng so với y vẫn là kém rất nhiều,

Ánh mắt phác họa đi xuống, rơi lên đôi môi y, cánh môi ướt át mang theo màu đào hoa nhàn nhạt hồng phấn. Phong Nhược Trần trong mắt thể nhân thừa nhận tuần dật tiêu sái, trước kia hấn đồ kị, đương nhiên hiện tại cũng đồ kị, thế nhưng càng nhiều hơn là vui sướng khi nhặt được bảo bối.

Nhìn một chút, nhin không được cúi đầu trên môi y ‘bep’ một cái, cảm xúc mềm mại đầy đặn khiến hân mơ hồ có chút hưng phấn.

Lại hôn một chút...

Nghĩ vậy liền làm, lần thứ hai cúi đầu...

“A nha!”

Phương Nhị thiếu gia kêu thảm một tiếng che mũi, ngồi bệt ra đằng sau.

Nguyên lai Phong Nhượng Trần ngủ không sâu, mơ hồ cảm giác có người ở trước mặt lay động, vừa mở ra mắt đã thấy Phương Kính Tai đang chu môi, mê mẩn tiến lại, thế là không nói hai lời một quyền đi tới.

Phương Nhị thiếu gia sờ mũi một cái, có chút tủi thân từ dưới đất bò dậy, nhưng hân không oán hận, một bên lấy ra sổ sách hai tay đưa cho Phong Nhượng Trần, bộ dáng kia, thật giống như đứa nhỏ chờ phụ tử kiểm tra bài tập.

Khóe miệng Phong Nhượng Trần khẽ nhếch, nhìn vẻ mặt thành thật của Phương Kính Tai, ngồi dậy một chút tỉ mỉ đọc.

Ước chừng một nén nhang, Phong Nhượng Trần buông tập, ngẩng đầu nhìn về phía Phương Kính Tai, chỉ thấy hai tay hân nắm chặt vào nhau, nhíu mày, bộ dáng nhìn như khẩn trương vô cùng.

“Không sai.” Phong Nhượng Trần vừa cười vừa nói.

“A?” Phương Kính Tai có chút không phản ứng kịp.

Phong Nhượng Trần khép lại sổ sách, từ một bên án kỷ lấy ra trà trần uống một ngụm, “Ý của ta là lần này hoàn toàn đúng, không có chỗ sai.”

“Thực sự?”

Phong Nhượng Trần gật đầu.

“Thật tốt quá!” Phương Kính Tai hét to một tiếng, nhào tới ôm lấy Phong Nhượng Trần “bep bep” hôn hai cái, tay chân không bắt đầu đứng đắn sờ mó: “Hảo Nhượng Trần, nhớ chết ta.”

Phong Nhượng Trần từ dưới thân hân thoát ra, một tay đẩy mặt hân ra xa, “Người toàn bụi, tắm trước đi.”

Phương Kính Tai đem tay y từ trên mặt mình kéo xuống, ở bên cạnh cằn nhằn, “Chờ một hồi ta và người cùng tắm, Nhượng Trần, trước tiên cùng ta...”

Ngón tay dính nước trà trong chén, tìm được phía sau Phong Nhượng Trần.

Trước kia chính là thế này, nếu như muốn Phong Nhượng Trần dạy hân xử lý việc làm ăn, hân nhất định sẽ bị Phong Nhượng Trần đè xuống làm cái kia cái kia. Thật vất vả đến khi tự mình có thể đảm đương mọi việc, Phong Nhượng Trần lại thay đổi điều kiện khác, tỷ như thời gian xuất hàng phải ít hơn bấy nhiêu ngày, thời gian sai sót làm màn trướng cũng phải giảm xuống thật nhiều.

Tóm lại công lộ của Phương nhị thiếu gia hân vĩnh viễn nhấp nhô cùng khó khăn, ai bảo đối phương chính là cái tên gian thương Phong Nhượng Trần kia chứ?!

Kiên trì tỉ mỉ khai thác, trên cơ thể trần trụi lộ ra áy vết tựa hoa đào, trong mảnh hương khí mờ mịt phá vỡ tình triêu. Chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sẽ cùng y thay đổi thành quan hệ như vậy, thế nhưng một ngày đã xác định, hân cũng không nghĩ nhiều nữa.

Khẽ nhắc lên hai chân thon dài Phong Nhượng Trần, địa phương trải qua khai thác hiện ra nhan sắc mê người, hé ra hợp lại, giống như mời gọi. Dem thứ sưng tấy của mình đi đến, sau đó chậm rãi đưa vào.

“Đau sao?” Phương Kính Tai khàn tiếng hỏi.

Rõ ràng khóe mắt Phong Nhượng Trần lóe lệ quang, lại vẫn như cũ lắc đầu, tay vòng qua vai hân.

Quần áo hai người vẫn chưa trút hết, trong vườn mặc dù không có người ngoài ra vào, cũng khó bảo đảm sẽ không có hạ nhân đi tới, cảm giác yêu đương vụng trộm khiến Phương Kính Tai kim lòng không được có

chút khấn trương cùng hưng phấn, đi vào thân thể y sau khi liền không chế tốc xâm nhập, con người Phong Nhược Trần xinh đẹp, âm thanh rên rỉ cũng làm hắn kích động mất không chế.

Liên tục quan hệ, đè nén rên rỉ, ả tháp không chịu nổi luật động phía trên mà lắc lư, đến khi tình triều mạnh liệt đã kéo kẹt rung động.

Sau chuyện đó, Phương Kính Tai ôm Phong Nhược Trần lười biếng nằm trên ả tháp, trong hương khí hoa đào phiêu tán vị đạo tình dục nhàn nhạt.

Hắn thấy trên kỷ trà bài mấy bánh trà nhỏ, nghĩ chắc là Phong Nhược Trần mang trà tới, không khỏi có chút đau lòng đem tay y nhu niết, nhẹ nhàng vuốt ve vết chai trong lòng bàn tay.

“Tại sao hàng năm đều đưa trà đến?”

Phong Nhược Trần không lên tiếng, cho là y đang ngủ, Phương Kính Tai tiến tới, đã thấy con người y thanh minh,

“Trà bất di bản, thực tất tử sinh.” Y nhàn nhạt nói.

Phương Kính Tai ngẩn người, khóe mắt đỏ lên ôm chặt Phong Nhược Trần, “Sau này vẫn đưa đến chứ?”

“Ừ.”

“Sang năm, năm sau, năm sau nữa... Hàng năm đều phải đưa!” Khẩu khí không phải thăm dò, mà là cường ngạnh không cho người khác cự tuyệt.

“Ừ, sang năm, năm sau, năm sau nữa... Hàng năm đều đưa đến...”

Tựa như lời thề.

Trà bất di bản, thực tất tử sinh, chính là sẽ không thay đổi.

PN2 trà lễ hoànChú: ” Trà bất di bản, thực tất tử sinh.”

Cổ nhân cho rằng cây trà chỉ có thể từ hạt giống nảy sinh thành gốc cây, không thể nhỏ, bằng không sẽ chết héo, thế nên mới đem trà tượng trưng cho sự chung thủy. Sở dĩ cổ nhân kết hôn nhất định lấy trà làm lễ, cũng là với ý đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-tinh-mai-than>